

รายงานผลการใช้นิทานคำคล้องจองประกอบภาพ
เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1
ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม จังหวัดหนองคาย

อุทัยรัตน์ สัมมิแสง

ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม

สังกัดเทศบาลตำบลบ้านถ่อน จังหวัดหนองคาย

ชื่อเรื่อง ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของ
เด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพรงงาม จังหวัดหนองคาย
ชื่อผู้ศึกษา ฤทัยรัตน์ สังข์มีแสง
ปีที่ศึกษา 2561

บทคัดย่อ

การศึกษารั้ครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ โดยใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ เด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพรงงาม สังกัดเทศบาลตำบลบ้านถ่อน จำนวน 17 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย แผนการจัดประสบการณ์ กิจกรรมเสริมประสบการณ์เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) โดยใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ จำนวน 34 แผน ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 1 แผน แผนละ 20 นาที หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 จำนวน 8 เล่ม และแบบประเมินทักษะภาษา(พูด) เป็นแบบประเมินแบบเลือกตอบ ชนิด 2 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.65 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าที (t-test แบบ Dependent Sample)

ผลการศึกษาพบว่า

1) หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ 87.65/87.06 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 จึงนับได้ว่าหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) เป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพสามารถนำไปใช้พัฒนาการเรียนรู้ของเด็กได้

2) ทักษะภาษาพูดของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 หลังจัดประสบการณ์ด้วยหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ สูงขึ้นกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของ เด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพรงงาม สังกัดเทศบาลตำบลบ้านถ่อน สำเร็จได้ด้วยดี เพราะผู้วิจัยได้รับการอนุเคราะห์จากผู้เชี่ยวชาญ ผู้อำนวยการกองการศึกษา ได้ให้ความช่วยเหลือ แนะนำ ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ให้ข้อเสนอแนะให้คำปรึกษาและการสนับสนุนอันเป็น ประโยชน์ต่อการศึกษาครั้งนี้ จึงขอขอบพระคุณ อย่างสูง

ขอขอบคุณคณะครู เด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 และผู้ปกครองศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพรงงาม สังกัดเทศบาลตำบลบ้านถ่อน ทุกคนที่ได้ให้ความร่วมมือตลอดจนการให้ข้อเสนอแนะในการ ดำเนินงาน เพื่อให้การศึกษาสำเร็จลุล่วงและเกิดการพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น

คุณงามความดีของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ศึกษาขอขอบคุณ คุณพ่อคุณแม่ ครู อาจารย์ ผู้เขียน เอกสารตำราที่เกี่ยวข้องและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่านที่ได้ทำให้ผู้ศึกษา ได้ทำการศึกษาจนสำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี จึงขอขอบคุณทุกท่านเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ฤทัยรัตน์ สังข์มีแสง

บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค
สารบัญตาราง	ง
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการศึกษา	4
สมมติฐานการศึกษา	4
ขอบเขตของการศึกษา	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	7
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560	9
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ	22
1. ความหมายของหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ	22
2. องค์ประกอบของหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ	22
3. ประเภทของหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ	26
4. ลักษณะของหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพที่ดี	28
5. คุณค่าของหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ	30
6. เทคนิคการจัดประสบการณ์ทางภาษา	31
7. การติดตามผลการใช้คำคล้องจองประกอบภาพ	32
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน	33
1. ความหมายของนิทาน	33
2. คุณค่าของนิทาน	34
3. ประเภทของนิทาน	36
4. หลักการเลือกนิทานให้เหมาะสมกับวัยของเด็ก	39
5. เทคนิคและรูปแบบการเล่านิทาน	40

สารบัญ (ต่อ)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะภาษา(พูด)	45
1. ความหมายและความสำคัญของทักษะภาษา (พูด)	45
2. ประเภทของทักษะภาษา	48
3. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับทักษะภาษา(พูด)	50
4. หลักการและแนวทางในการส่งเสริมทักษะภาษา(พูด)	53
5. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการส่งเสริมทักษะภาษา(พูด)	57

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
ภาคผนวก ก ตัวอย่างแผนการจัดประสบการณ์	97
ภาคผนวก ข สรุปรายการสังเกตพฤติกรรมเพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด)	108
ภาคผนวก ค ตัวอย่างหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ เล่มที่ 1 เรื่อง ผลไม้ที่น่ากิน	111
ภาคผนวก ง แบบประเมินทักษะด้านการพูด (หลังเรียน)	129
ภาคผนวก จ ผลการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือวิจัย	138
ภาคผนวก ฉ หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญ	156
ภาคผนวก ช เอกสารเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ	168
ประวัติผู้ศึกษา	171

สารบัญตาราง

หน้า
117

ตารางที่ 1	ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านร่างกาย	11
ตารางที่ 2	ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านร่างกาย	12
ตารางที่ 3	ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านสังคม	13
ตารางที่ 4	ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญา	14
ตารางที่ 5	รายการและเกณฑ์การสังเกตพฤติกรรมทักษะด้านภาษา(พูด)	73
ตารางที่ 6	เกณฑ์การสังเกตพฤติกรรมทักษะด้านภาษา(พูด)	73
ตารางที่ 7	ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการจัดประสบการณ์โดยใช้หนังสือ นิทานคำคล้องจองประกอบภาพ	81
ตารางที่ 8	ผลการวิเคราะห์ทักษะภาษา(พูด)ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ก่อนและหลังการ จัดประสบการณ์โดยใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ	81
ตารางที่ 9	ตารางสรุปรายการสังเกตพฤติกรรมประกอบแผนการจัดประสบการณ์โดยใช้ หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ	110
ตารางที่ 10	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้	139
ตารางที่ 11	แสดงคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีหนังสือนิทานคำคล้องจอง ประกอบภาพ จำนวน 8 เล่ม	142
ตารางที่ 12	แสดงคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีหนังสือนิทานคำคล้องจอง ประกอบภาพ เล่มที่ 1 ผลไม้น่ากิน	143
ตารางที่ 13	แสดงคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีหนังสือนิทานคำคล้องจอง ประกอบภาพ เล่มที่ 2 กลางวัน กลางคืน	144
ตารางที่ 14	แสดงคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีหนังสือนิทานคำคล้องจอง ประกอบภาพ เล่มที่ 3 โรงเรียนแสนสุข	145
ตารางที่ 15	แสดงคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีหนังสือนิทานคำคล้องจอง ประกอบภาพ เล่มที่ 4 ดินไม้ที่รัก	146
ตารางที่ 16	แสดงคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีหนังสือนิทานคำคล้องจอง ประกอบภาพ เล่มที่ 5 ปลอดภัยไว้ก่อน	147
ตารางที่ 17	แสดงคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีหนังสือนิทานคำคล้องจอง ประกอบภาพ เล่มที่ 6 ไข่มุกคุณค่า	148
ตารางที่ 18	แสดงคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีหนังสือนิทานคำคล้องจอง ประกอบภาพ เล่มที่ 7 อาชีพในฝัน	149

สารบัญตาราง(ต่อ)

หน้า

ตารางที่ 19	แสดงคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีหนังสือนิทานคำคล้องจอง ประกอบภาพ เล่มที่ 8 สัตว์น่ารัก	150
ตารางที่ 20	แสดงผลการประเมินความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแบบประเมิน ทักษะภาษา (พูด)	151
ตารางที่ 21	แสดงการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความ	153

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมในปัจจุบันมีความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เกิดสภาพที่เรียกว่า โลกาภิวัตน์ (Globalization) ซึ่งเป็นสังคมแห่งยุคข่าวสารไร้พรมแดน การรับรู้ข่าวสารจากซีกโลกแห่งหนึ่งไปยังซีกโลกอีกแห่งหนึ่งเป็นไปอย่างรวดเร็วและกว้างขวาง จนกล่าวกันว่าผู้ใดสามารถรับรู้ข่าวสารได้เร็วกว่ามีประสิทธิภาพมากกว่า ย่อมมีความรู้และอำนาจในการต่อรองมีข้อมูลในการตัดสินใจที่ถูกต้องและดีกว่า และบุคคลที่มีความสามารถในการใช้ภาษาได้ดีย่อมจะได้เปรียบในการดำรงชีวิต เพราะสามารถรู้เท่าทันเหตุการณ์ และความเป็นไปต่างๆ ได้ดี ดังนั้นการพัฒนาประชากรของประเทศจึงต้องคำนึงถึงแนวโน้มและการเปลี่ยนแปลงของสังคมที่จะต้องพัฒนาให้ประชากรมีทักษะการสื่อสารและการใช้ภาษาที่มีประสิทธิภาพทัดเทียมและสามารถแข่งขันกับนานาชาติได้ (วรางคณา กันประชา, 2551 : 1)

หลักสูตรปฐมวัย

การศึกษาระดับปฐมวัย นับว่ามีความสำคัญยิ่ง จึงได้มีการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรก่อนประถมศึกษา พุทธศักราช 2546 เป็นหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 ในปัจจุบัน การศึกษาระดับปฐมวัยมีจุดหมายเพื่อพัฒนาเด็กโดยองค์รวม คือ พัฒนาเด็กให้ครบทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านร่างกาย อารมณ์ - จิตใจ สังคม และสติปัญญาที่เหมาะสมกับวัย ความสามารถและความแตกต่าง ระหว่างบุคคล (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2560 : 26) การศึกษาระดับปฐมวัยนอกจากมุ่งให้เด็กมีความพร้อมที่จะเรียนในระดับประถมศึกษาได้ดีแล้ว ยังเป็นการศึกษาพื้นฐานที่จะทำให้เด็กมีชีวิตในอนาคตที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น นอกจากนี้การศึกษาระดับปฐมวัยยังเป็นการศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมของเด็กด้วยการจัดประสบการณ์และสิ่งแวดล้อม เพื่อช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้และมีพัฒนาการ ทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ - จิตใจ สังคม และสติปัญญา ซึ่งการจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัย 3 - 6 ปี ไม่เน้นกิจกรรมเป็นรายวิชา แต่เน้นการจัดประสบการณ์ในรูปของกิจกรรมบูรณาการ เพื่อให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรง เกิดการเรียนรู้ได้รับการพัฒนาทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านร่างกาย อารมณ์ - จิตใจ สังคม และสติปัญญา กิจกรรมที่จัดให้เด็กในแต่ละวันอาจใช้ชื่อเรียกกิจกรรมแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับแต่ละหน่วยเรียน ประสบการณ์ที่จัดจะต้องครอบคลุมประสบการณ์สำคัญที่กำหนดในหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย เวลาอาจยืดหยุ่นให้มีสาระการเรียนรู้ที่เด็กสนใจ ตามที่ครูผู้สอนออกแบบการเรียนรู้เป็นผู้กำหนด โดยมีแนวคิดในการจัดประสบการณ์ที่ยึดเด็กเป็นสำคัญ เน้นให้เด็กได้ลงมือปฏิบัติจริง (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2560 : 15)

ดังที่คณะอนุกรรมการปฏิรูปการเรียนรู้ (2543 : 15 - 16) กล่าวว่า ช่วงอายุปฐมวัยเป็นช่วงวัยที่สำคัญที่สุดสำหรับพัฒนาการของชีวิต ประสบการณ์และการเรียนรู้ที่เด็กได้รับในช่วง 6 ปี แรกของชีวิตจะมีผล ต่อการวางรากฐานที่สำคัญต่อคุณภาพของเด็ก เมื่อเขาเติบโตเป็นผู้ใหญ่ การจัดการศึกษาให้กับเด็ก ควรเป็นแบบอย่างที่ดีและสนับสนุนพฤติกรรมที่ดีของเด็ก ควรเปิดโอกาสให้เด็กได้ทดลองทำสิ่งต่าง ๆ อย่างอิสระ ดังนั้นประสบการณ์ที่จัดควรเปิดกว้างให้เด็กทำกิจกรรมอย่างมีความสุขสนุกสนาน ต้องคำนึงถึงธรรมชาติการเรียนรู้ของเด็ก การส่งเสริมการกระตุ้นให้กำลังใจให้เด็กได้ใช้ความสามารถของตนในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ที่ตนพอใจอย่างเต็มที่ จะสามารถช่วยพัฒนาความรู้สึกเชื่อมั่นในตนเองของเด็กได้เป็นอย่างดี

การพัฒนาภาษาควรเริ่มตั้งแต่เด็กปฐมวัยเพราะในวัย 2- 7 ปี เป็นวัยที่พัฒนาการทางภาษาเจริญงอกงามอย่างรวดเร็วในการฟังการพูดจึงเป็นทักษะของพัฒนาการทางภาษา ในเด็กปฐมวัย (สิริมา ภิญาญอนันตพงษ์, 2550: 110) ที่สำคัญการจัดประสบการณ์ให้เด็ก แต่ละวัยต้องจัดให้สอดคล้องกับอายุ ธรรมชาติและความต้องการของเด็ก ซึ่งมีความแตกต่างกัน ด้วยเหตุนี้ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องจึงควรตระหนักถึงความสำคัญและจัดประสบการณ์เรียนรู้ทางภาษา ให้เหมาะสมกับเด็กในแต่ละวัย ภาษาเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญยิ่งต่อ การพัฒนาสติปัญญา ภาษาเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาทำให้เด็กได้แสดงออกทางสติปัญญา ความคิดจะช่วยให้เด็กเรียนรู้สิ่งต่างๆ รอบตัวเด็กได้ดียิ่งขึ้น การจัดประสบการณ์ทางความคิดที่หลากหลายกับบุคคลรอบข้างทำให้เด็กได้พัฒนาสติปัญญา มีความกล้า เชื่อมั่นในตนเอง ทั้งนี้การส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาจะต้องพัฒนาควบคู่ไปกับการคิด (อุบล เวียงสมุทร, 2543 : 63) พัฒนาการทางภาษาในเด็กนั้นมีความสำคัญยิ่งเพราะเป็นการนำเด็กเข้าสู่โลกใหม่ต่อไปและภาษาถือเป็นรากฐานสำคัญสำหรับพัฒนาการด้านต่างๆของเด็ก ความคิดต่างๆ ที่จะถ่ายทอดสู่กันโดยผ่านภาษาสรุปได้ว่าภาษาคือเครื่องมือที่ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ และมีพัฒนาการในทุกด้าน (นภเนตร ธรรมบวร, 2549 : 113)ในการพัฒนาด้านการฟังและการพูด ควรเปิดโอกาสให้เด็กได้ฝึกฟังอย่างอิสระในสภาพที่เป็นจริง เพื่อการตอบสนองความสามารถทางการพูดการฟังอย่างเหมาะสม ซึ่งจะเป็นพื้นฐานของความสามารถในการอ่านและการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป (วรางคณา กันประชา, 2551 : 1-2)

สภาพปัจจุบันของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพรงงาม มีนักเรียนระดับปฐมวัยทั้งหมด 33 คน แบ่งเป็นนักเรียนชั้นอนุบาล 1 จำนวน 17 คน นักเรียนชั้นเด็กเล็ก (เตรียมอนุบาล) จำนวน 16 คน มักมีปัญหาโดยเฉพาะด้านภาษาพูดและการออกเสียงไม่ถูกต้องเพราะนักเรียนส่วนใหญ่พูดภาษาถิ่นมาจากทางบ้าน เมื่อมาโรงเรียนจึงพูดภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย ซึ่งทำให้มีผลต่อการฟังภาษาไทยของเด็กอีกด้วย ทำให้เด็กไม่สามารถสื่อสาร และปฏิบัติตามคำสั่งได้ และเด็กระดับปฐมวัยจำเป็นต้องใช้ภาษาสำหรับการเรียนรู้ เพื่อเตรียมความพร้อมทางการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น ซึ่งเด็ก

ระดับปฐมวัยในชนบทที่ใช้ภาษาพื้นบ้านในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน มักจะมีปัญหาด้านภาษาจากการเรียนในชั้นเรียน ที่มีการใช้ภาษาสื่อสารที่แตกต่างจากทางบ้าน จึงส่งผลให้การเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยมีปัญหาการสื่อสารที่ไม่ตรงกัน นักเรียนไม่เข้าใจในสิ่งที่รับฟัง ส่งผลให้การเรียนรู้ของนักเรียนไม่ประสบความสำเร็จตามความมุ่งหมายของหลักสูตรเท่าที่ควร ดังนั้นสิ่งที่ครูต้องคำนึงถึงในการเสริมสร้างพัฒนาการทางภาษาของเด็ก คือต้องพยายามหาวิธีในการจูงใจให้นักเรียนเกิดความสนใจกระตือรือร้นที่จะเรียน สร้างบรรยากาศในการเรียนมีการส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีการใช้ภาษา (อัญญา ชิวพันธ์, 2542 : 2) จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า เด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้นิทานเป็นสื่อมีพัฒนาการทางภาษาสูงขึ้น (นิสาร์ตัน บึงลี, 2550 : 23-24) นิทานช่วยส่งเสริมให้เด็กเกิดพัฒนาการด้านภาษา ช่วยให้เด็กได้มีโอกาสฝึกทักษะด้านการฟัง การพูด และการหยิบจับหนังสือ เปิดหน้าหนังสือ ยังช่วยให้กล้ามเนื้อของเด็กแข็งแรงขึ้น การแสดงออกทางอารมณ์และสังคม โดยการแสดงออกสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเด็กด้วยกัน และระหว่างผู้เล่ากับผู้ฟัง ในทางด้านสติปัญญาจะช่วยให้เด็กฝึกคิดพิจารณา เกิดความคิดสร้างสรรค์ ดังนั้น การเล่านิทานให้เด็กฟังจึงเป็นการสนับสนุนให้เกิดพัฒนาการที่ดีตามวัยของเด็กทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์-จิตใจ สังคม สติปัญญา และจริยธรรม (หรรษา แดงบุญเรือง, 2548 : 2)

หนังสือนิทานเป็นสื่อสำคัญในการกระตุ้นให้เด็กสนใจ ซึ่งเด็กสามารถเรียนรู้ได้อย่างกว้างขวาง การใช้ภาพประกอบในการเรียนการสอนถือว่าเป็นนวัตกรรมทางการศึกษารูปแบบหนึ่งในการศึกษาของไทยเรา เป็นสื่อที่สามารถนำมาจัดการเรียนรู้ให้เกิดผลกับผู้เรียนได้ทุกวิชา โดยเฉพาะกับเด็กปฐมวัย ทั้งนี้เพราะธรรมชาติของเด็กไม่ว่าจะเป็นเพศหญิงหรือเพศชาย จะมีความสนใจในการเรียนรู้จากภาพที่เห็นในรูปลักษณะต่าง ๆ (เยาวพา เดชะคุปต์, 2542 : 17-20) สื่อหนังสือนิทานเป็นกิจกรรมที่มีความเหมาะสมเอื้ออำนวยต่อการพัฒนาการเด็กและช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดีให้กับเด็กและเป็นกิจกรรมที่ช่วยเสริมสร้างจินตนาการให้แก่เด็กดังที่ กุลยา ดันดิผลาชีวะ (2548 : 32) ได้กล่าวไว้ว่า นิทานเป็นตำราของเด็กปฐมวัย เป็นสื่อที่ใช้ในการสนองความต้องการตามธรรมชาติของเด็ก สร้างการเรียนรู้ให้กับเด็กทั้งทางด้านสังคม อารมณ์ คุณธรรม จริยธรรม ช่วยให้เด็กสามารถรับรู้ เข้าใจ ทำให้เด็กซึมซับและรับรู้ไว้ตามหลักการทางทฤษฎีของเพียเจต์ (Piaget) ว่าด้วยการคิดเพื่อพัฒนาความรู้ใหม่ การเล่านิทานอ่านหนังสือให้เด็กฟัง เป็นการกระตุ้นพัฒนาการทางภาษาและการเรียนรู้ของเด็ก เด็กๆ จะได้รู้จักคำศัพท์ใหม่ๆ ได้ฟังเรื่องราวที่น่าตื่นเต้น ได้เห็นตัวอักษรพร้อมกับมองเห็นภาพไปด้วย ทำให้เกิดการพัฒนาทั้งภาษาพูดอย่างเต็มที่ การเล่านิทานเป็นวิธีการให้ความรู้วิธีหนึ่งที่เด็กให้ความสนใจ อยากรู้ อยากทำตาม และมีแรงจูงใจที่จะเปิดรับพฤติกรรมที่เป็นคุณลักษณะที่พึงประสงค์ นิทานสามารถทำให้เด็กคล้อย

ตามเนื้อหาบทเรียนที่ครูเล่า การได้มีปฏิสัมพันธ์ทางภาษาจากการได้ฟังได้ตอบโต้ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ช่วยให้เด็กสามารถพัฒนาภาษาได้อย่างดี (Rich and Liebert, 1991 : 298)

จากความสำคัญและสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญของการพัฒนาความพร้อมทางภาษา(พูด) เพื่อให้เด็กปฐมวัยได้มีพัฒนาการทางภาษาที่เหมาะสมกับวัย โดยใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 1 เพื่อเป็นแนวทางในการจัดประสบการณ์ส่งเสริมทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัย อันเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาเด็กให้เกิดความพร้อมที่จะเรียนรู้ในชั้นสูงต่อไปในอนาคตได้

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาผลการพัฒนาหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะภาษา(พูด)ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์โดยใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1

สมมติฐานการศึกษา

1. หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. ผลการพัฒนาทักษะภาษา(พูด)ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 หลังจัดประสบการณ์ด้วยหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ขอบเขตของการศึกษา

1. ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพรงงาม อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดหนองคาย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 1 ห้องที่มีอายุระหว่าง 3-4 ปี รวม 17 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น (Independent Variable) ได้แก่ การจัดประสบการณ์ให้กับเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 โดยใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ ทักษะภาษา(พูด) หลังจัดประสบการณ์ด้วยหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ

3. ขอบเขตของเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ หมายถึง เอกสารประเภทหนังสือประกอบภาพการ์ตูนที่ผู้ศึกษาพัฒนาขึ้น โดยผู้เรียนสามารถศึกษาหาความรู้ตามความเหมาะสมของวัย จำนวน 8 เล่ม ดังนี้

- เล่มที่ 1 เรื่อง มหัศจรรย์ผลไม้
- เล่มที่ 2 เรื่อง กลางวัน กลางคืน
- เล่มที่ 3 เรื่อง โรงเรียนของหนู
- เล่มที่ 4 เรื่อง ดันไม้แสนรัก
- เล่มที่ 5 เรื่อง ระวังนะ เด็กๆ
- เล่มที่ 6 เรื่อง ไข่สารพัดประโยชน์
- เล่มที่ 7 เรื่อง อาชีพในฝัน
- เล่มที่ 8 เรื่อง สัตว์น่ารัก

4. ระยะเวลาที่ใช้ศึกษา

การศึกษาในครั้งนี้ ทำการศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ระหว่างเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2561 – เดือนมกราคม พ.ศ. 2562 (ไม่รวมเวลาการทดสอบก่อนและหลังการศึกษา) โดยใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 จำนวน 8 เล่ม ร่วมกับแผนการจัดประสบการณ์ จำนวน 34 แผน ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 1 แผน แผนละ 20 นาที

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 หมายถึง เด็กปฐมวัยชายและเด็กหญิง อายุ 3 - 4 ปี ชั้นอนุบาลปีที่ 1 ที่กำลังศึกษา ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม สังกัดเทศบาลตำบลบ้านถ่อน อำเภอบำบอง จังหวัดหนองคาย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561

2. การจัดประสบการณ์ หมายถึง การใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เป็นสื่อประกอบการจัดกิจกรรม เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ตามขั้นตอนในการจัดกิจกรรมที่กำหนด ดังนี้

2.1 ขั้นนำ เป็นการเตรียมความพร้อมด้านผู้เรียน ทั้งการแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ การอธิบายและชี้แจงวิธีการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ การสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูกับเด็ก การปลูกเร้าความสนใจให้กับเด็กด้วยการร้องเพลง การท่องคำคล้องจอง การจำลองเหตุการณ์ เพื่อเป็นการเชื่อมโยงเนื้อหาเข้าสู่บทเรียน

2.2 ขั้นสอน เป็นขั้นจัดประสบการณ์เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) โดยเริ่มจากการกระตุ้นให้เด็กมีสมาธิในการฟังช่วยให้เด็กเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง สามารถพูดคำศัพท์จากภาพ ตอบคำถาม แต่งประโยคปากเปล่า และเล่าเรื่องได้

2.3 ขั้นสรุป เป็นขั้นที่ครูและเด็กร่วมกันทบทวนความรู้และสรุปทักษะที่เด็กได้รับจากการจัดประสบการณ์

2. หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ หมายถึง สื่อประเภทหนังสือประกอบภาพ ที่ผู้ศึกษาพัฒนาขึ้น ซึ่งมีภาพประกอบคำคล้องจองที่มีการลำดับเรื่องราวอย่างสัมพันธ์ต่อเนื่องกันไป เป็นเรื่องๆ จำนวน 8 เล่ม ดังนี้

เล่มที่ 1 เรื่อง มหัศจรรย์ผลไม้

เล่มที่ 2 เรื่อง กลางวัน กลางคืน

เล่มที่ 3 เรื่อง โรงเรียนของหนู

เล่มที่ 4 เรื่อง ต้นไม้แสนรัก

เล่มที่ 5 เรื่อง ระวังนะ เด็กๆ

เล่มที่ 6 เรื่อง ไข่มุกใต้ประโปชน์

เล่มที่ 7 เรื่อง อาชีพในฝัน

เล่มที่ 8 เรื่อง สัตว์น่ารัก

3. การส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) หมายถึง การส่งเสริมเพื่อให้เด็กมีทักษะภาษา(พูด) ที่เหมาะสมกับวัยที่สุด เกิดกระบวนการเปลี่ยนแปลงด้านพัฒนาการที่ดี ซึ่งจะส่งผลให้เด็กสามารถเรียนรู้ได้รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ดังนี้

3.1 ทักษะภาษา(พูด) ได้แก่ พูดคำศัพท์จากภาพ ตอบคำถาม แต่งประโยคปากเปล่า และเล่าเรื่อง

4. แบบประเมินทักษะภาษา(พูด) หมายถึง แบบประเมินที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น มีลักษณะเป็นแบบปรนัยรูปภาพ มี 2 ตัวเลือก ซึ่งเป็นการประเมินทักษะภาษา(พูด) ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ด้วยหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) จำนวน 10 ข้อ

5. ประสิทธิภาพของหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ หมายถึง ประสิทธิภาพของหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ ซึ่งเด็กเรียนแล้วสามารถตอบคำถามตามแบบประเมินได้ถูกต้องมากที่สุด โดยกำหนดมาตรฐาน 80/80 เป็นเกณฑ์ รายละเอียด ดังนี้

80 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของเด็กทุกคนจากการทำแบบประเมินระหว่างเรียนของหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ และร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของเด็กทุกคนจากแบบสังเกตพฤติกรรมด้านทักษะภาษา(พูด) ซึ่งได้คะแนนร้อยละ 80 ขึ้นไป

80 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของเด็กทุกคนหลังการจัดประสบการณ์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ครูและเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ได้สื่อและนวัตกรรมสำหรับการจัดการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ที่มีประสิทธิภาพ
2. เด็กปฐมวัยมีทักษะการสื่อสารที่ดี และมีความพร้อมที่จะศึกษาในระดับสูงขึ้นไป
3. ผู้บริหาร ครูผู้สอน และผู้ที่มีความสนใจ มีแนวทางในการพัฒนาสื่อการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ให้กับเด็กปฐมวัย
4. สถานศึกษามีแนวทางในการส่งเสริมทักษะภาษาให้กับเด็กปฐมวัย ที่ให้ความสำคัญกับการสร้างสรรค์สื่อนวัตกรรม เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) สำหรับเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ตามหัวข้อต่อไปนี้

1. หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ
 - 2.1 ความหมายของหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ
 - 2.2 องค์ประกอบของหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ
 - 2.3 ประเภทของหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ
 - 2.4 ลักษณะของหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพที่ดี

- 2.5 คุณค่าของหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ
- 2.6 เทคนิคการจัดประสบการณ์ทางภาษา
- 2.7 การติดตามผลการใช้คำคล้องจองประกอบภาพ
- 3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน
 - 3.1 ความหมายของนิทาน
 - 3.2 คุณค่าของนิทาน
 - 3.3 ประเภทของนิทาน
 - 3.4 หลักการเลือกนิทานให้เหมาะสมกับวัยของเด็ก
 - 3.5 เทคนิคและรูปแบบการเล่านิทาน
- 4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะภาษา(พูด)
 - 4.1 ความหมายและความสำคัญของทักษะภาษา(พูด)
 - 4.2 ประเภทของทักษะภาษา
 - 4.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับทักษะภาษา(พูด)
 - 4.4 หลักการและแนวทางในการส่งเสริมทักษะภาษา(พูด)
 - 4.5 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการส่งเสริมทักษะภาษา(พูด)
- 5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560

กระทรวงศึกษาธิการได้มีคำสั่งที่ สพฐ.1223/2560 เรื่อง ให้ใช้หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 เพื่อให้การจัดการศึกษาปฐมวัยที่ต้องพัฒนาดังแต่เด็กแรกเกิดถึง 6 ปี ให้มีพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคมและสติปัญญาที่เหมาะสมกับวัย ความสามารถและความแตกต่างระหว่างบุคคล เป็นการเตรียมความพร้อมที่จะเรียนรู้ และสร้างรากฐานชีวิตให้พัฒนาไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดี มีวินัย ภูมิใจในชาติและความรับผิดชอบต่อตนเอง ครอบครัว ชุมชน สังคมและประเทศชาติ ตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 54 จึงได้ใช้หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราชที่ 2560 แทนหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราชที่ 2546 เพื่อให้สถานศึกษาและสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยทุกสังกัด นำหลักสูตรฉบับนี้ไปใช้โดยปรับปรุงให้เหมาะสมกับเด็กและสภาพท้องถิ่น ตั้งแต่ปีการศึกษา 2561 เป็นต้นไป โดยมีรายละเอียดที่น่าสนใจ ดังนี้ (กรมวิชาการ, 2560 ก : คำสั่งกระทรวงศึกษาธิการ)

1. หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยสำหรับเด็กอายุ 3-6 ปี

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย สำหรับเด็กอายุ 3-6 ปี เป็นการจัดการศึกษาในลักษณะของการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษา เด็กจะได้รับการพัฒนาทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา ตามวัยและความสามารถของแต่ละบุคคล

2. จุดหมาย

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยมุ่งเด็กมีพัฒนาการตามวัยเต็มตามศักยภาพ และมีความพร้อมในการเรียนรู้ต่อไป จึงกำหนดจุดหมายเพื่อให้เกิดกับเด็กเมื่อจบการศึกษาระดับปฐมวัย ดังนี้

- 2.1 ร่างกายเจริญเติบโตตามวัย แข็งแรง และมีสุขนิสัยที่ดี
- 2.2 สุขภาพจิตดี มีสุนทรียภาพ มีคุณธรรม จริยธรรม และจิตใจที่ดีงาม
- 2.3 มีทักษะชีวิตและปฏิบัติตนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง มีวินัย และอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข
- 2.4 มีทักษะการคิด การใช้ภาษาสื่อสาร และการแสวงหาความรู้ได้เหมาะสมกับวัย

3. มาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยกำหนดมาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์จำนวน 12 มาตรฐาน ประกอบด้วย

3.1 พัฒนาการด้านร่างกาย ประกอบด้วย 2 มาตรฐานคือ

- มาตรฐานที่ 1 ร่างกายเจริญเติบโตตามวัยและมีสุขนิสัยที่ดี
- มาตรฐานที่ 2 กล้ามเนื้อใหญ่และกล้ามเนื้อเล็กแข็งแรงใช้ได้อย่างคล่องแคล่วและประสานสัมพันธ์กัน

3.2 พัฒนาการด้านอารมณ์ จิตใจ ประกอบด้วย 3 มาตรฐานคือ

- มาตรฐานที่ 3 มีสุขภาพจิตดีและมีความสุข
- มาตรฐานที่ 4 ชื่นชมและแสดงออกทางศิลปะ ดนตรี และการเคลื่อนไหว
- มาตรฐานที่ 5 มีคุณธรรม จริยธรรม และมีจิตใจที่ดีงาม

3.3 พัฒนาการด้านสังคม ประกอบด้วย 3 มาตรฐานคือ

- มาตรฐานที่ 6 มีทักษะชีวิตและปฏิบัติตนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
- มาตรฐานที่ 7 รักธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม และความเป็นไทย
- มาตรฐานที่ 8 อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขและปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

3.4 พัฒนาการด้านสติปัญญา ประกอบด้วย 4 มาตรฐานคือ

- มาตรฐานที่ 9 ใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย

มาตรฐานที่ 10 มีความสามารถในการคิดที่เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้

มาตรฐานที่ 11 มีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์

มาตรฐานที่ 12 มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้และมีความสามารถในการแสวงหาความรู้
ได้เหมาะสมกับวัย

4. ตัวบ่งชี้

ตัวบ่งชี้เป็นเป้าหมายในการพัฒนาเด็กที่มีความสัมพันธ์สอดคล้องกับมาตรฐาน
คุณลักษณะที่พึงประสงค์

5. การจัดเวลาเรียน

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยกำหนดกรอบโครงสร้างเวลาในการจัดประสบการณ์ให้กับ
เด็ก 1-3 ปีการศึกษาโดยประมาณ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับอายุของเด็กที่เริ่มเข้าสถานศึกษาหรือสถานพัฒนา
เด็กปฐมวัยเวลาเรียนสำหรับเด็กปฐมวัยจะขึ้นอยู่กับสถานศึกษาแต่ละแห่ง โดยมีเวลาเรียนไม่น้อย
กว่า 180 วันต่อ 1 ปีการศึกษา ในแต่ละวันจะใช้เวลาไม่น้อยกว่า 5 ชั่วโมง โดยสามารถปรับให้
เหมาะสมตามบริบทของสถานศึกษาและสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย

6. สารการเรียนรู้

สารการเรียนรู้ เป็นสื่อกลางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับเด็ก เพื่อส่งเสริม
พัฒนาการเด็กทุกด้าน ให้เป็นไปตามจุดหมายของหลักสูตรที่กำหนด ประกอบด้วย ประสบการณ์
สำคัญ และสาระที่ควรเรียนรู้ ดังนี้

6.1 ประสบการณ์สำคัญ ประสบการณ์สำคัญเป็นแนวทางสำหรับผู้สอนนำไปใช้ในการ
การออกแบบการจัดประสบการณ์ให้เด็กปฐมวัยเรียนรู้ ลงมือปฏิบัติ และได้รับการส่งเสริม
พัฒนาการครอบคลุมทุกด้าน ดังนี้

6.1.1 ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านร่างกาย เป็นการสนับสนุนให้
เด็กได้มีโอกาสพัฒนาการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ กล้ามเนื้อเล็ก และการประสานสัมพันธ์ระหว่าง
กล้ามเนื้อและระบบประสาท ในการทำกิจวัตรประจำวันหรือทำกิจกรรมต่างๆ และสนับสนุนให้
เด็กมีโอกาสดูแลสุขภาพและสุขอนามัย สุขอนามัย และการรักษาความปลอดภัย ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านร่างกาย

ด้านร่างกาย	ประสบการณ์สำคัญ
-------------	-----------------

ด้านร่างกาย	ประสบการณ์สำคัญ
6.1.1.1 การใช้กล้ามเนื้อใหญ่	(1) การเคลื่อนไหวอยู่กับที่ (2) การเคลื่อนไหวเคลื่อนที่ (3) การเคลื่อนไหวพร้อมวัตถุอุปกรณ์ (4) การเคลื่อนไหวที่ใช้การประสานสัมพันธ์ของการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ในการขว้าง การจับ การโยน การเตะ (5) การเล่นเครื่องเล่นสนามอย่างอิสระ
6.1.1.2 การใช้กล้ามเนื้อเล็ก	(1) การเล่นเครื่องเล่นสัมผัสและการสร้างจากแท่งไม้ บล็อก (2) การเขียนภาพและการเล่นกับสี (3) การปั้น (4) การประดิษฐ์สิ่งต่างๆ ด้วย เศษวัสดุ (5) การหยิบจับ การใช้กรรไกร การฉีก การตัด การปะ และ การร้อยวัสดุ
6.1.1.3 การรักษาสุขภาพ อนามัยส่วนตน	(1) การปฏิบัติตามสุขอนามัย สุขอนามัยที่ดีในชีวิตประจำวัน
6.1.1.4 การรักษาความปลอดภัย	(1) การปฏิบัติตามให้ปลอดภัยในชีวิตประจำวัน (2) การฟังนิทาน เรื่องราว เหตุการณ์ เกี่ยวกับการป้องกัน และรักษาความปลอดภัย (3) การเล่นเครื่องเล่นอย่างปลอดภัย (4) การเล่นบทบาทสมมติเหตุการณ์ต่างๆ
6.1.1.5 การตระหนักรู้เกี่ยวกับ ร่างกายตนเอง	(1) การเคลื่อนไหวโดยควบคุมตนเองไปในทิศทาง ระดับ และ พื้นที่ (2) การเคลื่อนไหวข้ามสิ่งกีดขวาง

6.1.2 ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านอารมณ์ จิตใจ เป็นการสนับสนุนให้เด็กได้แสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึกของตนเองที่เหมาะสมกับวัย ตระหนักถึงลักษณะพิเศษเฉพาะ ที่เป็นอัตลักษณ์ ความเป็นตัวของตัวเอง มีความสุข ร่าเริงแจ่มใส การเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ได้พัฒนาคุณธรรมจริยธรรม สุนทรียภาพ ความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง และความเชื่อมั่นในตนเองขณะปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 ประสพการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านร่างกาย

ด้านอารมณ์	ประสพการณ์สำคัญ
6.1.2.1 สุนทรีภาพ ดนตรี	(1) การฟังเพลง การร้องเพลง และการแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบเสียงดนตรี (2) การเล่นเครื่องดนตรีประกอบจังหวะ (3) การเคลื่อนไหวตามเสียงเพลง/ดนตรี (4) การเล่นบทบาทสมมติ (5) การทำกิจกรรมศิลปะต่างๆ (6) การสร้างสรรค์สิ่งสวยงาม
6.1.2.2 การเล่น	(1) การเล่นอิสระ (2) การเล่นรายบุคคล กลุ่มย่อย กลุ่มใหญ่ (3) การเล่นตามมุมประสพการณ์ (4) การเล่นนอกห้องเรียน
6.1.2.3 คุณธรรม จริยธรรม	(1) การปฏิบัติตนตามหลักศาสนาที่นับถือ (2) การฟังนิทานเกี่ยวกับคุณธรรม จริยธรรม (3) การร่วมสนทนาและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเชิงจริยธรรม
6.1.2.4 การแสดงออกทางอารมณ์	(1) การพูดสะท้อนความรู้สึกของตนเองและผู้อื่น (2) การเล่นบทบาทสมมติ (3) การเคลื่อนไหวตามเสียงเพลง/ดนตรี (4) การร้องเพลง (5) การทำงานศิลปะ
6.1.2.5 การมีอัตลักษณ์เฉพาะตนและเชื่อว่าตนเองมีความสามารถ	(1) การปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ตามความสามารถของตนเอง
6.1.2.6 การเห็นอกเห็นใจผู้อื่น	(1) การแสดงความยินดีเมื่อผู้อื่นมีความสุข เห็นใจเมื่อผู้อื่นเศร้า หรือเสียใจและการช่วยเหลือปลอบโยนเมื่อผู้อื่นได้รับบาดเจ็บ

6.1.3 ประสพการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านสังคม เป็นการสนับสนุนให้เด็กได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งแวดล้อมต่างๆ รอบตัวจากการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ผ่าน

การเรียนรู้ทางสังคม เช่น การเล่น การทำงานกับผู้อื่น การปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน การแก้ปัญหาข้อขัดแย้งต่างๆ

ตารางที่ 3 ประสพการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านสังคม

ด้านสังคม	ประสพการณ์สำคัญ
6.1.3.1 การปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน	(1) การช่วยเหลือตนเองในกิจวัตรประจำวัน (2) การปฏิบัติตามแนวทางหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
6.1.3.2 การดูแลรักษาธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	(1) การมีส่วนร่วมรับผิดชอบดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน (2) การใช้วัสดุและสิ่งของเครื่องใช้อย่างคุ้มค่า (3) การทำงานศิลปะที่นำวัสดุหรือสิ่งของเครื่องใช้ที่ใช้แล้ว มาใช้ซ้ำหรือแปรรูปแล้วนำกลับมาใช้ใหม่ (4) การเพาะปลูกและดูแลต้นไม้ (5) การเลี้ยงสัตว์ (6) การสนทนาข่าวและเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในชีวิตประจำวัน
6.1.3.3 การปฏิบัติตามวัฒนธรรมท้องถิ่นและความเป็นไทย	(1) การเล่นบทบาทสมมติการปฏิบัติตนในความเป็นคนไทย (2) การปฏิบัติตามวัฒนธรรมท้องถิ่นที่อาศัยและประเพณีไทย (3) การประกอบอาหารไทย (4) การศึกษานอกสถานที่ (5) การละเล่นพื้นบ้านของไทย
6.1.3.4 การมีปฏิสัมพันธ์ มีวินัย มีส่วนร่วม และบทบาทสมาชิกของสังคม	(1) การร่วมกำหนดข้อตกลงของห้องเรียน (2) การปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของห้องเรียน (3) การให้ความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ (4) การดูแลห้องเรียนร่วมกัน (5) การร่วมกิจกรรมวันสำคัญ
6.1.3.5 การเล่นและทำงานแบบร่วมมือร่วมใจ	(1) การร่วมสนทนาและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น (2) การเล่นและทำงานร่วมกับผู้อื่น (3) การทำศิลปะแบบร่วมมือ
6.1.3.6 การแก้ปัญหา	(1) การมีส่วนร่วมในการเลือกวิธีการแก้ปัญหา

ด้านสังคม	ประสบการณ์สำคัญ
ความขัดแย้ง	(2) การมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาความขัดแย้ง
6.1.3.7 การยอมรับในความเหมือนและความแตกต่างระหว่างบุคคล	(1) การเล่นหรือทำกิจกรรมร่วมกับกลุ่มเพื่อน

6.1.4 ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญา เป็นการสนับสนุนให้เด็กได้รับรู้และเรียนรู้สิ่งต่างๆ รอบตัวผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม บุคคลและสื่อต่างๆ ด้วยกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลาย เพื่อเปิดโอกาสให้เด็กพัฒนาการใช้ภาษา จินตนาการความคิดสร้างสรรค์ การแก้ปัญหา การคิดเชิงเหตุผล และการคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ รอบตัวและมีความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ที่เป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

ตารางที่ 4 ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญา

การพัฒนาด้าน	ประสบการณ์สำคัญ
6.1.4.1 การใช้ภาษา	(1) การฟังเสียงต่างๆ ในสิ่งแวดล้อม (2) การฟังและปฏิบัติตามคำแนะนำ (3) การฟังเพลง นิทาน คำคล้องจอง บทร้อยกรองหรือเรื่องราวต่างๆ (4) การพูดแสดงความคิด ความรู้สึก และความต้องการ (5) การพูดกับผู้อื่นเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเอง หรือพูดเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับตนเอง (6) การพูดอธิบายเกี่ยวกับสิ่งของ เหตุการณ์ และความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ (7) การพูดอย่างสร้างสรรค์ในการเล่น และการกระทำต่างๆ (8) การรจกหะที่หะมาะสมในการพูด (9) การพูดเรียงลำดับคำเพื่อใช้ในการสื่อสาร (10) การอ่านหนังสือภาพ นิทาน หลากหลายประเภท/รูปแบบ (11) การอ่านอย่างอิสระตามลำพัง การอ่านร่วมกัน การอ่านโดยมีผู้ชี้แนะ (12) การเห็นแบบอย่างของการอ่านที่ถูกต้อง

การพัฒนา	ประสบการณ์สำคัญ
	(13) การสังเกตทิศทางการอ่านตัวอักษร คำ และข้อความ (14) การอ่านและชี้ข้อความ โดยกวาดสายตาตามบรรทัดจากซ้ายไปขวา และจากบนลงล่าง (15) การสังเกตตัวอักษรในชื่อของตน หรือคำคุ้นเคย (16) การสังเกตตัวอักษรที่ประกอบเป็นคำผ่านการอ่านหรือเขียนของผู้ใหญ่ (17) การคาดเดาคำ วลี หรือประโยค ที่มีโครงสร้างซ้ำๆ กัน จากนิทาน เพลง คำคล้องจอง (18) การเล่นเกมภาษา (19) การเห็นแบบอย่างของการเขียนที่ถูกต้อง (20) การเขียนร่วมกันตามโอกาส และการเขียนอิสระ (21) การเขียนคำที่มีความหมายกับตัวเอง/คำคุ้นเคย (22) การคิดสะกดคำและเขียนเพื่อสื่อความหมายด้วยตนเองอย่างอิสระ
1.4.2 การคิดรวบยอด การคิดเชิงเหตุผล การตัดสินใจและแก้ปัญหา	(1) การสังเกตลักษณะ ส่วนประกอบ การเปลี่ยนแปลง และความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ โดยใช้ประสาทสัมผัสอย่างเหมาะสม (2) การสังเกตสิ่งต่างๆ และสถานที่จากมุมมองที่ต่างกัน (3) การบอกและแสดงตำแหน่ง ทิศทาง และระยะทางของสิ่งต่างๆ ด้วยการกระทำ ภาพวาด ภาพถ่าย และรูปภาพ (4) การเล่นกับสื่อต่างๆ ที่เป็นทรงกลม ทรงสี่เหลี่ยมมุมฉาก ทรงกระบอก กรวย (5) การคัดแยก การจัดกลุ่ม และการจำแนกสิ่งต่างๆ ตามลักษณะและรูปร่าง รูปทรง (6) การต่อของชิ้นเล็กเติมในชิ้นใหญ่ให้สมบูรณ์ และการแยกชิ้นส่วน (7) การทำซ้ำ การต่อเติม และการสร้างแบบรูป (8) การนับและแสดงจำนวนของสิ่งต่างๆ ในชีวิตประจำวัน (9) การเปรียบเทียบและเรียงลำดับจำนวนของสิ่งต่างๆ

การพัฒนาด้าน	ประสบการณ์สำคัญ
	(10) การรวมและการแยกสิ่งต่างๆ (11) การบอกและแสดงอันดับที่ของสิ่งต่างๆ (12) การชั่ง ตวง วัดสิ่งต่างๆ โดยใช้เครื่องมือและหน่วยที่ไม่ใช่หน่วยมาตรฐาน (13) การจับคู่ การเปรียบเทียบ และการเรียงลำดับ สิ่งต่างๆ ตามลักษณะความยาว/ความสูง น้ำหนัก ปริมาตร (14) การบอกและเรียงลำดับกิจกรรมหรือเหตุการณ์ตามช่วงเวลา (15) การใช้ภาษาทางคณิตศาสตร์กับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน (16) การอธิบายเชื่อมโยงสาเหตุและผลที่เกิดขึ้นในเหตุการณ์หรือการกระทำ (17) การคาดเดาหรือการคาดคะเนสิ่งที่อาจจะเกิดขึ้นอย่างมีเหตุผล (18) การมีส่วนร่วมในการลงความเห็นจากข้อมูลอย่างมีเหตุผล (19) การตัดสินใจและมีส่วนร่วมในกระบวนการแก้ปัญหา
1.4.3 จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์	(1) การรับรู้ และแสดงความคิดความรู้สึกลึกผ่านสื่อ วัสดุ ของเล่น และชิ้นงาน (2) การแสดงความคิดสร้างสรรค์ผ่านภาษา ท่าทาง การเคลื่อนไหวและศิลปะ (3) การสร้างสรรค์ชิ้นงานโดยใช้รูปร่างรูปทรงจากวัสดุที่หลากหลาย
1.4.4 เจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้และการแสวงหาความรู้	(1) การสำรวจสิ่งต่างๆ และแหล่งเรียนรู้รอบตัว (2) การตั้งคำถามในเรื่องที่สนใจ (3) การสืบเสาะหาความรู้เพื่อค้นหาคำตอบของข้อสงสัยต่างๆ (4) การมีส่วนร่วมในการรวบรวมข้อมูลและนำเสนอข้อมูลจากการสืบเสาะหาความรู้ในรูปแบบต่างๆ และแผนภูมิอย่างง่าย

7. สารที่ควรเรียนรู้

สารที่ควรเรียนรู้ เป็นเรื่องราวรอบตัวเด็กที่นำมาเป็นสื่อกลางในการจัดกิจกรรมให้เด็กเกิดแนวคิดหลังจากนำสารที่ควรรู้นั้นๆ มาจัดประสบการณ์ให้เด็ก เพื่อให้บรรลุจุดหมายที่

กำหนดไว้ ทั้งนี้ ไม่เน้นการท่องจำเนื้อหา ผู้สอนสามารถกำหนดรายละเอียดขึ้นเองให้สอดคล้องกับวัย ความต้องการ และความสนใจของเด็ก โดยให้เด็กได้เรียนรู้ผ่านประสบการณ์สำคัญ ทั้งนี้ อาจยืดหยุ่นเนื้อหาได้ โดยคำนึงถึงประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมในชีวิตจริงของเด็ก ดังนี้

2.1 เรื่องราวที่เกี่ยวกับตัวเด็ก เด็กควรเรียนรู้ชื่อ นามสกุล รูปร่างหน้าตา อวัยวะต่างๆ วิธีระมัดระวังร่างกายให้สะอาดและมีสุขภาพอนามัยที่ดี การรับประทานอาหารที่เป็นประโยชน์ การระมัดระวังความปลอดภัยของตนเองจากผู้อื่นและภัยใกล้ตัว รวมทั้งการปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างปลอดภัย การรู้จักประวัติความเป็นมาของตนเองและครอบครัว การปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัวและโรงเรียน การเคารพสิทธิของตนเองและผู้อื่น การรู้จักแสดงความคิดเห็นของตนเอง และรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น การกำกับตนเอง การเล่นและทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเองตามลำพังหรือกับผู้อื่น การตระหนักรู้เกี่ยวกับตนเอง ความภาคภูมิใจในตนเอง การสะท้อนการรับรู้อารมณ์และความรู้สึกของตนเองและผู้อื่น การแสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึกอย่างเหมาะสม การแสดงมารยาทที่ดี การมีคุณธรรมจริยธรรม

2.2 เรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลและสถานที่แวดล้อมเด็ก เด็กควรเรียนรู้เกี่ยวกับครอบครัว สถานศึกษา ชุมชน และบุคคลต่างๆ ที่เด็กต้องเกี่ยวข้องหรือใกล้ชิดและมีปฏิสัมพันธ์ในชีวิตประจำวัน สถานที่สำคัญ วันสำคัญ อาชีพของคนในชุมชน ศาสนา แหล่งวัฒนธรรมในชุมชน สัญลักษณ์สำคัญของชาติไทยและการปฏิบัติตามวัฒนธรรมท้องถิ่นและความเป็นไทย หรือแหล่งเรียนรู้จากภูมิปัญญาท้องถิ่นอื่นๆ

2.3 ธรรมชาติรอบตัว เด็กควรเรียนรู้เกี่ยวกับชื่อ ลักษณะ ส่วนประกอบ การเปลี่ยนแปลงและความสัมพันธ์ของมนุษย์ สัตว์ พืช ตลอดจนการรู้จักเกี่ยวกับดิน น้ำ ท้องฟ้า สภาพอากาศ ภัยธรรมชาติ แรงและพลังงานในชีวิตประจำวันสิ่งแวดล้อมเด็ก รวมทั้งการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและการรักษาธรรมชาติ

2.4 สิ่งต่างๆ รอบตัวเด็ก เด็กควรเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในชีวิตประจำวัน ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการใช้หนังสือและตัวหนังสือ รู้จักชื่อ ลักษณะ สี ผิวสัมผัส ขนาด รูปร่าง รูปทรง ปริมาตร น้ำหนัก จำนวน ส่วนประกอบ การเปลี่ยนแปลงและความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ รอบตัว เวลา เงิน ประโยชน์ การใช้งาน และการเลือกใช้สิ่งของเครื่องใช้ ยานพาหนะ การคมนาคม เทคโนโลยีและการสื่อสารต่างๆ ที่ใช้อยู่ในชีวิตประจำวันอย่างประหยัด ปลอดภัยและรักษาสิ่งแวดล้อม

8. การจัดประสบการณ์

การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัยอายุ 3-6 ปี เป็นการจัดกิจกรรมในลักษณะการบูรณาการผ่านการเล่น การลงมือกระทำจากประสบการณ์ตรงอย่างหลากหลาย เกิดความรู้ ทักษะ คุณธรรม จริยธรรม รวมทั้งเกิดการพัฒนาทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา ไม่จัดเป็นรายวิชา โดยมีหลักการ และแนวทางการจัดประสบการณ์ ดังนี้

8.1 หลักการจัดประสบการณ์

8.1.1 จัดประสบการณ์การเล่นและการเรียนรู้อย่างหลากหลาย เพื่อพัฒนาเด็กโดยองค์รวม อย่างสมดุลและต่อเนื่อง

8.1.2 เน้นเด็กเป็นสำคัญ สนองความต้องการ ความสนใจ ความแตกต่างระหว่างบุคคลและบริบทของสังคมที่เด็กอาศัยอยู่

8.1.3 จัดให้เด็กได้รับการพัฒนา โดยให้ความสำคัญกับกระบวนการเรียนรู้และพัฒนาการของเด็ก

8.1.4 จัดการประเมินพัฒนาการให้เป็นกระบวนการอย่างต่อเนื่อง และเป็นส่วนหนึ่งของการจัดประสบการณ์ พร้อมทั้งนำผลการประเมินมาพัฒนาเด็กอย่างต่อเนื่อง

8.1.5 ให้พ่อแม่ ครอบครัว ชุมชน และทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการพัฒนาเด็ก

8.2 แนวทางการจัดประสบการณ์

8.2.1 จัดประสบการณ์ให้สอดคล้องกับจิตวิทยาพัฒนาการและการทำงานของสมอง ที่เหมาะสมกับอายุ วุฒิภาวะและระดับพัฒนาการ เพื่อให้เด็กทุกคนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพ

8.2.2 จัดประสบการณ์ให้สอดคล้องกับแบบการเรียนรู้ของเด็ก เด็กได้ลงมือกระทำ เรียนรู้ผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า ได้เคลื่อนไหว สำรวจ เล่น สังเกต สืบค้น ทดลอง และคิดแก้ปัญหาด้วยตนเอง

8.2.3 จัดประสบการณ์แบบบูรณาการ โดยบูรณาการทั้งกิจกรรม ทักษะ และสาระการเรียนรู้

8.2.4 จัดประสบการณ์ให้เด็กได้ริเริ่มคิด วางแผน ตัดสินใจลงมือกระทำและนำเสนอความคิด โดยผู้สอนหรือผู้จัดประสบการณ์เป็นผู้สนับสนุนอำนวยความสะดวก และเรียนรู้ร่วมกับเด็ก

8.2.5 จัดประสบการณ์ให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กอื่น กับผู้ใหญ่ ภายใต้อสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ในบรรยากาศที่อบอุ่นมีความสุข และเรียนรู้การทำกิจกรรมแบบร่วมมือในลักษณะต่างๆ กัน

8.2.6 จัดประสบการณ์ให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับสื่อและแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลายและอยู่ในวิถีชีวิตของเด็ก สอดคล้องกับบริบท สังคม และวัฒนธรรมที่แวดล้อมเด็ก

8.2.7 จัดประสบการณ์ที่ส่งเสริมลักษณะนิสัยที่ดีและทักษะการใช้ชีวิตประจำวันตามแนวทางหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ตลอดจนสอดแทรกคุณธรรมจริยธรรม และการมีวินัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

8.2.8 จัดประสบการณ์ทั้งในลักษณะที่มีการวางแผนไว้ล่วงหน้าและแผนที่เกิดขึ้นในสภาพจริง โดยไม่ได้คาดการณ์ไว้

8.2.9 จัดทำสารนิทัศน์ด้วยการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็กเป็นรายบุคคล นำมาไตร่ตรองและใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเด็กและการวิจัยในชั้นเรียน

8.2.10 จัดประสบการณ์โดยให้พ่อแม่ ครอบครัว และชุมชนมีส่วนร่วมทั้งการวางแผนการสนับสนุนสื่อ แหล่งเรียนรู้ การเข้าร่วมกิจกรรม และการประเมินพัฒนาการ

8.3 การจัดกิจกรรมประจำวัน

กิจกรรมสำหรับเด็กอายุ 3 ปี - 6 ปีบริบูรณ์ สามารถนำมาจัดเป็นกิจกรรมประจำวันได้หลายรูปแบบ เป็นการช่วยให้ผู้สอนหรือผู้จัดประสบการณ์ทราบว่าแต่ละวันจะทำกิจกรรมอะไรเมื่อใด และอย่างไร ทั้งนี้ การจัดกิจกรรมประจำวันสามารถจัดได้หลายรูปแบบ ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมในการนำไปใช้ของแต่ละหน่วยงานและสภาพชุมชน ที่สำคัญผู้สอนต้องคำนึงถึงการจัดกิจกรรมให้ครอบคลุมพัฒนาการทุกด้าน การจัดกิจกรรมประจำวันมีหลักการจัดและขอบข่ายของกิจกรรมประจำวัน ดังนี้

8.3.1 หลักการจัดกิจกรรมประจำวัน

8.3.1.1 กำหนดระยะเวลาในการจัดกิจกรรมแต่ละกิจกรรมให้เหมาะสมกับวัยของเด็กในแต่ละวัน แต่ยืดหยุ่นได้ตามความต้องการและความสนใจของเด็ก เช่น

วัย 3-4 ปี มีความสนใจประมาณ 8-12 นาที

วัย 4-5 ปี มีความสนใจประมาณ 12-15 นาที

วัย 5-6 ปี มีความสนใจประมาณ 15-20 นาที

8.3.1.2 กิจกรรมที่ต้องใช้ความคิดทั้งในกลุ่มเล็กและกลุ่มใหญ่ ไม่ควรใช้เวลาต่อเนื่องนานเกินกว่า 20 นาที

8.3.1.3 กิจกรรมที่เด็กมีอิสระเลือกเล่นเสรี เพื่อช่วยให้เด็กรู้จักเลือกตัดสินใจ คิดแก้ปัญหา คิดสร้างสรรค์ เช่น การเล่นตามมุม การเล่นกลางแจ้ง ฯลฯ ใช้เวลาประมาณ 40-60 นาที

8.3.1.4 กิจกรรมควรมีความสมดุลระหว่างกิจกรรมในห้องและนอกห้อง กิจกรรมที่ใช้กล้ามเนื้อใหญ่และกล้ามเนื้อเล็ก กิจกรรมที่เป็นรายบุคคล กลุ่มย่อยและกลุ่มใหญ่ กิจกรรมที่เด็กเป็นผู้ริเริ่มและผู้สอน หรือผู้จัดประสบการณ์เป็นผู้ริเริ่ม และกิจกรรมที่ใช้กำลังและไม่ใช้กำลัง จัดให้ครบทุกประเภท ทั้งนี้ กิจกรรมที่ต้องออกกำลังกายควรจัดสลับกับกิจกรรมที่ไม่ต้องออกกำลังมากนัก เพื่อเด็กจะได้ไม่เหนื่อยเกินไป

8.3.2 ขอบข่ายของกิจกรรมประจำวัน

การเลือกกิจกรรมที่จะนำมาจัดในแต่ละวันสามารถจัดได้หลายรูปแบบ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมในการนำไปใช้ของแต่ละหน่วยงานและสภาพชุมชน ที่สำคัญผู้สอนต้องคำนึงถึงการจัดกิจกรรมให้ครอบคลุมพัฒนาการทุกด้าน ดังต่อไปนี้

8.3.2.1 การพัฒนากล้ามเนื้อใหญ่ เป็นการพัฒนาความแข็งแรง การทรงตัว การยืดหยุ่น ความคล่องแคล่วในการใช้วัยวะต่างๆ และจังหวะการเคลื่อนไหวในการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ โดยจัดกิจกรรมให้เด็กได้เล่นอิสระกลางแจ้ง เล่นเครื่องเล่นสนาม ปีนป่ายเล่นอิสระ เคลื่อนไหวร่างกายตามจังหวะดนตรี

8.3.2.2 การพัฒนากล้ามเนื้อเล็ก เป็นการพัฒนาความแข็งแรงของกล้ามเนื้อเล็ก กล้ามเนื้อมือ-นิ้วมือ การประสานสัมพันธ์ระหว่างกล้ามเนื้อมือและระบบประสาทตา มือได้อย่างคล่องแคล่วและประสานสัมพันธ์กัน โดยจัดกิจกรรมให้เด็กได้เล่นเครื่องเล่นสัมผัส เล่นเกมการศึกษา ฝึกช่วยเหลือตนเองในการแต่งกาย หยิบจับชิ้นส่วน และใช้วัสดุอุปกรณ์ศิลปะ เช่น สีเทียน กรรไกร พู่กัน ดินเหนียว ฯลฯ

8.3.2.3 การพัฒนาอารมณ์ จิตใจ และปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม เป็นการปลูกฝังให้เด็กมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเองและผู้อื่น มีความเชื่อมั่น กล้าแสดงออก มีวินัย รับผิดชอบ ซื่อสัตย์ ประหยัด เมตตา กรุณา เอื้อเฟื้อ แบ่งปัน มีมารยาทและปฏิบัติตามวัฒนธรรมไทยและศาสนาที่นับถือโดยจัดกิจกรรมต่างๆ ผ่านการเล่นให้เด็กได้มีโอกาสตัดสินใจเลือก ได้รับการตอบสนองความต้องการ ได้ฝึกปฏิบัติโดยสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรม อย่างต่อเนื่อง

8.3.2.4 การพัฒนาสังคมนิสัย เป็นการพัฒนาให้เด็กมีลักษณะนิสัยที่ดี แสดงออกอย่างเหมาะสมและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ช่วยเหลือตนเองในการทำกิจวัตรประจำวัน มีนิสัยรักการทำงาน รับผิดชอบความปลอดภัยของตนเองและผู้อื่น โดยรวมทั้งระมัดระวังอันตรายจากคนแปลกหน้า ให้เด็กได้ปฏิบัติกิจวัตรประจำวันอย่างสม่ำเสมอ รับประทานอาหาร พักผ่อนนอนหลับ ขับถ่าย ทำความสะอาดร่างกาย เล่นและทำงานร่วมกับผู้อื่น ปฏิบัติตามกฎกติกาข้อตกลงของส่วนรวม เก็บของเข้าที่เมื่อเล่นหรือทำงานเสร็จ

8.3.2.5 การพัฒนาการคิด เป็นการพัฒนาให้เด็กมีความสามารถในการคิดแก้ปัญหาความคิดรวบยอด และคิดเชิงเหตุผลทางคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ โดยจัดกิจกรรมให้เด็กได้สนทนาอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เชิญวิทยากรมาพูดคุยกับเด็ก ศึกษานอกสถานที่ เล่นเกมการศึกษา ฝึกการแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน ฝึกออกแบบและสร้างชิ้นงาน และทำกิจกรรมทั้งเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มใหญ่ และรายบุคคล

8.3.2.6 การพัฒนาภาษา เป็นการพัฒนาให้เด็กใช้ภาษาสื่อสารถ่ายทอดความรู้สึนึกคิด ความรู้ความเข้าใจในสิ่งต่างๆ ที่เด็กมีประสบการณ์โดยสามารถตั้งคำถามในสิ่งที่สงสัยใคร่รู้ จัดกิจกรรมทางภาษาให้มีความหลากหลายในสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ มุ่งปลูกฝังให้เด็กได้กล้าแสดงออกในการฟัง พูด อ่าน เขียน มีนิสัยรักการอ่าน และบุคคลแวดล้อมต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษา ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงหลักการจัดกิจกรรมทางภาษาที่เหมาะสมกับเด็กเป็นสำคัญ

8.3.2.7 การส่งเสริมจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ เป็นการส่งเสริมให้เด็กมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ได้ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกและเห็นความสวยงามของสิ่งต่างๆ โดยจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ ดนตรี การเคลื่อนไหวและจังหวะตามจินตนาการ ประดิษฐ์สิ่งต่างๆ อย่างอิสระ เล่นบทบาทสมมติ เล่นน้ำ เล่นทราย เล่นบล็อก และเล่นก่อสร้าง

9. การประเมินพัฒนาการ

การประเมินพัฒนาการเด็กอายุ 3-6 ปี เป็นการประเมินพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญาของเด็ก โดยถือเป็นกระบวนการต่อเนื่อง และเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมปกติที่จัดให้เด็กในแต่ละวัน ผลที่ได้จากการสังเกตพัฒนาการเด็กต้องนำมาจัดทำสารนิทัศน์หรือจัดทำข้อมูลหลักฐานหรือเอกสารอย่างเป็นระบบ ด้วยการรวบรวมผลงานสำหรับเด็กเป็นรายบุคคลที่สามารถบอกเรื่องราวหรือประสบการณ์ที่เด็กได้รับว่าเด็กเกิดการเรียนรู้และมีความก้าวหน้าเพียงใด ทั้งนี้ ให้นำข้อมูลผลการประเมินพัฒนาการเด็กมาพิจารณา ปรับปรุงวางแผนการจัดกิจกรรม และส่งเสริมให้เด็กแต่ละคนได้รับการพัฒนาตามจุดหมายของหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง การประเมินพัฒนาการควรยึดหลัก ดังนี้

9.1 วางแผนการประเมินพัฒนาการอย่างเป็นระบบ

9.2 ประเมินพัฒนาการเด็กครบทุกด้าน

9.3 ประเมินพัฒนาการเด็กเป็นรายบุคคลอย่างสม่ำเสมอต่อเนื่องตลอดปี

9.4 ประเมินพัฒนาการตามสภาพจริงจากกิจกรรมประจำวันด้วยเครื่องมือและวิธีการที่หลากหลาย ไม่ควรใช้แบบทดสอบ

9.5 สรุปผลการประเมิน จัดทำข้อมูลและนำผลการประเมินไปใช้พัฒนาเด็ก

สำหรับวิธีการประเมินที่เหมาะสมและควรใช้กับเด็กอายุ 3-6 ปี ได้แก่ การสังเกต การบันทึกพฤติกรรมการเล่นกับเด็ก การสัมภาษณ์ การวิเคราะห์ข้อมูลจากผลงานเด็กที่เก็บอย่างเป็นระบบ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหนังสือคำคลังจองประกอบภาพ

1. ความหมายของหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กล่าวถึงหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพว่า หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ (Picture Books) เป็นหนังสือที่จัดทำขึ้นสำหรับเด็กและเยาวชน มุ่งให้ความเพลิดเพลิน นิยมใช้ภาพในการนำเสนอเรื่อง มีเนื้อหาที่เป็นจำนวนค่าน้อย (คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2544 :7)

2. องค์ประกอบของหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ

หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพมีองค์ประกอบ ดังต่อไปนี้

1. เนื้อเรื่อง ต้องชัดเจนโดยมีภาพเป็นเครื่องเสริมให้เนื้อเรื่องชัดเจนยิ่งขึ้น เพราะโลกของเด็กๆ เริ่มต้นในบ้าน เหตุการณ์เล็กๆ น้อยๆ ที่เกิดขึ้นกับเด็ก ล้วนเป็นสิ่งสำคัญ และมีความหมายต่อเด็กทั้งสิ้น ทั้งที่เกี่ยวกับพ่อแม่ พี่น้องในครอบครัวหรือเกี่ยวกับบุคคลอื่นๆ รอบตัวเด็ก เมื่อเด็กโตขึ้นโลกของเด็กขยายออกไปสู่เพื่อนบ้าน ญาติพี่น้องที่อยู่ห่างออกไป เพื่อนร่วมชั้นเรียน ในสถานรับเลี้ยงเด็กหรือโรงเรียนอนุบาล และเพื่อนๆ ที่เด็กรู้จัก ความเข้าใจของเด็กในเรื่องเวลา ระยะทางและขนาดมีมากขึ้น หนังสือสำหรับเด็กเล็ก จึงควรเป็นเรื่องเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ ตัวเอกในเรื่องอาจจะเป็นเด็ก เป็นสัตว์ที่เด็กๆ ชอบ เช่น สุนัข แมว กระต่าย หนูหรืออาจเป็นสิ่งของที่มีการกระทำและความรู้สึนึกคิดอย่างคน ตัวเอกควรมีบทบาทหรือลักษณะที่ประทับใจเด็ก (กล่อมจิตต์ พลายเวช, 2524 : 138) ทั้งนี้เนื้อเรื่องควรมีสาระสนุกสนาน ตื่นเต้น น่าสนใจ ให้ความรู้และความเพลิดเพลิน ส่งเสริมจินตนาการ สอดแทรกคุณธรรม (ณรงค์ ทองปาน, 2526 : 61)

2. โครงเรื่อง (Plot)

กล่อมจิตต์ พลายเวช (2524 : 138) มีความเห็นว่าโครงเรื่องควรเป็นเรื่องง่ายๆ ใกล้ตัวเด็ก มีโครงสร้างที่เหมาะสม มีการเริ่มต้น มีปัญหาและการแก้ปัญหาหรือเสนอเหตุการณ์ที่จะช่วยแก้ปัญหาเสริมทักษะหรือประสบการณ์ แก่เด็กด้านต่างๆ และจบลงด้วยดี ควรมีการดำเนินเรื่องที่รวดเร็ว สนุกสนาน น่าสนใจ

3. ตัวละคร (Characterization) ตัวละครควรมีวัยใกล้เคียงกับเด็ก จะเป็นคน สัตว์หรือสิ่งของก็ได้ ถ้าตัวละครที่ไม่ใช่คนก็จะคิดได้ พูดได้ และกระทำได้เหมือนคน และในเรื่องสำหรับเด็กก็จะขาดตัวละครที่เป็นผู้ใหญ่ไม่ได้ เพื่อได้ช่วยคลี่คลายปัญหา ซึ่งผู้เขียนควรบรรยายลักษณะท่าทางให้ผู้อ่านเห็นภาพพจน์ได้อย่างชัดเจน (วิริยะ สิริสิงห์, 2537 : 65)

4. ฉากหรือบรรยากาศของเรื่อง (Setting) ควรเป็นฉากที่ใกล้ตัว หรือฉากที่เด็กคุ้นเคย ไม่ควรบรรยายให้ละเอียดมากนัก เพราะผู้อ่านอาจสร้างจินตนาการขึ้นมาเองได้ ฉากควรเปลี่ยนแปลงไปตามการดำเนินเรื่อง หากเป็นเรื่องเกี่ยวกับประวัติศาสตร์หรือชีวประวัติ ฉากต้องชัดเจน น่าเชื่อถือและตรงตามข้อเท็จจริง (ปราณี เชิงทอง, 2526 : 138)

5. ภาพประกอบ (Illustrations) ภาพประกอบเป็นหัวใจสำคัญของหนังสือสำหรับเด็ก เป็นส่วนสำคัญที่จะช่วยสร้างความคิดและมโนภาพตามเรื่องราวได้ (สนธิ สัตโยภาส, 2536 : 43) เนื่องจากเด็กชอบดูภาพมากกว่าอ่านเรื่อง ภาพจึงควรจะช่วยทำให้เรื่องกระจำชัดขึ้น ช่วยขยายความ เสริมสร้างจาก และตัวละครให้เด่นชัด และช่วยประดับประดาหนังสือให้งดงาม (กล่อมจิตต์ พลายเวช, 2524 : 141 – 142) ซึ่งเด็กเล็ก จะชอบภาพเขียนง่ายๆ ไม่มีรายละเอียด ซับซ้อน เป็นภาพที่มีชีวิตชีวา ขนาดโตเต็มหน้าสี่ส้นสคไล สีแดงเป็นสีที่เด็กชอบมากที่สุดและสีดำ เป็นสีที่เด็กชอบน้อยที่สุด ลักษณะของภาพที่เด็กชอบ วิริยะ สิริสิงห (2537 : 26 – 27)อ้าง ผลการวิจัยเกี่ยวกับลักษณะของภาพที่เด็กชอบ ไว้ดังนี้

5.1 เด็กชอบภาพที่มีลักษณะง่ายๆ ไม่ซับซ้อน เมื่ออายุมากขึ้นจึงจะชอบภาพซับซ้อนขึ้น

5.2 เด็กชอบภาพที่แสดงการกระทำและการผจญภัย

5.3 เด็กชอบภาพสีมากกว่าภาพขาว-ดำ

5.4 เด็กอายุ 8 ขวบ สนใจการ์ตูนประกอบวรรณคดีหรือนิทานมากที่สุด อายุ 9 ขวบ และ 10 ขวบ ชอบการ์ตูนตลกขำขันมากที่สุด

5.5 เด็กชอบเรื่องที่มีภาพประกอบมาก ชอบภาพใหญ่มากกว่าภาพเล็ก ชอบภาพตรงกับข้อความมากกว่าภาพที่ไม่ตรงกับข้อความ

5.6 ภาพสีที่ช่วยให้เกิดจินตนาการได้มากกว่าภาพที่ใช้สีชนิดอื่น

5.7 เด็กชายและเด็กหญิงอ่านหนังสือเก่งหรือไม่เก่ง ชอบภาพลักษณะเดียวกัน

5.8 เด็กสนใจภาพที่อยู่ข้างขวา มากกว่าภาพที่อยู่ข้างซ้าย
หลักการใช้ภาพที่ดี ควรมีลักษณะดังนี้

1. ภาพง่ายๆ ไม่ซับซ้อน และควรสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง
2. ภาพสีสด วาดรูปกระจำ สวยงาม
3. แสดงจุดเด่นของเรื่องแต่ละตอนได้และคงลักษณะของตัวละคร
4. แสดงให้เห็นอาการเคลื่อนไหว ที่เป็นธรรมชาติ
5. เป็นภาพที่มีชีวิตชีวา เพราะเด็กชอบฝันว่า สิ่งมีชีวิตอื่นๆ สามารถทำอะไรได้เหมือนคน เช่น กระต่ายนั่งกางเกง แมวพูด หมาใส่แว่น เป็นต้น

ขนาดของภาพที่เหมาะสมกับวัยเด็ก คือ

1. เด็กเล็ก (อนุบาล – ป.2) ควรมีขนาด $\frac{3}{4}$ ของหน้า
2. เด็กโต (ป.3 – ป.4) ควรมีขนาด $\frac{1}{2}$ ของหน้า

3. เด็กวัยรุ่นตอนต้น (ป.5 - ป.6) ควรมีขนาด ¼ ของหน้า
4. เด็กวัยรุ่น (ชั้นมัธยมศึกษา) ขนาดจะเล็กลงได้เพราะเขาอ่านหนังสือผู้ใหญ่ได้ แล้วถ้าหากจัดภาพไม่เป็นผู้แต่งอาหาวิธีต่างๆ เช่น
 1. พิมพ์ภาพจากแม่พิมพ์ ใบพืช กาบกล้วย ทรายาง ฯลฯ
 2. การใช้ภาพประดิษฐ์จากวัสดุง่ายๆ เช่น เศษผ้า กระดาษสี เศษเชือก เปลือกไม้ กระดุม ใบไม้ ฯลฯ
 3. การลอกแบบโดยใช้กระดาษคาร์บอนด์ แล้วระบายสีก็จะได้ภาพตามที่ต้องการ
 4. การถ่ายภาพจากของจริงหรือภาพจำลองที่ได้จากการปั้นก็ได้ ส่วนการจัดภาพไม่ควรแยกภาพออกจากเนื้อหา ควรคำนึงถึงน้ำหนักของภาพด้วย (สนิท สัตโยภาส, 2536 : 43–45)
6. ภาษา การใช้ภาษาในหนังสือสำหรับเด็ก ต้องใช้ภาษาง่ายๆ เข้าใจได้ทันที ทั้งภาษาภาพ ภาษาเขียนหรือแม้แต่ภาษาสี เพราะภาษาเป็นหนทางที่จะให้เด็กรู้เรื่องราวที่เขียนก่อให้เกิดอารมณ์ ความเข้าใจและความซาบซึ้งดื่มด่ำ (ณรงค์ ทองปาน, 2526 : 77)

รูปแบบการเขียนหนังสือ แบ่งเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. ร้อยแก้ว การเขียนเป็นร้อยแก้ว มีวิธีการเขียนหลายแบบ เช่น แบบเล่าหรือบรรยาย แบบมีบทสนทนา แบบใช้ข้อความประกอบภาพ แบบตั้งคำถามอะไร่อย เป็นต้น ส่วนการใช้ภาษาในร้อยแก้วนั้น ควรใช้คำ วลี ประโยคง่ายๆ ใช้คำในการพูด อย่าใช้คำสละสลวย คำภาษาถิ่น คำต่างชาติ (สนิท สัตโยภาส, 2536 : 41) ซึ่งลักษณะทางภาษาร้อยแก้วสำหรับเด็กนั้น มีดังนี้ (หทัยตันหยง, 2529 : 115)
 - 1.1 ใช้ภาษาพูดหรือภาษาสนทนา ซึ่งมีลักษณะเป็นธรรมชาติ และควรใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง
 - 1.2 ใช้ภาษาไทยซึ่งส่วนใหญ่เป็นภาษาคำโดด ไม่ควรใช้ภาษาบาลี สันสกฤต หรือภาษาต่างประเทศ โดยไม่จำเป็น
 - 1.3 ใช้ภาษาตรงๆ เข้าใจง่าย ไม่ต้องแปลความหมายอีกครั้ง ซึ่งไม่เหมาะสมสำหรับเด็ก
 - 1.4 ใช้ภาษาให้สอดคล้องกับภาพในหนังสือโดยตลอด
 - 1.5 ใช้ภาษาตามระดับวัยของเด็ก
 - 1.6 ควรใช้ภาษากลาง ถ้าจะใช้ภาษาถิ่นหรือภาษาพื้นเมือง ก็ควรพิจารณาในส่วนที่จำเป็น ทั้งนี้เพราะภาษากลางได้พัฒนาหลักการกว้างขวางเข้าใจง่าย
2. ร้อยกรอง บทร้อยกรองที่ใช้แต่งหนังสือสำหรับเด็ก มีหลายประเภท เช่น

นิทานคำกลอน เพลงสำหรับร้อง บทร้อยกรองเบ็ดเตล็ด เป็นต้น ส่วนคำประพันธ์นิยมใช้คำประพันธ์ง่ายๆ แต่ง เช่น กลอนสี่ กลอนหก กลอนแปด กาพย์ยานี 11 ฯลฯ ส่วนคำประพันธ์ที่ไม่เหมาะสำหรับเด็กคือ ฉันท์ยากๆ โคลงฉันท์ กลบทต่างๆ เป็นต้น ส่วนภาษาที่ใช้ในการเขียนร้อยกรองนั้น มีวิธีการดังนี้

2.1 ใช้คำง่าย ได้แก่ คำไทยพยางค์เดียว หรือสองพยางค์ คำประสมสองพยางค์ หรือสามพยางค์ คำซ้อนสองพยางค์ คำซ้ำและคำที่มีความถี่ในการใช้สูง ซึ่งเมื่อนำมาแต่งบทร้อยกรอง จะช่วยให้เด็กเข้าใจความหมายได้ทันที เช่น ฝนตกพรำพรำ แม่ค้ากางร่ม

2.2 ความหมายเด่น ซึ่งหมายถึง ความหมายของคำและเนื้อความในบทร้อยกรอง ต้องเด่นชัด และเข้าใจได้ทันที ไม่สับสนกำกวม เช่น

ลำธารน้อย มีน้ำรินไหล

คูน้ำไถโส เห็นกรวดแวววาว เป็นต้น

2.3 เล่นเสียงหลากหลายซึ่งหมายถึง การใช้คำที่มีเสียงวรรณยุกต์ต่างๆ หลายเสียงสลับกัน และจังหวะในการออกเสียงด้วย เพื่อให้บทร้อยกรองมีเสียงไพเราะ และมีจังหวะชวนสนุก

2.4 ฝากข้อคิด บทร้อยกรองบางบท เราอาจฝากข้อคิดเล็กๆ น้อยๆ ที่มีคุณค่าทางใจให้แก่เด็กได้ เช่น ข้อคิดในการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ หรือความมีน้ำใจต่อกัน

2.5 จูงจิตเพลิน คือการทำให้เด็กเกิดความบันเทิงร่าเริงใจ ด้วยการอ่านบทร้อยกรอง และบทร้อยกรองบางบท แต่งให้เข้ากับทำนองเพลงไทยแล้วสอนให้เด็กร้อง ก็จะช่วยให้เพลิดเพลินยิ่งขึ้น (วิริยะ สิริสิงห, 2537 : 111 - 115)

3. ประเภทของหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ

สมพร จารุณัญ (2542 : 12 – 21) ได้แบ่งหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพออกเป็นหลายประเภท ดังต่อไปนี้

1. หนังสือที่แสดงตัวเลขและจำนวนนับ

หนังสือประเภทนี้เหมาะสำหรับเด็กวัยก่อนเรียนและวัยเริ่มเรียน แสดงตัวเลข 1 – 10 และจำนวนนับ โดยมีภาพประกอบ เด็กจะได้รู้จักตัวเลข รู้จักสังเกต และเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวเลข รวมทั้งได้เรียนรู้ศัพท์และความหมายของคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับคน สัตว์ และสิ่งของ ซึ่งผู้เขียนมักจะนำมาแสดงแทนจำนวนนับของตัวเลขด้วย

2. หนังสือที่แสดงตัวอักษร

หนังสือประเภทนี้เหมาะสำหรับเด็กวัยก่อนเรียนและวัยเริ่มเรียน อาจจะเป็นหนังสือที่แสดงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาไทยหรือแสดงตัวอักษรของภาษาอังกฤษ

เด็กจะมีโอกาสสังเกตเกี่ยวกับเครื่องหมายอันเป็นตัวอักษร รู้จักเปรียบเทียบเสียงกับตัวอักษร รู้จักคำศัพท์ที่ผู้เขียนนำมาแสดงเป็นตัวอย่าง และเข้าใจความหมายของคำศัพท์จากการดูภาพประกอบ

3. หนังสือของเล่น

หนังสือประเภทนี้เหมาะสำหรับเด็กวัยก่อนเรียน และวัยเริ่มเรียน หนังสือประเภทนี้นอกจากจะผลิตด้วยกระดาษเหมือนหนังสือปกติแล้ว ยังอาจจะผลิตขึ้นจากวัสดุต่างๆ เช่น กระดาษแข็ง พลาสติก ผ้า เป็นต้น หนังสือประเภทนี้บางชนิดอาจจะแสดงภาพสามมิติ ผู้อ่านหรือผู้ฟังมักจะเพลิดเพลินกับการฟังเรื่องและดูภาพที่สวยงาม และใช้จินตนาการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเรื่องราวกับภาพ บางชนิดอาจเป็นหนังสือที่ผู้อ่านสามารถเข้าร่วมกิจกรรม เช่น ชักหรือดึงแถบกระดาษซึ่งจะทำให้ภาพเคลื่อนไหวได้ หรือบางครั้งอาจมีการเล่นเกมเกี่ยวกับภาพและข้อความ เป็นต้น หนังสือที่สร้างขึ้นและผู้อ่านอาจจะเข้าไปมีส่วนร่วมอยู่ด้วยนี้อาจมีเนื้อหาหลากหลายส่วนใหญ่มุ่งให้เด็กเกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน และได้เรียนรู้เรื่องราวและความคิดรวบยอดต่างๆ ส่งเสริมให้เด็กในวัยก่อนเรียนเกิดพัฒนาการทั้งทางการใช้ภาษา ทางความคิด ทางบุคลิกภาพ และทางสังคม

4. หนังสือที่แสดงความคิดรวบยอด

หนังสือประเภทนี้เหมาะสำหรับเด็กวัยก่อนเรียนและวัยเริ่มเรียน เป็นหนังสืออีกประเภทหนึ่งที่พยายามแสดงความคิดรวบยอดที่เป็นนามธรรมให้เป็นรูปธรรม โดยการใช้ภาพและเส้นช่วยทำความเข้าใจ เช่น หนังสือที่แสดงรูปทรงเรขาคณิต เพื่อให้เด็กในวัยเยาว์เข้าใจเรื่องของเส้นตรง วงกลม รูปทรงหลายเหลี่ยม หนังสือที่แสดงความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสี ขนาด ระยะทาง ทิศทาง แสดงสิ่งที่ตรงข้ามกัน เช่น มีด – สว่าน สกปรก – สะอาด เป็นระเบียบ – รกรุงรัง ข้างบน – ข้างล่าง ข้างนอก – ข้างใน เป็นต้น

5. หนังสือที่แสดงเกี่ยวกับคน สัตว์ สิ่งของ และสถานที่

หนังสือประเภทนี้เหมาะสำหรับเด็กวัยก่อนเรียนและวัยเริ่มเรียน เป็นหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพสวยงามเกี่ยวกับคน สัตว์ สิ่งของ หรือสถานที่ พร้อมกับคำศัพท์หรือคำอธิบายสั้นๆ แทนความหมายที่แสดงด้วยภาพ เช่น หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพแนะนำให้รู้จักบุคคลที่มีอาชีพต่างๆ เช่น ครู หมอ ตำรวจ แนะนำให้รู้จักสัตว์เลี้ยงต่างๆ เช่น สุนัข แมว นก แนะนำให้รู้จักสิ่งของ เช่น ผลไม้ อวัยวะของร่างกาย ลักษณะภูมิประเทศและแนะนำให้รู้จักสถานที่ที่เด็กอาจมีโอกาสไปเยี่ยมชม เช่น ชายทะเล ภูเขา เป็นต้น

6. หนังสือแสดงภาพโดยไม่มีตัวหนังสือ

หนังสือประเภทนี้เหมาะสำหรับเด็กวัยก่อนเรียนและวัยเริ่มเรียน ภาพที่

ปรากฏในหนังสือประเภทนี้จะต้องสามารถสะท้อนเป็นเรื่องราวได้ เป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้ใช้จินตนาการ ความคิด และความสามารถทางภาษา เล่าเรื่องจากภาพ อาจจะเป็นการเล่าปากเปล่าหรือเล่าด้วยการเขียน เป็นการส่งเสริมให้เกิดการอภิปรายและตีความหมายจากภาพด้วย

7. หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพประเภทเรื่องอย่างง่าย (easy – to read book) หนังสือประเภทนี้เหมาะสำหรับเด็กวัยเริ่มเรียน มีภาพเป็นส่วนประกอบสำคัญ แต่จะมีเรื่องราวที่มีเค้าโครงเรื่องง่ายๆ ไม่ซับซ้อน ผู้เขียนจะต้องใช้ภาษาด้วยความระมัดระวังเพื่อเด็กในวัยเริ่มเรียนจะสามารถอ่านได้ด้วยตนเอง หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพสำหรับเด็กวัยเริ่มเรียนที่ผู้เขียนไม่ระมัดระวังเลือกใช้คำและประโยคที่เข้าใจได้ง่าย ผู้ใหญ่อาจจะต้องอ่านให้เด็กฟัง หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพประเภทนี้ควรมีสาระเรื่องราวที่น่าสนใจสำหรับเด็ก เช่น เรื่องเกี่ยวกับการผจญภัย เรื่องลึกลับ เรื่องเกี่ยวกับสัตว์พูดได้ เรื่องเชิงวิทยาศาสตร์ เรื่องมหัศจรรย์ต่างๆ และเรื่องเกี่ยวกับเวทมนตร์คาถา เป็นต้น

หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพประกอบเรื่องอย่างง่ายนี้เหมาะสำหรับเด็กระดับประถมศึกษาในช่วงต้นด้วย เพราะเด็กในวัยนี้ยังอ่านหนังสือไม่คล่อง เรื่องที่แต่งสั้นๆ และใช้ภาษาง่ายๆ จึงช่วยฝึกการอ่านได้เป็นอย่างดี

8. หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพประกอบเรื่อง (picture storybook) หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพประเภทต่างๆ ที่กล่าวมาข้างต้น ยกเว้นหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพประกอบเรื่องอย่างง่าย ส่วนใหญ่จะเสนอเนื้อหาผ่านภาพ ภาพประกอบเป็นส่วนที่สำคัญที่สุด โดยเฉพาะหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพที่ให้ความรู้เกี่ยวกับความคิดรวบยอด การนับเลข การแนะนำให้รู้จักตัวอักษร รวมทั้งหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพที่ไม่มีตัวหนังสือเลย หนังสือเหล่านี้โดยปกติจะไม่มีเนื้อหาแต่งเป็นเรื่องที่มีเค้าโครงเรื่องติดต่อกัน แต่จะมีภาพที่สะท้อนเนื้อหาตามสาระสำคัญของหนังสือหรือตามลำดับ ซึ่งเกี่ยวข้องกับสาระสำคัญของหนังสือ เช่น ตามลำดับอักษร หรือตามลำดับตัวเลข เป็นต้น

หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพประกอบเรื่องจะมีเนื้อหาแต่งเป็นเรื่องราวตามเค้าโครงเรื่อง โดยมีภาพประกอบตามเนื้อเรื่องทุกขั้นตอน ส่วนใหญ่จะมีภาพประกอบเรื่องทุกหน้า ภาพประกอบและเรื่องที่แต่งจะมีความสัมพันธ์กันและส่งเสริมกัน หนังสือประเภทนี้ ผู้อ่านจะได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน เกิดจินตนาการ ความรู้สึก และได้แนวคิดเป็นคติสอนใจ

หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพประกอบเรื่องในลักษณะนี้แตกต่างจากหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพประกอบเรื่องอย่างง่าย ตรงที่ไม่เจาะจงว่าจะต้องเป็นเรื่องที่มีเค้าโครงเรื่องสั้นๆ และใช้ภาษาง่ายเป็นพิเศษสำหรับผู้อ่านในวัยเริ่มเรียน หรือสำหรับผู้อ่านที่อ่านหนังสือไม่คล่อง

สรุปได้ว่า หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพมีหลายประเภท แต่ละประเภทเหมาะกับเด็กวัยก่อนเรียนและวัยเริ่มเรียน มีภาพประกอบเป็นส่วนสำคัญ เด็กจะได้เรียนรู้เนื้อหาผ่านภาพ เด็กจะเกิดพัฒนาการทางด้านการใช้ภาษา ความคิด จินตนาการ ด้านบุคลิกภาพ ด้านสังคม ได้รับ ความสนุกสนานเพลิดเพลินและแนวคิดเป็นคติสอนใจ สำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ดำเนินการ ศึกษาค้นคว้าได้สร้างหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพวาระบายสี ประเภทหนังสือคำคล้องจอง ประกอบภาพประกอบเรื่อง และนำมาใช้เตรียมความพร้อมด้านการฟังและการพูดแก่เด็กระดับก่อน ประถมศึกษา

4. ลักษณะของหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพที่ดี

หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพเป็นหนังสือสำหรับเด็กประเภทหนึ่งที่ผู้ใหญ่ มักจะเป็นผู้แต่งหรือจัดหามาให้เด็กอ่าน การรู้จักหนังสือที่ดีสำหรับเด็ก จึงช่วยเป็นข้อพิจารณา หนังสือ เพื่อให้เด็กได้รับประโยชน์สูงสุด

หนังสือที่ดีสำหรับเด็กนั้น หมายถึง หนังสือที่เด็กอ่านได้ด้วยความเพลิดเพลิน สนุกสนานโดยไม่มีการบังคับให้อ่าน มีเนื้อหาสาระที่ตรงกับความสนใจ มีรูปเล่มที่สวยงาม สะดุดตา (จิวิวรรณ กุหาภินันท์, 2527 : 48)

รศพร ชังธาดา (2531 : 38 – 39) กล่าวถึงหนังสือที่ดีสำหรับเด็ก ไว้ดังนี้

1 เรื่องดี มีแนวคิดที่มีคุณค่า เหมาะสมกับวัยและความรู้ความสามารถของเด็ก โครงเรื่องง่ายๆ ไม่ซับซ้อน ซึ่งเด็กสามารถจับสาระสำคัญของเรื่องได้โดยง่าย มีวิธีการเสนอเรื่อง ที่ดี น่าสนใจ น่าติดตาม ทำให้เด็กอยากอ่านต่อไปจนจบ มีลำดับขั้นตอนการเสนอเรื่องจากง่ายไปหายาก

2. การใช้ภาษาดี ต้องมีทั้งด้านการใช้คำและสำนวนภาษา ซึ่งด้านการใช้คำต้อง เป็นคำง่าย ที่เด็กรู้จักและคุ้นเคย เป็นคำสุภาพ ใช้ตัวสะกดการันต์ถูกต้อง หลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบ คำภาษาตลาด และคำแสลง ควรนำคำใหม่มาใช้บ่อยๆ เพื่อให้เด็กจดจำ คำใหม่ได้เร็วขึ้น

ปราณี เชียงทอง (2526 : 7 – 8) ได้กล่าวถึงลักษณะของวรรณกรรมที่ดีไว้ ดังนี้

1. ตรงกับความสนใจเด็ก เนื้อเรื่องเหมาะสมกับความสนใจและความต้องการ ของเด็ก ซึ่งสิ่งที่เด็กต้องการได้แก่ ความรัก ความเอาใจใส่ ความต้องการการยอมรับ ความต้องการ อยากเป็นคนเก่งและคนดี เรื่องจึงควรมีลักษณะดังนี้

- 1.1 เป็นเรื่องสนุกให้ความเพลิดเพลิน
- 1.2 ส่งเสริมจินตนาการ
- 1.3 ส่งเสริมให้เกิดความมั่นใจ
- 1.4 สนองอารมณ์ที่ปรารถนา เช่น อยากเป็นคนเก่ง อยากเป็นผู้ที่ประสบ

ความสำเร็จ อยากได้รับความรัก เรื่องเช่นนี้มักเป็นที่พอใจของเด็กส่งเสริมความรู้ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมง่ายๆ ไม่ซับซ้อน ช่วยเสริมสร้างบุคลิก กล่อมเกลาคิดใจให้ดีขึ้น

2. เล่าโครงเรื่อง ไม่ซับซ้อน มีแนวของเรื่องเด่นชัด กระชับไม่เยิ่นเย้อ ตัวละครอยู่ในวัยใกล้เคียงกับเด็ก

2. ส่วนภาษา เป็นภาษาง่ายๆ ตรงไปตรงมา และควรมีคำบรรยายเท่าที่จำเป็น เพราะเด็กจะสนใจภาพมากกว่า

4. ภาพประกอบ เป็นหัวใจของหนังสือสำหรับเด็ก จึงควรเป็นภาพที่มีความรู้สึกมีชีวิตชีวา มีความเคลื่อนไหวสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง

5. รูปเล่ม ขนาดกะทัดรัด เหมาะมือ กระดาษคุณภาพดีใช้ตัวหนังสือขนาดใหญ่พอเหมาะกับวัยของเด็ก

สรุปได้ว่า ลักษณะของหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพที่ดี ย่อมประกอบด้วยเรื่องดี สนุก ให้ความรู้ มีแนวคิด มีคุณค่า ใช้ภาษาดี ใช้คำง่ายๆ ภาพประกอบมีชีวิตชีวาสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง รูปเล่มกะทัดรัดเหมาะกับวัยของเด็ก

5. คุณค่าของหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ

หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพเป็นวรรณกรรมสำหรับเด็กประเภทหนึ่ง สมพร จารุณัฐ (2542 : 35 – 43) กล่าวถึงคุณค่าของวรรณกรรมไว้พอสรุปได้ดังนี้

1. พัฒนาการทางภาษา งานวรรณกรรมสามารถส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กได้เป็นอย่างดี หากพ่อแม่หรือครูให้เด็กได้มีโอกาสดูหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ อ่านหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพประกอบเรื่องให้เด็กฟังบ่อยๆ การที่เด็กได้คุ้นเคยกับคำ เสียง ความหมาย ได้ฝึกฝนการพูด รู้จักคำศัพท์ การใช้ภาษาและรู้จักสังเกตรายละเอียดต่างๆ ของภาพ เด็กก็จะมีความสามารถในการพูด ในการฟัง และมีความรู้ในการใช้คำศัพท์ต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง และคล่องแคล่ว รวมทั้งช่างสังเกตและมีจินตนาการ การที่ครูหมั่นนำวรรณกรรมสำหรับเด็กมาอ่านให้เด็กฟัง หรือให้เด็กอ่านเอง แล้วตามด้วยการสนทนาซักถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน จะช่วยให้เด็กได้ความเข้าใจและพัฒนาความคิด ช่วยส่งเสริมให้เด็กมีความสามารถในการฟัง พูด อ่าน เขียน ในการสร้างจินตนาการ และพัฒนาความคิดได้อย่างยิ่ง

2. พัฒนาการทางความคิดและสติปัญญา วรรณกรรมมีบทบาทสำคัญต่อพัฒนาการทางความคิดและสติปัญญา ด้านต่างๆ ดังนี้

2.1 ด้านการสังเกต การใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพที่มีขนาดใหญ่ สีสันสะดุดตา มาให้เด็กดู และกระตุ้นให้สังเกตสิ่งที่ปรากฏในภาพ จะทำให้เด็กได้พัฒนาความสามารถในการสังเกต โดยพิจารณารายละเอียดต่างๆ ในภาพ

2.2 การใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพประกอบเรื่อง และหนังสือประเภทอื่นๆ เป็นเครื่องมือให้เด็กรู้จักเปรียบเทียบ เช่น เปรียบเทียบความแตกต่างด้านขนาด รูปร่าง รูปทรง หรือวิวัฒนาการของสิ่งต่างๆ เปรียบเทียบลักษณะนิสัยของตัวละคร สถานที่และเหตุการณ์ เป็นต้น

2.3 การจัดกลุ่มหรือการจัดประเภท หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพที่แสดงความคิดรวบยอดแสดงเกี่ยวกับสี รูปทรง ขนาด สามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการจัดกลุ่มจัดประเภท หากเป็นหนังสือที่แสดงถึงสัตว์ประเภทต่างๆ ก็สามารถส่งเสริมให้เด็กจัดประเภทสัตว์ ตามขนาดรูปร่าง ลักษณะที่อยู่อาศัย และตามอาหารที่กิน เป็นต้น

2.4 การจัดลำดับ หนังสือประเภทบันเทิงคดี ที่ผู้แต่งเรียบเรียงเรื่องราวและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามลำดับ วัน เวลา เหตุการณ์ ที่เกิดขึ้นก่อนหลัง จะช่วยให้เด็กเข้าใจเกี่ยวกับการจัดลำดับ

2.5 การสรุปความ การให้เด็กเล่าเรื่องที่ได้อ่านหรือได้ฟัง ช่วยส่งเสริมความสามารถในการสรุปความ

2.6 การนำความรู้ไปใช้ เด็กควรได้รับโอกาสให้ลงมือปฏิบัติจริงหรือนำความรู้ความเข้าใจ หรือทักษะบางอย่างไปใช้ด้วย เช่น การวาดภาพ ลากเส้น ฯลฯ ภายหลังจากดูหนังสือเกี่ยวกับรูปทรง

2.7 การวิพากษ์วิจารณ์ การที่เด็กได้มีโอกาสสนทนา อภิปราย เรื่องราว เหตุการณ์ ฯลฯ จากเรื่องที่อ่าน การได้แสดงความคิดเห็นพร้อมกับอธิบายเหตุผล การที่พ่อแม่หรือครูใช้คำถามกระตุ้นให้เกิดการอภิปราย จะทำให้เด็กมีการพัฒนาความคิด วิพากษ์วิจารณ์

3. การพัฒนาบุคลิกภาพ การที่เด็กในวัยต่างๆ ได้มีโอกาสอ่านวรรณกรรมจะได้สัมผัสเรียนรู้เกี่ยวกับบุคคล เหตุการณ์ ปัญหาและอุปสรรค ความใฝ่ฝัน การต่อสู้ได้เรียนรู้ ความทุกข์ ความสุขของตัวละคร จะส่งผลให้เด็กรู้จักตนเอง รู้จักควบคุมอารมณ์ เข้าใจคนอื่น เข้าใจตนเอง นับถือตัวเองและรู้จักที่จะยอมรับและนับถือผู้อื่น

4. พัฒนาการทางสังคม วรรณกรรมที่เด็กอ่าน ช่วยให้เด็กเข้าใจความสัมพันธ์ของตนเองและสิ่งแวดล้อม เรียนรู้ที่จะสร้างสัมพันธภาพกับสมาชิกในครอบครัวเป็นอันดับแรก เรียนรู้ที่จะปฏิบัติต่อผู้อื่น เข้าใจความรู้สึกของคนอื่น ยอมรับความคิดเห็น รู้จักบทบาทสำคัญของบุคคลต่าง ๆ รวมทั้งบทบาทของตนเอง ในครอบครัวและชุมชน

6. เทคนิคการจัดประสบการณ์ทางภาษา

การนำหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพภาพมาใช้ เป็นการจัดประสบการณ์ทางภาษาที่สำคัญให้แก่เด็กอีกวิธีหนึ่ง ซึ่งกรมวิชาการ (2540 : 123) ได้กล่าวถึง เทคนิคการจัดประสบการณ์ทางภาษาไว้ดังนี้

แนวคิดบทบาทครู

1. ครูเป็นผู้มีบทบาทในการสร้างเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาของเด็ก ครูควรมีเทคนิคดังนี้

- 1.1 ไม่วิพากษ์วิจารณ์การใช้ภาษาของเด็กจนเด็กหมดกำลังใจ
- 1.2 ชื่นชมต่อความพยายามในการใช้ภาษาของเด็ก
- 1.3 ไม่ละเลยคำถามของเด็ก พยายามตอบทุกคำถามด้วยภาษาที่เด็กเข้าใจ ให้ความช่วยเหลือแก่เด็กเมื่อเด็กต้องการ ไม่มีการขู่เข็ญให้เรียนรู้

2. ครูเป็นแบบอย่างที่ดีในการฟัง พูด อ่านและเขียน

- 2.1 อ่านหนังสือให้เด็กฟังอย่างสนุกสนานอยู่เสมอ
- 2.2 ขณะเล่านิทาน ควรถามคำถามให้เด็กคาดคะเนเรื่องราว
- 2.3 ชี้คำขณะที่อ่าน เพื่อกระตุ้นให้เด็กมีส่วนร่วมในการมองและได้ยินเสียงที่ครูอ่าน ช่วยให้เด็กเข้าใจทิศทางของการอ่านเขียนตามคำบอกของเด็ก ควรเขียนให้มีขนาดตัวหนังสือใหญ่พอที่เด็กจะเห็นลายมือในการเขียนขณะเขียนตามคำบอก ควรหมั่นถาม ให้เด็กติดตามบอกให้ครูเขียน

การจัดกิจกรรมสื่อและสิ่งแวดล้อม

1. การเรียนรู้ทางภาษาเกิดจากการค้นพบด้วยตนเองมากกว่าการสอนจากครูโดยตรง ครูควรมีเทคนิค ดังนี้

- 1.1 ให้เด็กมีส่วนร่วมในการเลือกหนังสือนิทานที่ครูจะอ่านให้เด็กฟัง
- 1.2 ให้เด็กมีโอกาสเลือกสิ่งที่จะอ่าน และเขียนอย่างอิสระในสถานการณ์ที่มีการใช้ภาษาจริง เช่น อ่านป้ายต่างๆ ในโรงเรียน

2. สร้างสิ่งแวดล้อมที่มีตัวหนังสือที่มีความหมายสมบูรณ์และสัมพันธ์กับตัวเด็ก ซึ่งควรมีเทคนิค ดังนี้

- 2.1 ให้เด็กมีส่วนร่วมในการตั้งชื่อ ป้ายคำขวัญ ป้ายคำเตือน ฯลฯ ภายในห้องเรียน
- 2.2 จัดมุมหนังสือให้น่าสนใจ จูงใจให้เด็กอยากเข้าไปเปิดอ่านและยืมไปอ่านที่บ้าน

2.3 ให้เด็กมีส่วนร่วมในการจัดป้ายนิเทศ

2.4 ให้เด็กมีประสบการณ์การอ่าน สือหลายประเภท คือ นิทาน เพลง
คำคล้องจอง ข้อความในสิ่งแวดล้อม

2.5 หนังสือที่จัดไว้ให้เด็กเลือกอ่านควรมีลักษณะที่เด็กคาดคะเนเรื่องได้ คือ
มีภาพและข้อความสัมพันธ์กัน มีตัวหนังสือใหญ่และชัดเจน

7. การติดตามผลการใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ

ณรงค์ ทองปาน (2526 : 78) ได้เสนอแนวทางการติดตามผลการใช้หนังสือคำคล้อง
จองประกอบภาพไว้ ดังนี้

1. ด้านการสังเกต

- 1.1 สังเกตความพอใจ ท่าทีของเด็กเมื่อได้พบหนังสือ
- 1.2 สังเกตดูความสนใจของเด็กที่มีต่อรูปภาพและเรื่องราวในหนังสือ
- 1.3 สังเกตจากการอ่านหนังสือ การถนอมหนังสือ การเก็บรักษาหนังสือ

ว่า

เด็กมีพฤติกรรมอย่างไร เพียงใด แล้วครูก็แปลผลจากพฤติกรรมนั้น

2. ด้านการสอบถาม

- 2.1 สอบถามดูว่า หนังสือเล่มใดที่เด็กชอบมากที่สุด
- 2.2 สอบถามดูว่า เด็กชอบและไม่ชอบผู้ใดมากที่สุดหนังสือเล่มนั้น
- 2.3 สอบถามเรื่องราวในหนังสือ ถ้าเด็กสามารถเล่าเรื่องให้ฟังได้ก็แสดงว่า

เด็กสนใจ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน

นิทานเป็นเรื่องเล่าที่มีมาแต่โบราณ จุดประสงค์เบื้องต้นเพื่อความบันเทิงและถ่ายทอด
ประสบการณ์ ในภายหลังนำมาใช้ในการสร้างความเชื่อถือทางศาสนา ปลุกฝังค่านิยมที่พึงประสงค์
และใช้เป็นกิจกรรมสร้างเสริมการเรียนรู้ในวงการทางการศึกษา ซึ่งนิยมและได้ผลดีโดยเฉพาะ
ในเด็กระดับปฐมวัย (ดวงเดือน แจ่มสว่าง, 2542 : 54) จึงถือว่า นิทานเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาการ
ของเด็กและสามารถส่งเสริมเด็กให้เกิดพัฒนาการทางภาษา ทางสติปัญญา ทางบุคลิกภาพและทาง
สังคม

1. ความหมายของนิทาน

ครุรักษ์ ภิรมย์รักษ์ (2540 : 45) กล่าวว่า นิทานเป็นเรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาโดยวัตถุประสงค์ เพื่อสืบทอดประสบการณ์ ความรู้ความคิดหรือค่านิยมบางอย่างให้ผู้ฟังพร้อมทั้งสอดแทรกความสนุกสนานเพลิดเพลินไปพร้อมๆ กัน

กฤษา ดันติผลาชีวะ (2541 : 210) ให้ความหมายไว้ว่า นิทาน คือ สื่อที่มีประสิทธิภาพสำหรับการสร้างการเรียนรู้ให้กับเด็กปฐมวัย ไม่มีเด็กคนใดไม่ชอบฟังนิทาน ซึ่งนิทานสามารถสร้างจินตนาการ ความฝัน ความคิด ความเข้าใจ และการรับรู้ให้กับเด็ก

วาโร เฟิงส์วส์ดี (2542 : 138) ได้กล่าวว่า นิทานและการเล่าเรื่อง หมายถึง เรื่องราวที่เล่าต่อๆ กันมาเป็นเวลานาน เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลินและให้ความรู้ เพื่อเป็นคนดีอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและบางครั้งก็สอดแทรกคติและคุณธรรม เพื่อสอนใจลงไปด้วย ในระหว่างการเล่าเรื่อง ให้เด็กฟัง อาจมีการสนทนาโต้ตอบ อภิปราย ชักถาม แสดงข้อคิดเห็น และแสดงท่าทางประกอบเรื่องราวก็ได้ ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการเล่านิทาน

พรทิพย์ วินโกมินทร์ (2542 : 7) กล่าวว่า นิทานหมายถึง เรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาเป็นทอดๆ จนกระทั่งถึงปัจจุบัน นิทานเหล่านี้อาจเป็นเรื่องที่อิงความจริงหรือมีการเล่าเสริมต่อให้สนุกสนาน ตื่นเต้น ลึกซึ้งหรือเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมาจากจินตนาการของผู้เล่าเองก็ได้ และอาจจะสอดแทรกคติเตือนใจหรือแนวทางปฏิบัติที่ถูกที่ควรในการดำรงชีวิตด้วย

สัณห์พัฒน์ อรุณธานี (2542 : 29) ให้ความหมายของนิทานไว้ว่า นิทานคือเรื่องที่มีผู้แต่งขึ้นใหม่ หรือเป็นการเล่าสืบต่อกันมาเพื่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินแก่ผู้ฟังเป็นสำคัญ และสอดแทรกคุณธรรมคู่ความรู้ประกอบ

สมศักดิ์ ปริบูรณ์ (2542 : 48) สรุปความหมายของนิทานไว้ว่า

1. เป็นเรื่องราวที่ผูกขึ้น
2. เป็นเรื่องราวที่ใช้วาจาเป็นสื่อในการถ่ายทอด
3. เป็นบทประพันธ์ที่มีลีลาการเล่าแบบเป็นกันเอง ทำนองการเล่าด้วยวาจา
4. เป็นเรื่องเล่าที่มีจุดประสงค์หลักเพื่อความบันเทิงใจและมีสิ่งสอนใจเป็นจุดประสงค์รอง

เกริก ยุ้นพันธ์ (2543 : 16) ให้ความหมายของนิทานว่าเป็นเรื่องราวที่เล่าสืบทอดต่อกันมาตั้งแต่โบราณ โดยมีเนื้อหาที่เล่าเป็นการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม คุณงามความดีเพื่อปลูกจิตสำนึกของคนให้ประพฤติปฏิบัติอยู่ในความดีและเป็นตัวอย่างแก่สังคม

พัฒนาวดี ทัดเทียม (2549 : 21) ให้ความหมายไว้ว่า นิทานคือ ชีวิตเรื่องราวในนิทานแท้ที่จริงเป็นเรื่องราวของชีวิต นิทานไม่ใช่เรื่องสำหรับเพียงเพื่อฟัง อ่าน เพื่อสนุกหรือรับคำสอนที่แทรกอยู่เท่านั้น

สมคิด อินซ้าง (2552 : 29) ได้กล่าวว่า นิทาน หมายถึงเรื่องราวที่เล่าต่อกันมาหรือแต่งขึ้น โดยมีจุดประสงค์เพื่อความสนุกสนาน หรือแทรกแนวคิด คุณธรรมและลักษณะที่พึงประสงค์แก่เด็ก เพื่อให้สามารถปฏิบัติตนได้เหมาะสมในการดำรงชีวิตในสังคม

สรุปได้ว่า นิทาน หมายถึง เรื่องที่เล่าต่อๆ กันมา หรือเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นใหม่ เพื่อจุดประสงค์เบื้องต้นคือ ให้ความสนุกสนาน ให้คิดสนใจ ส่งเสริมคตินิยมในปัจจุบันได้มีการแต่งนิทานขึ้น เพื่อประโยชน์ในด้านการเรียนการสอน โดยใช้เทคนิคและรูปแบบต่างๆ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการใช้ให้บรรลุวัตถุประสงค์ และเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลินสอดแทรกแง่คิด คติสอนใจและแฝงด้วยการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมอันดีงาม เพื่อให้ผู้ฟังนำไปเป็นแนวทางปฏิบัติตนที่ดีในการอยู่ร่วมกันในสังคม

2. คุณค่าของนิทาน

นิทานมีคุณค่าในการส่งเสริมพัฒนาทางภาษา สติปัญญา อารมณ์ จิตใจ และสังคม เพราะตัวละครในนิทานสามารถกระตุ้นความสนใจแก่เด็ก ทำให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน อีกทั้งนิทานเป็นสิ่งที่มิประโยชน์ในการกล่อมเกลานิสาเด็กได้ดี นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

สมศักดิ์ ปริบูรณ์ (2542 : 59 - 62) กล่าวว่า การเล่านิทานเป็นวิธีการให้ความรู้วิธีหนึ่งที่ทำให้เด็กสนใจในการเรียนรู้ สามารถจดจำ กล่าวแสดงออก และมีแรงจูงใจที่จะเปิดรับพฤติกรรมที่พึงปรารถนา นอกจากนั้นยังช่วยตอบสนองความต้องการของเด็ก เช่น ความอยากรู้ อยากเห็น ความสัมพันธ์ผล ความต้องการเป็นที่ยอมรับ เนื้อหาของนิทานที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการดังกล่าว จะช่วยให้เด็กสมความปรารถนาและมีความสุข กระตือรือร้นที่จะเรียนรู้

การดี ศรีประยูร (2542 : 30) ได้กล่าวถึง คุณค่าของนิทานต่อการเรียนการสอน ดังนี้

1. ให้ความบันเทิงใจกับเด็กๆ ทำให้เด็กผ่อนคลายอารมณ์ เด็กได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน ทำให้เด็กร่าเริงแจ่มใสสมวัย
2. นิทานใช้นำเข้าสู่บทเรียน
3. นิทานช่วยเปลี่ยนทัศนคติที่ไม่ดีหรือที่ผิดบางประการของเด็ก เกี่ยวกับความเชื่อ ความกลัว และสอนจริยธรรมแก่เด็ก
4. นิทานจะทำให้เด็กๆ หรือผู้ฟังสามารถใช้กระบวนการคิดพิจารณาแก้ปัญหาได้
5. ใช้นิทานเป็นเครื่องมือฝึกทักษะทางภาษาและกระบวนการคิด
6. ฝึกให้เด็กเป็นผู้รู้จักฟัง มีสมาธิ รู้จักสำรวจจริยบรรณของตนเอง
7. ใช้นิทานส่งเสริมการอ่าน

8. ใช้นิทานเพื่อสร้างความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับเด็ก ซึ่งจะส่งผลไปถึงการปกครองเด็ก

เกริก ยूनพันธ์ (2543 : 55 - 56) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเล่านิทาน ดังนี้

1. เด็กๆ หรือผู้ฟังจะเกิดความรู้สึกอบอุ่นหรือใกล้ชิดเป็นกันเองกับผู้เล่า
2. เด็กๆ หรือผู้ฟังจะเกิดความรู้สึกร่วมในขณะฟัง ทำให้เด็กเกิดความเพลิดเพลิน ผ่อนคลาย และสดชื่นแจ่มใส
3. เด็กๆ หรือผู้ฟังจะมีสมาธิหรือความตั้งใจที่มีระยะเวลานานขึ้นหรือยาวขึ้น โดยเฉพาะเรื่องเล่าที่มีความสามารถในการดึงดูดให้ผู้ฟังหรือเด็กๆ มีใจจดจ่ออยู่กับเรื่องราวที่ผู้เล่าเล่าเรื่องที่มีความยาว
4. เด็ก ๆ และผู้ฟังจะถูกกล่อมเกลาด้วยนิทานที่มีเนื้อหาส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรม ทำให้เด็กๆ และผู้ฟังเข้าใจในความดีและความงามยิ่งขึ้น
5. นิทานจะช่วยทำให้เด็กๆ หรือผู้ฟังสามารถใช้กระบวนการคิดในการพิจารณาแก้ปัญหาได้
6. นิทานจะช่วยทำให้เด็กๆ หรือผู้ฟังมีความละเอียดอ่อนรู้จักการรับและการให้มองโลกในแง่ดี
7. นิทานสามารถสร้างความกล้าให้กับเด็กๆ หรือผู้ฟังในการแสดงออกผ่านกระบวนการคิดที่มีประสิทธิภาพ

8. เด็กๆ จะได้รับความรู้ที่เป็นประโยชน์และสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันได้

9. นิทานช่วยเสริมสร้างจินตนาการที่กว้างไกลไร้ขอบเขตให้กับเด็กหรือผู้ฟัง

10. นิทานสามารถช่วยให้เด็กและผู้ฟังได้รู้จักการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

พัชรพรดี ทัดเทียม (2549 : 21) กล่าวว่า นิทานมีความสำคัญและมีประโยชน์ต่อเด็ก ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือในการสอนที่มีประสิทธิภาพในการชักจูงให้ผู้เรียนได้คล้อยตามเป็นตัว กระตุ้นและแรงจูงใจในตัวผู้เรียน ทั้งยังเป็นการกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์และการแสดงออก ซึ่งมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและบุคลิกภาพของผู้เรียน
2. เป็นเครื่องกระตุ้นและโน้มน้าวให้เด็กเปิดใจที่จะยอมรับพฤติกรรมด้านต่างๆ และตอบสนองความต้องการทางธรรมชาติของเด็กด้วย
3. เป็นตัวแทนในการหล่อหลอมพฤติกรรมและบุคลิกภาพของเด็ก

เขวาลักษณ์ สมบัตินิมิตร (2553 : 42) ได้กล่าวว่า นิทานมีประโยชน์และคุณค่าต่อเด็กปฐมวัยเป็นอย่างมาก นิทานช่วยเสริมสร้างพัฒนาการของเด็กทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา ให้เหมาะสมกับพัฒนาการตามวัยและยังช่วยปลูกแต่งบุคลิกภาพ แก้ไขพฤติกรรมของเด็ก

ให้เป็นไปตามตัวแบบในนิทานที่เด็กชื่นชอบ รวมทั้งยังเปิดโลกจินตนาการให้กว้างไกลและมีสัมพันธภาพอันดีกับบุคคลรอบข้างเป็นเครื่องกระตุ้นให้เด็กยอมรับพฤติกรรมต่างๆ และเป็นต้นแบบในการหล่อหลอมพฤติกรรม และบุคลิกภาพของเด็ก

สรุปได้ว่า นิทานมีคุณค่าและประโยชน์ คือ เป็นวิธีการให้ความรู้ที่จะทำให้เด็กสนใจเรียนรู้ สามารถจดจำและกล้าแสดงออก ปลุกฝังนิสัยรักการอ่าน แก้ไขพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กจากตัวแบบในนิทานที่เด็กประทับใจ สร้างสมาธิ ผ่อนคลายอารมณ์ สร้างความสัมพันธ์ใกล้ชิดระหว่างผู้เล่าและผู้ฟัง และจากแนวคิดของนักการศึกษาข้างต้นสรุปได้ว่า การเล่านิทานมีความสำคัญต่อเด็กปฐมวัยมาก เพราะนิทานช่วยให้เด็กๆ เพลิดเพลิน สนุกสนาน ช่วยส่งเสริมพัฒนาการในทุกๆ ด้าน นอกจากนี้เนื้อหาของนิทานยังส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม ส่งผลให้เด็กๆ เข้าใจในการทำความดี มากยิ่งขึ้น

3. ประเภทของนิทาน

นิทานสำหรับเด็ก แบ่งออกเป็นหลายประเภท ซึ่งมีเกณฑ์ในการแบ่งที่หลากหลาย เช่น การแบ่งนิทานตามเขตพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ การแบ่งตามรูปแบบของนิทาน การแบ่งตามดัชนีแบบเรื่อง และการแบ่งนิทานตามธรรมชาติของนิทาน ซึ่ง วรณี ศิริสุนทร (2542 : 13 - 19) ได้แบ่งนิทานสำหรับเด็กออกเป็น 5 ประเภท คือ

1. นิทานพื้นบ้าน เป็นเรื่องที่เล่าสืบทอดกันมาเป็นเวลาช้านาน จนภายหลังมีการเขียนขึ้นตามเค้าเดิมบ้าง นิทานพื้นบ้านแบ่งเป็นประเภทใหญ่ๆ ได้ดังนี้

1.1 นิทานเกี่ยวกับสัตว์พูดได้ มีตัวละครเป็นสัตว์พูดจาโต้ตอบกัน บางครั้งสัตว์ก็พูดจาโต้ตอบกับคนด้วย

1.2 นิทานไม่รู้จบ เป็นนิทานเรื่องธรรมดาพื้นๆ แต่เนื้อเรื่องมีการกระทำต่อเนื่อง กันไปเรื่อยๆ และซ้ำๆ กัน

1.3 นิทานตลกขบขัน เนื้อเรื่องส่วนใหญ่เป็นทำนองไร้สาระ หรือโง่เขลาและแปลกประหลาด

1.4 นิทานอธิบายเหตุ

1.5 เทพนิยาย บางครั้งเรียกว่านิทานเกี่ยวกับเวทย์มนต์คาถา

2. นิทานสอนศีลธรรม มีลักษณะเป็นนิทานสั้นๆ ตัวละครมีทั้งคนและสัตว์ มีแกนเรื่องแกนเดียว มีโครงเรื่องง่ายและสั้น และต้องให้บทเรียนที่สอนใจเป็นข้อมูลสรุปที่ชัดเจน

3. เทพปกรณัม เป็นเรื่องที่แสดงเหตุการณ์และเรื่องราวในบรรพกาล เกี่ยวกับพื้นโลก ท้องฟ้า และพฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์

4. มหาภาพยและนิทานวีรบุรุษ เป็นนิทานที่มีลักษณะคล้ายกับเทพปกรณัม แตกต่างแต่ว่าตัวละครของนิทานประเภทนี้เป็นมนุษย์ ไม่ใช่เทพเจ้า มีการกระทำที่กล้าหาญ พินฝ่าอุปสรรคและประสบผลสำเร็จในที่สุด

5. หนังสือภาพที่เป็นเรื่องอ่านเล่นสมัยใหม่สำหรับเด็ก มีตัวเอกเป็นสัตว์ พบมากในบทกลอนกล่อมเด็ก นิทานพื้นบ้านและนิทานสอนศีลธรรม

นิทานมีหลายประเภทด้วยกัน การแยกประเภทนิทานขึ้นอยู่กับลักษณะของเรื่องและที่มาของนิทานเป็นสำคัญ ซึ่งจะขอแบ่งประเภทของนิทานออกเป็น 8 ประเภท (สันหพัฒน์ อรุณศิริ, 2542 : 17) ตามสภาพการณ์ปัจจุบัน ดังนี้

1. นิทานปรัมปรา
2. นิทานท้องถิ่น
3. นิทานเทพนิยาย
4. นิทานตลกขบขัน
5. นิทานสร้างเสริมคุณธรรม
6. นิทานเรื่องเกี่ยวกับสัตว์
7. นิทานที่ให้ความรู้เฉพาะเรื่อง เช่น เรื่อง ยาเสพติด เรื่อง สิ่งแวดล้อม เป็นต้น
8. นิทานส่งเสริมจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์

เกริก ยุ้นพันธ์ (2543 : 20 - 22) กล่าวถึง การแบ่งประเภทของนิทานตามรูปแบบของนิทาน และตามเนื้อหาสาระที่เป็นเรื่องราวของนิทาน แบ่งออกเป็นประเภทต่างๆ 8 ประเภท คือ

1. เทพนิยายหรือเรื่องราวปรัมปรา เป็นนิทานหรือนิยายที่เกินเลยความเป็นจริงของมนุษย์ ส่วนใหญ่เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับอภินิหาร ตัวเอกหรือตัวละครเด่นๆ จะมีอภินิหารหรือเวทมนต์ ฤทธิ์เดช ฉากหรือสถานที่ในเรื่องมักเป็นสถานที่พิเศษ หรือถูกกำหนดขึ้นมา เช่น สรวงสวรรค์ หรือเมืองบาดาล มีพระเอกเป็นเจ้าชาย มีนางเอกเป็นเจ้าหญิง มีนางฟ้า มีเทวดา มียักษ์ เป็นต้น

2. นิทานประจำท้องถิ่นหรือนิทานพื้นบ้าน มักเป็นนิทานที่ถูกเล่าขานตกทอดต่อเนื่องกันมาเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับตำนานพื้นบ้าน ประวัติความเป็นมาของท้องถิ่น ภูเขา ทะเล แม่น้ำ เรื่องราวของโบราณวัตถุที่มีเหตุแห่งที่มาของการสร้าง การคิด ฯลฯ

3. นิทานคติสอนใจ เป็นนิทานที่เรียบเรียงเชิงเปรียบเทียบกับชีวิต และความเป็นอยู่ร่วมกันในสังคมให้บังเกิดผลในการดำรงชีวิตและความเป็นอยู่ให้วิถีชีวิตละเอียดรอบคอบและไม่ประมาทช่วยเหลือหรือเมตตาต่อผู้อื่น และอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

4. นิทานวีรบุรุษ เป็นนิทานที่กล่าวอ้างถึงบุคคลที่มีความสามารถ อดอาจกล้าหาญมักเป็นเรื่องราวถ่ายทอดเรื่องจริงของบุคคลสำคัญๆ ไว้ มักสร้างฉากหรือสถานการณ์ที่น่าตื่นเต้นเกินความ

เป็นจริง เพื่อให้เรื่องราวสนุกสนาน ทำให้เกิดความรู้สึกคล้อยตามว่าบุคคลที่เป็นบรรพบุรุษนั้นมีความสามารถและน่าสนใจจริงๆ

5. นิทานอธิบายเหตุ เป็นเรื่องราวของเหตุที่มาของสิ่งหนึ่งสิ่งใดและอธิบายพร้อมตอบคำถามเรื่องราวนั้นๆ ด้วย เช่น เรื่องกระต่ายในดวงจันทร์ ทำไมน้ำทะเลจึงเค็ม นกกับกา เป็นต้น

6. เทพปกรณัม เป็นนิทานที่เกี่ยวกับความเชื่อ โดยเฉพาะตัวบุคคลที่มีอภินิหารเหนือความเป็นจริง ลึกลับ ได้แก่ พระอินทร์ พระพรหม ทศกัณฐ์ เป็นต้น

7. นิทานที่มีตัวสัตว์เป็นตัวเอก เปรียบเทียบเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ที่อยู่ร่วมกันในสังคม สอนจริยธรรม แฝงแง่คิดและแนวทางแก้ไข บางครั้งสอนแบบทางอ้อม ผู้อ่านหรือผู้ฟังจะต้องพิจารณาเอง เป็นเรื่องบันเทิงคดีที่สนุกสนาน

8. นิทานตลกขบขัน เป็นเรื่องเปรียบเทียบชีวิตความเป็นอยู่ แต่มีมุขที่ตลก ขบขัน สนุกสนาน ทำให้เกิดความรู้สึกเป็นสุข เนื้อเรื่องเกี่ยวกับไหวพริบ เรื่องราวแปลกๆ เรื่องเหลือเชื่อ เรื่องเกินความจริง เป็นต้น

กรมวิชาการ (2546 ข : 102 - 103) ได้กล่าวถึงการเลือกนิทานที่จะนำมาเล่าให้เด็กฟังว่าควรเป็นนิทานที่เหมาะสมกับวัย อายุ และความสามารถของเด็กแต่ละช่วงอายุ ดังนี้

อายุระหว่าง 3 - 4 ปี เด็กจะมีความสนใจตนเองน้อยลงและหันมาสนใจกับสิ่งภายนอกมากขึ้น มีอารมณ์ขัน รักสนุก ชอบฟังนิทานต่างๆ โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับสัตว์ พูดย่อยๆ ได้ ชอบพูดคำซ้ำๆ

อายุระหว่าง 5 - 6 ปี เด็กจะสนใจเรื่องเกี่ยวกับนางฟ้า เทวดา เรื่องลึกลับ ธรรมชาติ เรื่องเกี่ยวกับคน ชอบเรื่องที่เป็นจริง ชอบดูภาพประกอบสวยๆ

อายุระหว่าง 7 - 8 ปี ยังคงชอบนิทานปรัมปรา นางฟ้า เทวดาอยู่แต่เริ่มสนใจกับชีวิตจริง แล้วมีความสนใจเด็กอื่นๆ ชอบเรื่องที่มีแง่ความสงสัยชวนคิดอย่างคืบๆ เด็กผู้ชายชอบผจญภัย เด็กผู้หญิงชอบเรื่องเกี่ยวกับบ้าน ตุ๊กตา

อายุระหว่าง 9 ปี เด็กหญิงยังคงสนใจเรื่องนางฟ้า เด็กชายหันไปสนใจกับชีวิตจริง วิทยาศาสตร์ มีความคิดคำนึงมากขึ้น

อายุระหว่าง 10 ปี เด็กสนใจเรื่องเกี่ยวกับประเทศอื่น ๆ สนใจเรื่องทางประวัติศาสตร์ ชีวิตประวัติ และเรื่องเกี่ยวกับวีรบุรุษ

อายุระหว่าง 11 ปี เด็กชายชอบผจญภัย ลึกลับ สนใจวิทยาศาสตร์มากขึ้น ส่วนเด็กหญิงสนใจเรื่องบ้าน สัตว์เลี้ยง ธรรมชาติ เรื่องรักๆ ใคร่ๆ บางคนก็ชอบผจญภัยอายุระหว่าง 12 ปี เด็กชายชอบนิทานเกี่ยวกับเรื่องที่จบลงอย่างขมวดปมให้คิด ชอบเรื่องผจญภัย ประวัติศาสตร์ ชีวิตประวัติ ส่วนเด็กหญิงยังคงสนใจชีวิตในบ้าน และเริ่มสนใจเรื่องรักๆ ใคร่ๆ มากขึ้น

สรุปได้ว่า นิทานมีหลายประเภท ซึ่งสามารถจำแนกออกเป็นหมวดใหญ่ ๆ ได้ 2 หมวดด้วยกัน คือ นิทานสมัยเก่า มีเนื้อหาเกี่ยวกับความเชื่อต่างๆ ส่งเสริมคุณธรรม เช่น ศาสนา ประเพณี วัฒนธรรมและอภินิหาร เป็นต้น นิทานสมัยใหม่ มีเนื้อหาเป็นปัจจุบัน ส่งเสริมความรู้และสิ่งแวดล้อม เป็นต้น การจัดแบ่งประเภทนิทานของผู้เชี่ยวชาญแต่ละแขนง เป็นการศึกษาและสำรวจนิทานด้วยจุดมุ่งหมายและเกณฑ์ที่ต่างกัน เช่น แบ่งตามรูปแบบของนิทานและแบ่งตามความสนใจของผู้อ่านแต่ละวัย เป็นต้น

4. หลักการเลือกนิทานให้เหมาะสมกับวัยของเด็ก

สันหัตถน์ อรุณธรี (2542 : 23) เรื่องและนิทานต่อไปนี้เป็นควรรนำมาเล่าให้เด็กฟัง

1. เป็นเรื่องที่หวาดเสียว น่ากลัวอย่างไม่มีเหตุผล เช่น เรื่องเกี่ยวกับภูตผี ปีศาจ
2. เรื่องเกี่ยวกับการรักใคร่ การหนีตามกันของหนุ่มสาว
3. เรื่องเกี่ยวกับการพลัดพรากพ่อแม่ และการถูกทอดทิ้ง
4. เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความโหดร้ายทารุณ มีการลงโทษอย่างรุนแรงเกินไป ควรมี

การให้อภัย ซึ่งกันและกัน

5. เรื่องที่ผู้เล่าไม่ถนัดที่จะเล่า จะทำให้เด็กมีเจตคติที่ไม่ดีได้
6. เรื่องที่สอดแทรกศีลธรรมมากเกินไป บ่อยเกินไปจนเด็กเบื่อ

เกริก ยूनพันธ์ (2543 : 62) ได้กล่าวถึงหลักในการเลือกเรื่องนิทานสำหรับเด็ก เพื่อใช้ในการเล่าว่าควรพิจารณาสิ่งต่อไปนี้

1. เรื่องที่เล่า ควรจะเลือกให้เหมาะสมกับวัยต่าง ๆ ของเด็ก
2. จะต้องพิจารณาเรื่องเวลาให้เหมาะสมกับการเล่านิทานสำหรับเด็กวัยต่าง ๆ ซึ่งมีช่วงระยะเวลาความสนใจและสมาธิการฟังแตกต่างกัน
3. จะต้องเป็นเรื่องสำหรับเด็กที่ผู้เล่าสนใจและชื่นชอบ
4. ผู้เล่าต้องเลือกเรื่องที่จะใช้เล่าให้เหมาะสมกับวิธีและกระบวนการการเล่าแบบต่าง ๆ
5. เรื่องที่เลือกมาเล่าจะต้องมีเนื้อเรื่องสนุกสนานชวนติดตาม และมีความยาวของเรื่อง

พอเหมาะสมพอดี

6. เนื้อหาของเรื่องจะต้องมีสาระ ค่านิยม ความคิดสร้างสรรค์ ส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมเหมาะสมกับการปลูกฝังความดีและความงาม

7. ผู้เล่าจะต้องเตรียมตัวเล่าให้พร้อม เพื่อป้องกันการขาดตอนหรือขัดจังหวะการต่อเนื่องของเรื่องราว

8. การจัดสื่อหรืออุปกรณ์ประกอบการเล่า ผู้เล่านิทานจะต้องทดสอบหรือทดลองมาก่อนเล่าเพื่อป้องกันการผิดพลาด และต้องจัดสื่อหรืออุปกรณ์ตามลำดับก่อนหลัง

9. การพิจารณาเรื่องสำหรับเด็ก ผู้เล่าจะต้องพิจารณาเรื่องให้เหมาะสมกับบรรยากาศ ด้วยและขณะเล่าผู้ฟังกับผู้เล่าควรมีการโต้ตอบกันตามโอกาสอันเหมาะสม

นอกจากนี้ นักการศึกษายังเสนอแนะหลักการเลือกหนังสือนิทานให้เหมาะสมกับเด็ก มีข้อคิดไว้หลายท่าน ดังนี้

พัชรราตี ทัดเทียม (2549 : 57 - 59) ได้กล่าวว่า การเลือกนิทานที่จะเล่าให้เด็กฟังนั้น ผู้เล่านิทานจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความรู้ ความเข้าใจ ประสบการณ์และความสามารถที่จะแยกแยะเลือก นิทานให้เหมาะสมกับความสนใจและความต้องการของเด็ก เด็กวัยระหว่าง 4 - 6 ปี จะให้ความสนใจ กับตัวเองน้อยลง หันมาสนใจสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัวมากขึ้น แต่ความสนใจของเด็กในวัยนี้ ยังเป็น ระยะสั้นเท่านั้น คำกลอนที่มีคำคล้องจอง เช่น เพลงกล่อมเด็ก คำทายที่ประหลาดปัญญา นิทานที่เป็น คำประพันธ์สัมผัสคล้องจอง เด็ก ๆ จะชอบมาก เช่น หนุมิกับหนูมา หนูมากับหนุมิ หนุมิมิตุ๊กตาหมา หนุมามีตุ๊กตาหมี เป็นต้น

จากข้อความข้างต้น สรุปหลักในการเลือกนิทานที่จะนำมาเล่าให้เด็กฟังได้ว่า ควรเป็น นิทานที่เหมาะสมกับวัย และความสนใจของเด็ก เนื้อเรื่องที่เล่าต้องเข้าใจสนุกสนาน ประโยคซ้ำ ๆ คำซ้ำ ๆ ก็จะเป็นที่สนใจ สนุกสนานและเป็นที่สนใจของเด็กมาก ถ้าเป็นหนังสือควรมี ภาพประกอบชัดเจน มีบทสนทนามากกว่าความเรียง เนื้อหาของเรื่อง มีคุณค่าสร้างสรรค์ ส่งเสริม สติปัญญาและจิตใจ

5. เทคนิคและรูปแบบการเล่านิทาน

เทคนิคการเล่านิทานแต่ละครั้ง ต้องคำนึงถึงอายุของผู้ฟัง เรื่องที่นำมาเล่า การเตรียมตัว ของผู้เล่า และเทคนิคการเล่า เพื่อให้การเล่านิทานบรรลุวัตถุประสงค์ ซึ่งเด็กระดับปฐมวัย คือ เด็กที่มีอายุระหว่าง 3 - 6 ปี จะมีความสนใจตนเองและเด็กวัยเดียวกัน รวมทั้งสนใจสภาพแวดล้อม รอบตนเองที่ห่างไกลออกไปจากเดิม ชอบเรื่องตลกและสนใจธรรมชาติ ชอบฟังเรื่องราวที่ใกล้ตัว หรือเรื่องในชีวิตจริง นอกจากนั้นแล้ว วัยนี้เป็นวัยอยากรู้ อยากเห็น ต้องการที่จะรู้สิ่งนั้น ๆ สิ่งนี้ มาจากไหน เริ่มเข้าใจข้อแตกต่างระหว่างความจริงและเรื่องสมมติ รู้จักสิ่งแวดล้อมที่ห่างตัวมากขึ้น เริ่มเข้าใจตนเองว่าเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งแวดล้อม โดยนิทานที่เหมาะสมกับเด็กวัยนี้ จึงควรมีฉากเกี่ยวกับ สิ่งแวดล้อมรอบตัว มีตัวละครน้อย ควรเป็นเรื่องสั้น ๆ เข้าใจง่าย ตัวละครเอกไม่ควรถูกลงโทษ เนื้อเรื่องต้องแสดงถึงคุณธรรมและจบเรื่องด้วยความสุข รวมทั้งเป็นเรื่องที่ส่งเสริมจินตนาการ และอิงความจริงอยู่บ้าง (สันหพัฒน์ อรุณศรี, 2541 : 23) ซึ่งเทคนิคการเล่าเรื่อง มีหลากหลายรูปแบบ ผู้เล่าสามารถนำผลมาใช้เล่าให้เหมาะสมกับสถานการณ์ หรือวัตถุประสงค์ อีกทั้งผู้เล่าสามารถคิดประดิษฐ์ เทคนิคการเล่าแบบใหม่ ๆ เพื่อสนองวัตถุประสงค์ในการเล่าและทำให้การเล่านิทานนั้น สนุกสนาน

และน่าสนใจยิ่งขึ้น ซึ่งเทคนิคการเล่านิทาน มีหลายเทคนิคดังต่อไปนี้ (ปริดา ปัญญาจันทร์ และชีวัน วิสาสะ, 2540 : 21 - 40)

1. การเล่าปากเปล่า วิธีนี้จุดสนใจจะอยู่ที่ผู้เล่า ซึ่งต้องเตรียมตัวให้พร้อม เช่น อ่านเนื้อเรื่องมาก่อน จับประเด็นที่สำคัญของเรื่อง ไม่จำเป็นต้องเหมือนกับที่อ่านเสมอไป น้ำเสียงต้องน่าฟัง มีอารมณ์ร่วมไปกับเรื่องที่เล่า บุคลิกของผู้เล่าต้องน่าสนใจไม่นิ่งหรือหลุกหลิกจนเกินไป เสื้อผ้าที่สวมใส่ต้องทำให้เกิดความมั่นใจในการเคลื่อนไหว นอกจากนี้ บรรยากาศในการเล่าก็สำคัญ ควรมีอากาศถ่ายเทไม่ร้อน หรือแออัดเกินไป มีความเงียบ เพื่อให้ผู้ฟังเกิดสมาธิ

2. การเล่าโดยใช้หนังสือประกอบ วิธีนี้ผู้เล่าต้องอ่านนิทานให้ขึ้นใจ ศึกษาภาพประกอบว่าหน้าใดมีเนื้อหาอย่างไร การถือและพลิกหนังสือต้องไม่บังรูปภาพในหนังสือ ถือหนังสือในระดับที่ผู้ฟังเห็นได้ชัด จัดที่นั่งให้เหมาะสม เพื่อจะได้เห็นภาพได้ทุกคน ขนาดของภาพในหนังสือต้องมีขนาดที่มองเห็นได้ชัดเจน

3. การเล่าโดยใช้ภาพประกอบ ต้องใช้ภาพที่มีขนาดเห็นได้ชัดเจน มีจำนวนภาพที่อาจปรับให้พอเหมาะกับการเล่า การถือภาพให้ตัวหนังสือข้างหลังภาพอยู่ในระดับสายตา ใช้มือข้างที่ถนัดค้ำภาพที่เล่ามาสอดด้านหลัง

4. การเล่าโดยใช้สื่อใกล้ตัว เป็นการหยิบฉวยเอาของใกล้ตัวมาใช้เป็นสื่อ เพราะเด็กสามารถใช้จินตนาการให้สอดคล้องกับเนื้อหาของนิทานนั้น ๆ ได้ สิ่งสำคัญอยู่ที่ผู้เล่าจะสามารถชักจูงให้ผู้ฟังเกิดภาพคล้อยตามเนื้อเรื่องในนิทานมากน้อยเพียงใด

5. เล่าโดยใช้ศิลปะ ได้แก่ เล่าไปพับไป โดยนำเอาขั้นตอนการพับกระดาษมาเล่าประกอบนิทาน เล่าไปตัดไป เป็นการเล่าที่ใช้การตัดกระดาษให้ออกมาเป็นตัวละครหรือฉากระหว่างที่ผู้เล่าจะตัดกระดาษออกเป็นรูปต่าง ๆ วาดไปเล่าไป วิธีนี้ผู้เล่าต้องมีความสามารถในการวาดรูปที่จับใจ ซึ่งควรมีการฝึกฝนให้เกิดประสบการณ์มากพอสมควร

นอกเหนือจากการใช้เทคนิคการเล่านิทานที่กล่าวไปแล้วนั้นยังมีเทคนิคการเล่านิทานที่น่าสนใจ (เกริก ยุ้นพันธุ์, 2543 : 97 - 111) คือ

1. เล่าประกอบเชือก เป็นการเล่าที่ผู้เล่าต้องสร้างสรรค์เชือกให้มีความสัมพันธ์กับการเล่าอย่างต่อเนื่อง

2. เล่าประกอบการฉีกกระดาษ เป็นการเล่าเรื่องประกอบการฉีกกระดาษให้สัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง ควรมีการฝึกซ้อมการเล่า และใช้ไหวพริบในการเล่าให้เหตุการณ์ต่อเนื่องขณะที่ฉีกกระดาษหรือสร้างสรรค์สื่อ

3. เล่าประกอบการพับผ้าเช็ดหน้า ใช้เทคนิคการเล่าคล้ายกับการพับกระดาษ ซึ่งผู้เล่าควรศึกษาวิธีการพับผ้าเช็ดหน้าให้ชำนาญก่อนการเล่า นอกจากเทคนิคการเล่านิทานที่กล่าวไปแล้ว

นภเนตร ธรรมบวร (2544 : 54) ยังได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมคณิตศาสตร์ผ่านนิทาน โดยเปิดโอกาสให้เด็กได้คิดแก้ปัญหาผ่านนิทาน เพราะนิทานจะช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย คิดอย่างลึกซึ้ง และนำ ความคิดรวบยอดที่ได้ ไปใช้ในการสร้างสรรค์และแก้ปัญหา รวมถึงเพิ่มพูนทักษะทางคณิตศาสตร์ และการเปิดโอกาสให้เด็กได้อธิบายความคิดของตนเองผ่านการวาดภาพ จะทำให้เด็กได้ใช้ทักษะทางภาษาในการอธิบายกระบวนการคิดหาคำตอบของตน

กฤษยา ดันติผลาชีวะ (2541 : 12 - 14) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเล่านิทานไว้ ดังต่อไปนี้

1. การเล่านิทานปากเปล่า เป็นการเล่าที่อาศัยคำพูดและน้ำเสียงไม่มีการใช้สื่อประกอบการเล่า การเล่านิทานแบบนี้ต้องใช้ศิลปะในการพูด การเล่าที่มุ่งใจมาก การเล่านิทานปากเปล่า อาจให้เด็กเล่าเอง ผู้ใหญ่เล่าบ้าง หรือช่วยกันเล่า ไม่ควรเล่าเกิน 15 นาที

2. การเล่านิทานประกอบท่าทาง การเล่านิทานแบบนี้เป็นการเล่านิทานที่มีชีวิตชีวา มากกว่า การเล่านิทานปากเปล่า เพราะเด็กสามารถติดตามเรื่องที่เล่าได้ และจินตนาการเป็นรูปธรรมมากขึ้นตามท่าทางของผู้เล่า สนุกสนานมากขึ้น เพราะเห็นภาพพจน์ของเรื่องที่เล่า ท่าทางที่ใช้ประกอบการเล่านิทาน อาจเป็นท่าทางของผู้เล่า ท่าทางแสดงร่วมของเด็กได้แก่การทำหน้าตา การแสดงท่าทางกาย หรือการเล่นนิ้วมือประกอบการเล่า

3. การเล่านิทานประกอบภาพ ภาพที่ใช้ในการเล่ามีหลายชนิด มีทั้งภาพถ่าย ภาพโปสเตอร์ ภาพจากหนังสือ ภาพวาด ภาพสไลด์ ภาพเคลื่อนไหวหรือภาพยนตร์ที่มีภาพสวย ๆ มาประกอบการเล่า เป็นการจูงใจเด็กให้ติดตามเรื่องราวด้วยความอยากรู้ เด็กจะสนุกสนานขึ้นถ้าในขณะที่ฟังเรื่อง และดูภาพ ผู้เล่าจะต้องกระตุ้นให้เด็กแสดงความคิดเห็นและร่วมกันสร้างจินตนาการให้กับนิทานที่เล่า

4. การเล่านิทานประกอบเสียง ได้แก่ เสียงเพลง เสียงดนตรี แอบบันทิกเสียงต่าง ๆ สามารถนำมาประกอบการเล่านิทานได้ จุดประสงค์เพื่อสร้างบรรยากาศ เพื่อกระตุ้นให้เกิดความตื่นตื้น อยากรับฟัง นอกจากการใช้เสียงเพลงดนตรีแล้ว ในการเล่านิทานเราอาจใช้เสียงเด็กมาประกอบการเล่าได้ ตัวอย่างเช่น เมื่อเล่าถึงรถไฟวิ่ง ผู้เล่าอาจจะชักชวนให้เด็ก ๆ ที่ฟังร่วมทำเสียงรถไฟวิ่ง ประกอบการเล่า ซึ่งทำให้บรรยากาศการฟังนิทานสนุกสนานไปอีกแบบ

5. การเล่านิทานประกอบอุปกรณ์ หรือสิ่งประดิษฐ์ที่มีอยู่ หรือผู้เล่าจัดทำขึ้น เช่น หน้ากากตัวแสดงในนิทาน อุปกรณ์สามารถทำให้เด็กสนุกสนาน ตื่นตา ตื่นใจไปกับนิทานที่เล่าได้เป็นอย่างดี สร้างความสนใจในการฟังนิทานให้แก่เด็กมากกว่ารูปแบบอื่น ๆ

โชติ ศรีสุวรรณ (2546 : 70) กล่าวว่า การเล่านิทานจะประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์หรือไม่อยู่ที่การเตรียมตัวของผู้เล่า ซึ่งควรมีเทคนิคและการเตรียมตัวในเรื่องต่อไปนี้

1. เลือกเรื่องและเทคนิคการเล่าให้เหมาะสม

2. ทำการฝึกซ้อมก่อนเล่า
3. แต่งกายให้เกิดความมั่นใจ
4. เลือกเทคนิคการเล่าให้เหมาะสมกับเรื่องที่เล่า

สนใจ บุญอุรพิทยโณ (2549 : 9 - 10) กล่าวถึงรูปแบบของการเล่านิทานไว้ ดังนี้

1. การเล่านิทานปากเปล่า ผู้เล่าจะใช้คำพูดถ่ายทอดเรื่องราวด้วยเสียงธรรมชาติของตนเอง ผู้เล่าบางคนมีความสามารถพิเศษในการทำเสียงเลียนเสียงต่าง ๆ ช่วยให้นิทานน่าสนใจมากขึ้น
2. การเล่านิทานประกอบภาพวาดในสมัยโบราณ มีการเล่านิทานประกอบภาพวาดลงบนพื้นดิน พื้นทราย ฝาผนังของถ้ำ แผ่นหนัง ต่อมาเริ่มวาดลงบนกระดาษและผ้า
3. การเล่านิทานประกอบภาพ ผู้เล่าจะเตรียมหนังสือนิทานที่มีภาพประกอบสวย ๆ ให้ผู้ฟังได้ชมในขณะที่ฟังนิทาน หนังสือบางเล่มอาจมีเฉพาะภาพ แต่ไม่มีตัวอักษร ผู้เล่าต้องเล่าเตรียมเนื้อเรื่องให้สัมพันธ์กับภาพ
4. การเล่านิทานประกอบเส้นเชือก ผู้เล่าจะเตรียมเชือกนำปลายทั้ง 2 ข้างมาผูกติดกันใช้นิ้วมือทั้ง 10 นิ้ว ทำเป็นเส้นเชือกรูปร่างต่าง ๆ หรืออาจใช้เส้นเชือกวางเป็นรูปร่างต่าง ๆ บนกระดานหรือแผ่นโปสเตอร์
5. การเล่านิทานประกอบหุ่นประดิษฐ์ ผู้เล่าจะเตรียมหุ่นให้สัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง ขณะเล่านิทานจะนำหุ่นออกมาแสดงประกอบ หุ่นที่ใช้มีลักษณะ เช่น หุ่นมือ หุ่นลูกกระดาษ หุ่นกระบอก หุ่นหนังตะลุง หุ่นผ้า หุ่นฟองน้ำ หุ่นถุงเท้า เป็นต้น
6. การเล่านิทานประกอบหุ่นปะ ผู้เล่าต้องเตรียมกระดาษ ผ้า สำลี และกระดานแม่เหล็ก หรือเวทีจำลองและเตรียมตัวละครที่ทำจากกระดาษ ด้านหลังติดกระดาษทราย สำหรับติดบนกระดาษผ้า หรือสำลี จะทำให้นิทานสนุกสนานยิ่งขึ้น
7. การเล่านิทานประกอบการพับผ้าเช็ดหน้าหรือการพับกระดาษ ผู้เล่าต้องเตรียมกระดาษเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส หรือสี่เหลี่ยมผืนผ้า ขณะเล่านิทาน ครูต้องสาธิตการพับผ้า หรือกระดาษเป็นรูปสัตว์ รูปดอกไม้ สิ่งของต่าง ๆ เด็กจะสนุกสนานและฝึกทักษะการใช้กล้ามเนื้อมือและสายตาไปด้วย

8. การเล่านิทานประกอบการร้องเพลง ผู้เล่าอาจนำนิทานมาเขียนใหม่ให้เป็นบทเพลงและใส่ทำนองกระตุ้นให้เด็กสนใจในเพลง คนไทยสมัยก่อนมักนำเนื้อหาของนิทานมาขับร้องทำให้เกิดความไพเราะในการใช้ภาษา เช่น ตำนานดาวลูกไก่

พัชรารัตน์ ทัดเทียม (2549 : 60 - 63) ได้กล่าวถึงรูปแบบของการเล่านิทาน ดังนี้

1. การเล่านิทานแบบปากเปล่า เป็นนิทานที่ผู้เล่าเรื่องจะต้องเตรียมตัวให้พร้อมตั้งแต่การเลือกเรื่องให้เหมาะสม และสอดคล้องกับกลุ่มผู้ฟัง นิทานปากเปล่าเป็นนิทานที่ดึงดูดและเร้า

ความสนใจของผู้ฟังด้วยน้ำเสียง แววดา ลีลาและท่าทางประกอบการเล่าของผู้เล่าที่สง่างามและพอเหมาะพอดี

2. นิทานวาดไปเล่าไป เป็นการเล่านิทานที่ผู้เล่าต้องมีประสบการณ์กว่าการเล่านิทานแบบปากเปล่าอยู่มากพอสมควร แต่ต้องเพิ่มการวาดรูปในขณะที่เล่าเรื่องราว รูปหรือภาพที่เล่าออกมาอาจสอดคล้องกับเรื่องที่เล่า หรือบางครั้งเมื่อเล่าจบ รูปที่วาดจะไม่สอดคล้องกับเรื่องที่เล่าเลยก็ได้ คือจะได้ภาพใหม่เกิดขึ้น

3. นิทานที่เล่าโดยใช้สื่ออุปกรณ์ในขณะที่เล่า เป็นนิทานที่ผู้เล่าจะต้องใช้สื่อที่เตรียมหรือหามา เพื่อใช้ประกอบการเล่า เช่น การเล่าโดยใช้หนังสือนิทาน หุ่นนิ้วมือ นิทานเชิด นิทานเชือก เป็นต้น หรือขณะเล่าอาจมีดนตรีประกอบจังหวะ เพื่อให้การเล่าสนุกสนานยิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า รูปแบบการเล่านิทานมีหลายรูปแบบ ได้แก่ การเล่านิทานปากเปล่า การเล่านิทานประกอบท่าทาง การเล่านิทานประกอบภาพและการเล่านิทานประกอบสื่อและอุปกรณ์และเทคนิคการเล่านิทานเชิงคณิตนั้น สามารถเปิดโอกาสให้เด็กได้คิดแก้ปัญหาผ่านการฟังนิทานและให้เด็กได้มีการหาคำตอบหลังจากการฟังนิทาน จะทำให้เด็กอธิบายความคิดของตนเองเกี่ยวกับทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ด้านการนับจำนวน การรู้ค่าจำนวน การจำแนก และการเปรียบเทียบ ตลอดจนใช้ทักษะทางภาษาในการอธิบายกระบวนการคิดหาคำตอบของตนเองได้

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะภาษา(พูด)

1. ความหมายและความสำคัญของทักษะภาษา(พูด)

1.1 ความหมายของทักษะภาษา(พูด)

1. ความหมายของภาษา

ภาษา เป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างกัน เพื่อแสดงออกถึง ความต้องการ ความรู้สึกและการเข้าใจผู้อื่น ซึ่งมีในทุกสังคม โดยมีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของภาษาไว้ดังนี้

อารี เพชรผุด (ม.ป.ป. : 223) ภาษา หมายถึง วิธีการทั้งหลายที่แสดงความรู้สึก และความคิดของบุคคลและแสดงเพื่อเป็นสื่อให้คนอื่นเข้าใจ

บุษบง ดันตวิงส์ (2535 : 46-47) ได้ให้ความหมายของภาษาไว้ว่าภาษาเป็น สัญลักษณ์สื่อสารที่ต้องใช้ให้เหมาะกับเรื่องที่ต้องการสื่อสาร เด็กปฐมวัยเริ่มรู้จักสัญลักษณ์ แบบต่าง ๆ ได้แก่ ภาษา ศิลปะ คนตรี การเคลื่อนไหวร่างกาย ละคร และคณิตศาสตร์ ซึ่ง สามารถใช้สื่อความคิดและเด็กเริ่มรู้จักใช้กฎเกณฑ์ รู้จักเลือกสัญลักษณ์ที่เหมาะสมสำหรับนำเสนอความคิดแต่ละเรื่อง โดยใช้สัญลักษณ์หลายแบบผสมผสานหรือสลับกันไป

ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสสร ปรีเอี่ยม (2541 : 1) กล่าวว่า ภาษา เป็น เครื่องมืออำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ เป็นเครื่องมือช่วยให้มนุษย์ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่เป็นนามธรรมต่อกัน ความหมายของภาษาอาจแตกต่างกัน เช่น ในแง่ภาษาศาสตร์ ภาษา หมายถึง ภาษาที่ใช้พูดเพื่อสื่อความหมายในชุมชนหนึ่งๆ ในด้านจิตวิทยา ภาษา หมายถึง ความสนใจในการติดต่อสื่อความหมาย หรือเพื่อแสดงความรู้สึกและความคิด ภาษาจึงหมายถึง การพูด การเขียน การทำท่าทางประกอบ การแสดงสีหน้าและการใช้ภาษาไปเป็นต้น

สรุปได้ว่า ภาษา คือ เครื่องมือที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อสื่อสารถึงกัน เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความรู้สึก รวมทั้งประสบการณ์ต่าง ๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจ โดยการใช้เสียงพูดออกมา หรือใช้การแสดงสัญลักษณ์ในเด็กปฐมวัย เช่น ภาษา ศิลปะ คนตรี คณิตศาสตร์ ละคร ประกอบท่าทาง และจังหวะ เพื่อให้เด็กเข้าใจมากขึ้น

2. ความหมายของการพูด

การพูด ได้มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของการพูดไว้หลายด้านด้วยกัน ซึ่ง ในแต่ละด้านนั้นมีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับการศึกษาปฐมวัยทั้งสิ้น

เบญจมาศ พระธานี (2538 : 17) การพูด (Speech production) เป็นวิธีการสื่อสารที่มนุษย์นิยมใช้ในการแสดงออกทางภาษาเพื่อแสดงความรู้สึกนึกคิด ความต้องการความรู้และประสบการณ์ในการติดต่อกับผู้อื่น การพูดต้องอาศัยขบวนการต่าง ๆ ทำงานอย่าง ต่อเนื่องและประสานกัน คือ ขบวนการหายใจ ขบวนการเปล่งเสียง ขบวนการแปรเสียงและ การกำกวมเสียง

ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร ปรีเอี่ยม (2541 : 49) ได้กล่าวถึงความหมายของการพูดไว้ 4 ด้าน ดังนี้

1. ในด้านภาษาศาสตร์ (Linguistic level) หมายถึง ขบวนการที่ผู้พูดสรรหาถ้อยคำ เสียงที่ต้องการใช้มารวมกัน เปล่งออกมาเป็นประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

2. ในด้านสรีรวิทยา (Physiological level) เป็นระบบการทำงานของเซลล์ประสาท เช่น จัดสรรให้อวัยวะต่างๆของผู้พูดเคลื่อนไหว เพื่อการเปล่งเสียงกระตุ้นการทำงานของอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง และอวัยวะที่ใช้ในการรับฟังเสียงของผู้พูด และผู้ฟัง

3. ในด้านความรู้ในเรื่องเสียง (Acoustic level) ก็คือการที่คลื่นเสียงเดินทางผ่านอากาศระหว่างผู้พูดมายังผู้ฟังพร้อมกับที่จะสะท้อนไปเข้าหูผู้พูดเองด้วย

4. ในด้านจิตวิทยา (Psychological level) หมายถึง ความรู้สึกจากการฟังสิ่งที่ได้ยิน ได้ฟังจากผู้พูด ทำให้เกิดความสัมพันธ์กันทั้งผู้พูดและผู้ฟัง โดยที่มีการคาดหวังด้วยกัน ทั้งสองฝ่าย

สรุปได้ว่า การพูด หมายถึง การแสดงความรู้สึกจากการได้ฟังและการคิด แล้วสื่อออกมาให้ผู้อื่นได้เข้าใจ เช่น การพูดคำศัพท์จากภาพ การตอบคำถาม พูดแต่งประโยค ปากเปล่า พูดเล่าเรื่อง และการพูดแสดงความคิดเห็น หรืออาจเป็นการแสดงความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ ความรู้และประสบการณ์ โดยการเปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำเพื่อให้ผู้ฟังฟังแล้วเข้าใจได้อย่างถูกต้อง

3.ความหมายของทักษะทางภาษา

นาถจิ สงค์อินทร์ (2560, 35) กล่าวว่าทักษะทางภาษา เป็นการพัฒนาด้านสติปัญญาอันเป็นพื้นฐานการเรียนรู้เป็นสิ่งที่ สัมพันธ์กับความพร้อมทางการเรียน กระบวนการที่จะพัฒนาให้เด็กเรียนรู้ในทักษะดังกล่าว จึง ต้องมีความสอดคล้องกับกระบวนการพัฒนาสติปัญญานั้นคือการใช้สมองเป็นฐานในการเรียนรู้ เพื่อให้เด็กมีความพร้อมและเกิดการเรียนรู้ตามเป้าหมายของการพัฒนา

เบญจมาศ พระธานี (2538 : 8) กล่าวว่า ทักษะทางภาษา (Language Development) หรือทักษะทางภาษา(พูด) (Speech Development) เป็นความก้าวหน้าในการ ใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น เพื่อรับรู้หรือแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น และติดต่อซึ่งกันและกัน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ การพัฒนาด้านความเข้าใจภาษา และการพัฒนาด้านการแสดงออกทางภาษา

บันลือ พฤษะวัน (2536 : 22) ได้กล่าวถึงทักษะทางภาษา(พูด) ไว้ว่า หมายถึง ทักษะ ทางภาษาที่รวมเอาความเข้าใจ ความสามารถที่จะหาคำศัพท์ การออกเสียง สามารถที่จะพูดประโยคได้ ใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้ เด็กที่มีพัฒนาการทางภาษาดี ย่อมเรียนรู้ได้เร็วกว่า เข้าสังคมหรืออยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ดีและมากกว่า

ประจิตต์ อภินันท์ (2533 : 5) กล่าวว่า ทักษะทางภาษา(พูด) คือ ขบวนการพัฒนาเสียงพูดจากเสียงซึ่งไม่มีความหมาย จนเป็นเสียงที่ชัดเจน และเป็นคำที่มีความหมาย

รจนา ทรรทรานนท์ (2537 : 10) กล่าวว่า ทักษะทางภาษา(พูด) เป็นการเรียนรู้การเข้าใจคำพูดผู้อื่น โดยเริ่มจากการเข้าใจคำศัพท์ประเภทต่าง ๆ เด็กจะสะสมความเข้าใจ คำศัพท์อยู่ระยะหนึ่งก่อนที่จะใช้ศัพท์เหล่านั้นในการพูดสื่อภาษากับผู้อื่น

สรุปได้ว่า ทักษะทางภาษา(พูด) หมายถึง กระบวนการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ที่เด็กรู้จัก และเข้าใจความหมายมากขึ้นจากเดิม สามารถพูดสื่อสาร ให้ผู้อื่นเข้าใจได้ชัดเจนและถูกต้องมากขึ้น

1.2 ความสำคัญของทักษะภาษา(พูด)

ภาษาและการพูด เป็นสิ่งที่ช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กปฐมวัย ตามทฤษฎีและแนวคิดของการ์ดเนอร์ (Gardner) ในทฤษฎีพหุปัญญาที่กล่าวถึงสติปัญญา “ทางด้านภาษา (Linguistic Intelligence) ว่าทักษะทางภาษานับเป็นส่วนหนึ่งของสติปัญญามาโดยตลอด ดังนั้นทักษะทางภาษา จึงมีความสำคัญเป็นอย่างมากสำหรับเด็กปฐมวัยที่จะต้องเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในอนาคต นอกจากนี้แล้ว ได้มีนักการศึกษากล่าวถึงความสำคัญของการพูดที่ส่งผลต่อ พัฒนาการทางการพูดไว้ดังนี้

สุภาวดี ศรีวรรณะ (2542 : 63 - 64) สรุปไว้ว่า การพูดเป็นเครื่องมือสำคัญ ของการติดต่อสื่อสารที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในชีวิต การฝึกพูดเป็นพื้นฐานที่จะช่วยฝึกทักษะด้านภาษาได้เป็นอย่างดี ซึ่งจุดประสงค์ของการฝึกพูดมีดังนี้

1. พัฒนาความสามารถในการพูดได้ชัดเจน ได้ฝึกเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับเด็ก เช่น เสียง “ส” นอกจากนี้ยังควรพูดด้วยน้ำเสียงที่น่าฟัง รื่นหู ไม่ดัง ไม่ค่อยเกินไป มีความมั่นใจในการพูด

2. เพื่อให้เด็กพัฒนาการพูดได้คล่องเป็นธรรมชาติ ได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ

3. พูดถูกต้องจนเป็นนิสัย เช่น เด็ก ๆ มักจะพูดประโยคปฏิเสธว่า “ผม เปล่าทำ” ต้องแก้เป็น “ผม ไม่ได้ทำครับ” หรือ “ไม่ได้ทำค่ะ”

4. เพื่อใช้ภาษาเป็นเครื่องมือติดต่อสังคมกับเพื่อน ๆ และบุคคลอื่น ๆ การ ที่เด็กจะเป็นที่น่าคบหาสมาคมด้วยย่อมต้องมีภาษาที่สุภาพ ดังนั้นการให้การศึกษาเด็กวัยนี้ ย่อมจะฝึกเด็กให้รู้จักใช้คำสุภาพทั้งหลาย เช่น คำว่า “ขอโทษ” “ขอบคุณ” “ขอโทษ” โดยต้องเป็นแบบให้เด็กและต้องให้เด็กใช้อย่างสม่ำเสมอ นอกจากนี้จะต้องให้รู้จักกาลเทศะด้วยเสียงที่พูดในห้องเรียนย่อมจะต้องดังเหมือนเสียงที่ใช้ในสนาม

5. เพื่อพัฒนาความสามารถในการติดต่อกับผู้อื่นคือไม่เพียงแต่แสดงความ คิดเห็นของตนเท่านั้น แต่ยังสามารถเข้าใจสิ่งที่คนอื่นพูด สามารถพูดสิ่งที่ผู้อื่นกล่าวไว้ได้

6. การฝึกเขียนเสียงคำพูดก่อนที่จะบรรยายเรื่องราวต่างๆ หากไม่ฝึกในเรื่องนี้เด็กบางคนจะเล่าเรื่องไม่ตรงจุด เช่น เด็กอาสาจะเล่าเรื่อง “ไปเที่ยวทะเล” แทนที่จะพูดถึงการไปทะเล เด็กบางคนจะมัวพะวงแต่จุดไม่สำคัญ เช่น การแต่งตัว การซื้อของต่าง ๆ สำหรับการเดินทางครูอาจต้องช่วยเตือนเด็กให้พูดเข้ามาหาเรื่องอีกทีหนึ่ง

7. เรียนรู้เกี่ยวกับภาษา เช่น หลักของการออกเสียง เสียงวรรณยุกต์ การเว้นวรรค การเรียบเรียงคำให้เป็นประโยค และคำบางคำมีความหมายได้หลายอย่าง

ทักษะภาษา(พูด) ของเด็กปฐมวัยนั้นมีขั้นของพัฒนาการทางภาษาและการพูด โดยเริ่มต้นจากที่เด็กรับรู้ภาษาและคำพูดจากการได้ยิน เด็กสามารถฟังเข้าใจสิ่งที่ได้ยินก่อนที่จะพูดได้ ทักษะในการฟัง รับรู้และเข้าใจคำพูดของเด็กเกิดก่อนทักษะในการพูดสื่อภาษา พัฒนาการทางภาษา และการพูดจึงเริ่มจากพัฒนาการด้านการฟัง โดยการรับรู้ผ่านประสาทหู ส่งไปยังสมอง เพื่อแปลความหมาย ทำให้เข้าใจคำพูดนั้นได้ แล้วเด็กจึงเริ่มพูดได้ในภายหลัง (รักลูกม, 2534 : 1) พัฒนาการทางภาษา (Language Development) ของเด็กเริ่มตั้งแต่แรกเกิด ตามที่ เมเยอร์ (Meyer) กล่าวว่า เด็กสามารถพูดคำแรกได้เมื่ออายุประมาณ 12 เดือน พูดและออกเสียงได้ประมาณ 270 คำเมื่ออายุ 2 ปี และเมื่ออายุ 6 ปี สามารถพูดได้ประมาณ 2,600 คำ (Meyer, 2001 : 1)

สรุปได้ว่า ทักษะภาษา(พูด) มีความสำคัญสำหรับเด็กปฐมวัยเป็นอย่างมาก เพราะเป็นสิ่งสำคัญที่เด็กจะต้องใช้การพูดเพื่อการสื่อความหมายกับพ่อ แม่ ครู และผู้ใกล้ชิดที่แวดล้อมตัวเด็กให้เข้าใจถึงความต้องการต่าง ๆ ทั้งนี้ต้องอาศัยประสบการณ์ การเรียนรู้ การทำกิจกรรมที่ส่งเสริมการพูด และการฝึกพูดซ้ำ ๆ อยู่เสมอ จึงจะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ และ เข้าใจความหมายของคำศัพท์ใหม่ๆ มากขึ้น สามารถพูดได้ถูกต้อง ชัดเจนยิ่งขึ้น

2. ประเภทของทักษะภาษา

2.1 ทักษะทางภาษา

วราภรณ์ รักวิชัย (2533 : 44 - 45) ได้กล่าวถึงทักษะทางภาษามีทั้งหมด 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ไว้ดังนี้

1. การฟัง เป็นการฝึกเสียงธรรมชาติ จังหวะดนตรี เพื่อเตรียมให้พร้อมในการ ฟัง เรื่องราวต่าง ๆ และสามารถถ่ายทอดได้เป็นประโยคที่เหมาะสม รวมถึงมีมารยาทในการฟัง และสมาธิในการฟัง

2. การพูด เป็นการพูดสื่อความหมายให้เข้าใจและสามารถพูดเพื่อถ่ายทอดความเข้าใจได้ รวมทั้งการใช้ภาษาและถ้อยคำที่สุภาพ มีมารยาทใน การพูด ไม่พูดสอดแทรกในขณะที่ผู้อื่นกำลังพูด ตลอดจนการพูดที่ใช้น้ำเสียงธรรมชาติ สามารถบอกชื่ออธิบาย และแยกแยะความแตกต่างของสิ่งของที่อยู่รอบๆตัวโดยสามารถตอบคำถาม เล่าข่าว การสนทนา และแลกเปลี่ยนประสบการณ์การแนะนำ ทักทาย สัมภาษณ์ อภิปราย เล่านิทานได้

3. การอ่าน เป็นการกวาดสายตาจากซ้ายไปขวา การอ่านตัวหนังสือ คำ(อ่านจากภาพ) อ่านเรื่องราวจากภาพได้

4. การเขียน เป็นการฝึกลีลาการใช้มือในการเขียนสามารถบังคับกล้ามเนื้อได้ตามต้องการ

2.2 ทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัย

ทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัยประกอบด้วยทักษะ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน สำหรับในเด็กปฐมวัยนั้น เด็กมักใช้ภาษาพูดในการสื่อความหมายเสียเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งทักษะการพูดก็ต้องอาศัยทักษะการฟังมาก่อนเด็กจึงจะพูดสื่อความหมายได้ แต่ทักษะการอ่าน การเขียน การพูดก็จำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนซ้ำเพิ่มเติมอีกมาจึงจะสามารถใช้ภาษาได้ดี

हरररर नलवलरर (2535 : 232-233) ได้กล่าวถึงการพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัยทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนไว้ดังนี้

1. การฟัง เด็กควรได้พัฒนาทักษะการฟัง เป็นการทำความเข้าใจสิ่งแวดล้อมของตน ชนิดของการฟัง ได้แก่ ฟังอย่างไม่ตั้งใจ ฟังอย่างซาบซึ้ง ฟังอย่างตั้งใจเพื่อหาความรู้ และการฟังแล้วคิดวิเคราะห์

2. การพูด เด็กควรได้รับการพัฒนาความสามารถในการพูดอย่างชัดเจน เพื่อให้บุคคลอื่นในบ้าน ในโรงเรียน หรือในชุมชนเข้าใจ เด็กควรได้เรียนรู้ชนิดของการพูดตามความเหมาะสมของสถานการณ์ต่าง ๆ

3. การอ่าน เด็กควรมีประสบการณ์และพัฒนาความสามารถในการอ่าน สิ่งพิมพ์ที่มีความยากขึ้นตามลำดับ การอ่านสิ่งพิมพ์หลาย ๆ ชนิดเพื่อค้นหาความรู้ เพื่อทำตาม คำแนะนำและเพื่อความบันเทิง

4. การเขียน เด็กควรจะพัฒนาความสามารถในการเขียนจากขั้นง่าย ๆ ไปสู่ขั้นที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นทั้งนี้เพื่อแสดงออกถึงความประทับใจของตน เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ หรือเพื่อ เสนอสิ่งบันเทิงเด็กต้องการประสบการณ์การทำเครื่องหมาย และการทดลองเขียนคำ เขียน ประโยค เพื่อจะได้เกิดการค้นพบว่าเครื่องหมายเหล่านั้นมีความหมาย

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัยนั้นมีความสำคัญเท่าๆกันทุกด้าน การฝึกและส่งเสริมให้เด็กได้พัฒนาทักษะทางภาษา การฟัง การพูด การอ่าน และ การเขียน จึงต้องทำไปเป็นลำดับและมีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกันไปตามวัย และวุฒิภาวะของ เด็ก ซึ่งในบางครั้งอาจจะมีการเน้นทักษะใดเป็นพิเศษ เช่น การเน้นทักษะการฟังหรือทักษะ การพูด ทั้งนี้ต้องให้สอดคล้องกับพัฒนาการของเด็กด้วย

3. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับทักษะภาษา(พูด)

นารลลล สงลลลนลลล (2560, 28-32) ได้กล่าวถึงทฤษฎีทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัยดังต่อไปนี้

1. ทฤษฎีความพึงพอใจแห่งตน (The autism theory หรือ autistic) ทฤษฎีนี้ถือว่าเป็นการเรียนรู้การพูดของเด็กเกิดจากการเรียนเสียงอันเนื่องมาจากการพึงพอใจที่จะได้ทำเช่นนั้น โมว์เรอร์ (Mowrer) เชื่อว่าความสามารถในการฟังและความผลิตเพลินจากการได้ยินเสียงของผู้อื่นและเสียง ของตนเองเป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาการทางภาษา

2. ทฤษฎีการเลียนแบบ (The imitation theory) เลวิส (Lewis) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเลียนแบบในการพัฒนาภาษาอย่างละเอียด ทฤษฎีนี้เชื่อว่าพัฒนาการทางภาษานั้นเกิดจากการเลียนแบบซึ่งอาจเกิดจากการมองเห็นหรือการได้ยินเสียง

3. ทฤษฎีเสริมแรง (reinforcement theory) ทฤษฎีนี้อาศัยจากหลักทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งถือว่าพฤติกรรมทั้งหลายถูกสร้างขึ้นโดยอาศัยการวางเงื่อนไข ไรน์โกลด์ (Thiengold) และคณะศึกษาพบว่า เด็กจะพูดมากขึ้นเมื่อได้รับรางวัลหรือได้รับการเสริมแรง

4. ทฤษฎีการรับรู้ (motor theory of perception) ลิบ ออร์แมน (Lieberman) ตั้งสมมุติฐานไว้ว่าการรับรู้ทางการฟังขึ้นอยู่กับการเปล่งเสียง จึงเห็นได้ว่าเด็กมักจ้องหน้าเวลาเราพูดด้วยการทำ เช่นนี้อาจเป็นเพราะเด็กฟังและพูดซ้ำกับตนเอง หรือหัดเปล่งเสียงโดยอาศัยการอ่านริมฝีปากแล้วจึง เรียนรู้คำ

5. ทฤษฎีความบังเอิญจากการเล่นเสียง (babble buck) ซึ่ง ธอร์นไดค์ (thorndike) เป็นผู้คิดโดยอธิบายว่าเมื่อเด็กกำลังเล่นเสียงอยู่นั้น เพลินมีบางเสียงไปคล้ายกับ เสียงที่มีความหมายในภาษาพูดของพ่อแม่ พ่อแม่จึงให้การเสริมแรงทันที ด้วยวิธีนี้จึงทำให้เด็กเกิดพัฒนาการทางภาษา

6. ทฤษฎีชีววิทยา (biological theory) เลนเนเบอร์ก (Jenneberg) เชื่อว่าพัฒนาการทางภาษานั้นมีพื้นฐานทางชีววิทยาเป็นสำคัญ กระบวนการที่คนพูดได้ขึ้นอยู่กับการเปล่งเสียง เด็กจะเริ่มส่งเสียงอ้อแอ้และพูดได้ตามลำดับ

7. ทฤษฎีการให้รางวัลของแม่ (mother reward theory) คอลลาร์ด (Dollard) และมิลเลอร์ (miller) เป็นผู้คิดทฤษฎีนี้โดยย้าเกี่ยวกับบทบาทของแม่ของเด็กในการพัฒนาภาษาของเด็ก ว่าภาษาที่แม่ใช้ในการเลี้ยงดูเพื่อสนองความต้องการของลูกนั้นเป็นอิทธิพลที่ทำให้เกิดภาษาพูดแก่ ลูกจากการศึกษาทฤษฎีและกระบวนการเรียนภาษดังกล่าว จะได้ว่าพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยจะต้องผ่านกระบวนการพัฒนาการเป็นขั้นตอน เด็กจะเรียนรู้ภาษาจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมรอบตัวในลักษณะที่เลียนแบบหรือลอกพิศถูก การเฝ้าและการได้รับแรงเสริมจากคนใกล้ชิดจะทำให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษา ได้ดียิ่งขึ้น ภาษาของเด็กเริ่มจาก 2 คำ ก่อนที่เด็กจะมีพัฒนาการทางภาษาซับซ้อน ภาษาที่เด็กมักใช้ก็มี 2 คำ เช่น กินข้าว แม่มา แมวเดิน เป็นต้น การพูดประโยคที่ยาวกว่า 2 คำของเด็ก เป็นสัญญาณบ่งชี้ว่า การเข้าใจความหมายของภาษากำลังก้าวหน้า

ไปอย่างรวดเร็ว เด็กควรเริ่มเรียนภาษาเมื่อใด มีการประมาณการไว้ว่า เด็กเริ่มเรียนภาษา จริงจังเมื่ออายุได้ขวบหนึ่ง วันหนึ่งๆ เขาจะเรียนรู้คำใหม่ได้ถึง 5 – 8 คำและระหว่างอายุ 1 - 6 ปีเขา สามารถรักษาความเร็วในการเรียนคำขนาดนี้ไว้ได้ เด็กสามารถเรียนรู้คำใหม่ได้วันละ 22 คำ ยังมี ข้อมูลที่ระบุไว้ว่าหลังจาก 5 ขวบ เด็กสามารถเรียนรู้คำใหม่ได้ถึงวันละ 22 คำ ภาษาพูดของเด็ก 6 ขวบนั้น ประกอบด้วยคำราว 8,000-14,000 คำ

วงพัคตร์ ภูพันธ์ศรี และสิรินันท์ คำรงผล (2532 : 6-11) สรุปไว้ว่า จากทฤษฎีพัฒนาการทางความคิดความเข้าใจของเพียเจท์(Piaget) ในขั้นความคิดเกิดก่อนปฏิบัติการในเด็กอายุ 2-7 ปี ในขั้นนี้เด็กเริ่มใช้ภาษาและเข้าใจความหมายของสัญลักษณ์เด็กจะพยายามพูดและนำคำมาสร้างประโยคใหม่ทั้งๆที่ยังไม่เข้าใจความหมายคืนก่อนอายุ 3 ขวบพูดได้ประโยคละ 8-10 คำ และถูกหลักไวยากรณ์ เพียเจท์บอกว่าเด็กวัยนี้ต้องการประสบการณ์มากๆเพื่อเข้าใจคำยากๆบางครั้งความคิดและคำพูดของผู้ใหญ่นั้นยากและคาดหวังจะให้เด็กเล็กๆเข้าใจคำที่ยากๆเหล่านั้นด้วย

ดวงเดือน ศาสตรภักดิ์ (2539 : 309 – 316) ได้กล่าวถึงทฤษฎีความคิดและภาษาของไวทือตสกี (Vygotsky's Theory of Thought and Language) ว่าด้วยทักษะทางภาษาและความสัมพันธ์ระหว่างความคิดและภาษา (ไวทือตสกีใช้คำว่าภาษาในความหมายเดียวกับการพูด) สรุปได้ว่าทักษะทางภาษาดำเนินไปเป็น 4 ขั้น เช่นเดียวกับพัฒนาการทางสมอง ดังนี้

1. ระยะแรก, ระยะดั้งเดิม หรือระยะธรรมชาติ ระยะนี้เทียบได้กับวงกลม ซึ่งยังไม่ซับซ้อนกับวงกลมของความคิด มีระยะตั้งแต่แรกเกิด 2 ขวบ ระยะนี้มีลักษณะเป็นการพูดที่ไม่ใช้สติปัญญา มี 3 ลักษณะ ลักษณะแรก คือ เด็กจะเปล่งเสียงซึ่งแสดงอารมณ์ เช่น ร้องด้วยความเจ็บปวด หรือความคับข้องใจหรือทำเสียงอ้อแอ้ด้วยความพอใจ พออายุได้ 2 เดือน เสียงที่แสดงอารมณ์จะประสานกับเสียงซึ่งอาจตีความว่าเป็นปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่มีต่อเสียงหรือการปรากฏตัวของบุคคลอื่น ในตอนนี้จะรวมถึงเสียงหัวเราะและเสียงที่เปล่งออกมาอย่างไม่ชัดเจนด้วย ระยะที่สามเป็นลักษณะการเปล่งเสียงซึ่งไม่เกี่ยวกับความคิดมักเป็นคำพูดคำแรกของเด็กซึ่งเป็นตัวแทนของสิ่งของหรือความต้องการ คำเหล่านี้มักเป็นคำที่เกิดจากการเรียนรู้โดยการวางเงื่อนไขจากพ่อแม่หรือพี่น้องจับคู่กับวัตถุที่พบเห็นบ่อย ๆ

2. ระยะที่สอง เด็กจะเริ่มใช้สติปัญญาในเชิงของการปฏิบัติโดยจดจำ ลักษณะต่างๆของสิ่งที่อยู่รอบตัวนั้นคือ การเริ่มใช้เครื่องมือในฐานะที่เป็นสื่อเพื่อให้ได้สิ่งที่ตนประสงค์ อย่างไรก็ตามทักษะทางภาษาก็ถือว่ายังไร้เดียงสาอยู่เพราะเด็กจะใช้โครงสร้างของไวยากรณ์ได้อย่างเหมาะสมโดยปราศจากการรู้ถึงหน้าที่ของโครงสร้างไวยากรณ์ที่เขาใช้

3. ระยะที่สาม เป็นระยะของการพูดโดยยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง การพูดลักษณะนี้จะพบมากในวัยก่อนเข้าเรียนหรือเด็กอนุบาล โดยเฉพาะขณะกำลังเล่น ส่วนใหญ่เด็กจะพูดคนเดียว

ขณะกำลังทำกิจกรรมไม่ว่าจะอยู่คนเดียวหรืออยู่กับผู้อื่น วก้อตก็ไม่เห็นด้วยกับกลุ่มที่ว่า การพูดในลักษณะการยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง (Egocentric Speech) จะหมดไปหลังอายุ 7 ปี แต่เขากลับเห็นว่า การลดลงของลักษณะภาษาในช่วงนี้เป็นอาการที่บ่งถึงการพัฒนาที่เข้าสู่ระยะที่ 4

4. ระยะที่สี่ ซึ่งเรียกว่า การเจริญเติบโตเข้าสู่ภายใน (Ingrowth Stage) เด็กจะเรียนรู้ที่จะใช้ภาษาในสมองของตนเองในรูปของการพูดที่ไม่มีเสียง (Soundless speech) การคิดโดยอาศัยความจำที่มีเหตุผล ซึ่งเป็นอาการภายในที่ใช้เพื่อแก้ปัญหา ตลอดชีวิตบุคคลจะใช้ทั้งการพูดภายนอกและการพูดภายในเป็นเครื่องมือในการสร้างความคิด

ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร ปรีเอี่ยม (2541 : 27 - 30) ได้กล่าวถึงทฤษฎีทักษะทางภาษาและการพูดไว้ดังนี้

1. ทฤษฎีเสริมกำลัง (Reinforcement Theory) ทฤษฎีนี้อาศัยจากหลักทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งถือว่าพฤติกรรมทั้งหลายถูกสร้างขึ้นโดยอาศัยการวางเงื่อนไข ไรน์โกลด์ (Rheingold) และคณะพบว่าเด็กจะพูดมากขึ้นเมื่อให้รางวัลหรือเสริมกำลัง วินิทซ์ (Winitz) ได้อธิบายถึงการที่เด็กเกิดการรับรู้ในระยะการเล่นเสียงตอนต้นๆ เป็นการกระทำตามธรรมชาติของมนุษย์ ในการที่จะมีจุดหมายปลายทางตัวอย่างเช่น เมื่อเด็กหิวก็เคลื่อนไหวปาก ซึ่งมีจุดหมายปลายทางที่การดูดและการกินอาหารต่อมาเมื่อโตขึ้นก็อาจใช้วิธีทำเสียงอ้อแอ้ โดยหวังว่าแม่จะเข้ามาหาและเล่นเสียงคุยตามไปด้วย

2. ทฤษฎีการรับรู้ (Motor Theory of Perception) ในบางครั้งเด็กจะพูดคำที่ไม่เคยพูดหรือไม่เคยถูกสอนให้พูดมาก่อนเลย แม้แต่ในระยะเล่นเสียงก็ได้เปล่งเสียงที่คล้ายกับคำนั้นจึงสงสัยว่าเด็กเรียนรู้ได้อย่างไร ทฤษฎีนี้ให้คำตอบในแง่นี้ ซึ่งลิเบอร์แมน (Liberman) ตั้งสมมติฐานไว้ว่า การรับรู้ทางการฟังขึ้นอยู่กับการเล่นเสียง จึงเห็นได้ว่าเด็กมักจ้องหน้าเวลาเราพูดด้วยทำนองเดียวกับเด็กหูตึง การทำเช่นนี้อาจเป็นเพราะเด็กฟังพูดซ้ำด้วยตนเองหรือหัดเปล่งเสียงโดยอาศัยการอ่านริมฝีปากแล้วจึงเรียนรู้คำ

3. ทฤษฎีสภาวะติดตัวมาแต่กำเนิด (Innateness Theory) ชอมสกี (Chomsky) นักภาษาศาสตร์อเมริกันเป็นผู้คิดทฤษฎีนี้ เขาอธิบายว่าเด็กทุกคนเกิดมาพร้อมกับเครื่องมือในการเรียนรู้ภาษา (Language Acquisition Device) ซึ่งเรียกว่า แอล เอ ดี (L.A.D.) เครื่องมือนี้จะเป็นฝ่ายรับข้อมูลทางภาษา ซึ่งมาจากประโยคต่างๆ เด็กก็จะเกิดการเรียนรู้กฎต่างๆ ทางไวยากรณ์ที่มีใช้ในภาษา กฎทางไวยากรณ์ต่างๆ นี้คือความรู้ในภาษา (Competence)

4. ทฤษฎีความสัมพันธ์ (Interaction Theory) ได้มีนักสังคมวิทยา ภาษาศาสตร์ และนักจิตวิทยาสาสตร์กลุ่มหนึ่งเสนอขึ้น โดยกล่าวว่า คนเราเกิดมานั้นจะต้องมีบางสิ่งบางอย่างติดตัว

มาซึ่งทำให้คนผิดไปจากสัตว์อื่น แต่ไม่ใช่ แอล เอ ดี สิ่งนั้นคือ ความสามารถในการเรียนภาษา (Language Capacity) และความรู้เกี่ยวกับโลก (Cognitive Knowledges)

สรุปได้ว่า กระบวนการพัฒนาภาษา ควรเน้นทักษะการสื่อสาร การพูดคุย การสนทนา การเล่าเรื่อง การเล่านิทาน การอ่านให้ฟัง การร้องเพลง การแสดงละคร การเขียน การอ่านเบื้องต้น โดยบูรณาการเข้ากับกิจกรรมการเล่น และการบันเทิงที่สนุกสนานน่าสนใจ โดยจุดมุ่งหมายของการพัฒนาภาษาของเด็ก คือ ต้องการให้เด็กคิดเป็น และสื่อสารเป็น ใช้การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากข้อสรุปดังกล่าว ได้นำแนวคิดมาพัฒนาสื่อ กิจกรรมและวิธีการ ตลอดจนกระบวนการส่งเสริมความสามารถด้านการอ่าน โดย การสร้างให้เด็กเกิดความสนใจในเรื่องที่ครูจะถ่ายทอด ให้ประสบการณ์ หรือให้ความรู้ การพัฒนาความพร้อม โดยการฝึกทักษะ และลงมือปฏิบัติ โดยจัดลำดับกิจกรรมจากง่ายไปหายาก เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ ธรรมชาติของการเรียนรู้ทักษะภาษา ต้องเรียนรู้เป็นลำดับขั้นเหมือนการขึ้นบันได จากขั้นต่ำสู่ขั้นสูง จากง่ายไปหายาก

4.หลักการและแนวทางในการส่งเสริมทักษะภาษา(พูด)

มอร์ริสัน (Morrison ; อ้างอิงใน ศิริมาศ แก้วเจริญวงศ์, 2541 : 21 - 22) ได้เสนอแนวทางในการส่งเสริมทักษะภาษาให้กับเด็กไว้ดังนี้คือ

1. ให้เด็กได้มีส่วนร่วมในกระบวนการสื่อสารพฤติกรรมของเด็กทารก เช่น การยิ้ม การส่งเสียงอ้อแอ้ และการเปล่งเสียงต่าง ๆ
2. การสนทนาช่วยสร้างกรอบของพัฒนาการทางภาษา
3. พูดกับเด็กทารกด้วยเสียงที่นุ่มนวล จริงใจ สบตากับเด็กบ่อยๆ แม้ว่าเด็กจะไม่พูดกับเรา
4. เรียกชื่อเด็กเมื่อต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับเด็ก เพื่อที่เด็กจะได้ใช้ชื่อในการสนทนา และรู้จักชื่อตัวเอง
5. ใช้วิถีทางที่หลากหลายในการกระตุ้นและส่งเสริมพัฒนาการทางภาษา ประกอบด้วย การเล่านิทาน การร้องเพลง การฟังเทปบันทึกเพลง เปิดโอกาสให้เด็กมี ปฏิสัมพันธ์กับผู้ใหญ่และเด็กคนอื่นๆด้วย
6. สนับสนุนเด็กได้พูดกับเด็กและผู้ใหญ่คนอื่นๆเพื่อแลกเปลี่ยนข่าวสาร
7. ช่วยให้ได้เด็กได้พูดคุยในหลายๆสถานการณ์ โดยพาเด็กไปยังสถานที่ต่างๆเพื่อเด็กจะได้ใช้ภาษากับบุคคลที่หลากหลาย วิธีการนี้จะทำให้เด็กเกิดแนวคิดและเผชิญกับเหตุการณ์ที่ต้องใช้ภาษา

8. ส่งเสริมให้เด็กใช้ภาษาในวิถีทางที่แตกต่างกัน เช่น ในการถามคำถาม บอกความรู้สึก อธิบายถึงสิ่งต่าง ๆ

9. ส่งเสริมให้เด็ก ได้มีประสบการณ์ในการที่จะรู้การใช้ภาษาที่เป็นคำแนะนำและคำสั่ง

10. ควรสนทนากับเด็กว่าเขาต้องการทำอะไรและเขาควรทำอย่างไร เด็กจะเรียนรู้ภาษา โดยผ่านข้อมูลย้อนกลับ เช่น การถาม การตอบคำถาม และพูดวิจารณ์เกี่ยวกับ กิจกรรมต่างๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงว่าเด็กมีความตั้งใจและรู้ว่าเขาทำอะไร

เยาเวา เดชะคุปต์ (2542 : 75-76) ได้กล่าวถึงวิธีการส่งเสริมทักษะทางการพูดไว้ว่า องค์ประกอบที่สำคัญต่อการจัดโปรแกรมที่จะส่งเสริมทักษะทางการพูด คือ ครู ตัวครู การจัดบรรยากาศ และจุดหมายของกิจกรรม ในการฝึกพูด ครูควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. การฝึกพูดควรฝึกในกลุ่มเล็กๆ เพื่อให้มีการตอบสนองระหว่างครูและนักเรียนให้มากที่สุด

2. คำพูดของครูควรเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับเด็ก

3. การฝึกพูดควรพูดในลักษณะที่เป็นธรรมชาติที่สุด ไม่ว่าจะเป็นการสนทนาในกลุ่มย่อยหรือขณะที่เด็กกำลังเล่น

4. การส่งเสริมพัฒนาการทางการพูดควรทำควบคู่ไปกับการส่งเสริมให้เด็กคิดและใช้เหตุผล

วิธีส่งเสริมการพูด

1. ครูสนทนากับเด็ก

2. ครูถามให้เด็กตอบ

3. ครูอ่านนิทาน หนังสือ หรือเปิดเทปให้เด็กฟัง

4. ให้เด็กเล่าประสบการณ์ของตนเอง

5. ให้เด็กฝึกท่องจำบทหรือกรอง เพลง และทำท่าประกอบ

จุดมุ่งหมายในการฝึกพูด

1. ให้เด็กได้พัฒนาการแสดงความคิดเห็นของตน

2. ให้เด็กได้พัฒนาความสามารถในการพูดโดยใช้คำพูดและน้ำเสียงที่เหมาะสม

3. ให้เด็กเกิดนิสัยที่ดีในการพูด และสามารถใช้อำนาจได้อย่างเหมาะสม

4. ให้เด็กได้พัฒนาการใช้ภาษาเพื่อเป็นเครื่องมือในการสมาคมกับผู้อื่น เช่น การพูดขอบคุณ ขอโทษ ฯลฯ การไม่ใช้เสียงรบกวนผู้อื่น

5. พัฒนาความสามารถในการบอกชื่อ อธิบาย จำแนกสิ่งต่างๆ ที่เขาได้เห็น ใน
สิ่งแวดล้อมรอบตัว เช่น บอกสิ่งที่เขาได้เห็น รู้สึก ได้ยิน ได้กลิ่น

6. การพัฒนาความสามารถในการสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ เช่น

6.1 สามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้อื่นพูดและตอบสนองได้อย่างมีความหมาย

6.2 สามารถเล่านิทานด้วยคำพูดของตนเองหลังจากฟังผู้อื่นเล่าจบแล้วได้

7. สามารถรวบรวมความคิดของตนเองเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจได้

8. สามารถเรียนรู้ภาษา เข้าใจความหมายและความคิดรวบยอดของภาษา

ดังต่อไปนี้

8.1 ภาษาพูดเป็นเรื่องของระบบเสียง

8.2 แบบแผนของเสียงทำให้เกิดความหมายที่เข้าใจได้

8.3 ภาษาพูดประกอบด้วยน้ำเสียง การเน้นหนักเบา การเว้นวรรคตอน ซึ่งเป็น
สิ่งที่จะช่วยให้เกิดความหมายที่เข้าใจได้

8.4 เสียงจะใช้อย่างมีความหมายต่อเมื่อนำมาเรียบเรียงเป็นคำ วลี หรือ ประโยค
ได้

8.5 ภาษามีการเปลี่ยนแปลงได้ คำบางคำอาจจะทำให้เกิดความหมายใหม่ๆ และ
วิธีการใช้ใหม่ๆ ขึ้นได้

วราภรณ์ รักวิชัย (2533: 83-91) ได้กล่าวถึงกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะทางด้านภาษา คือ

1. การเล่านิทาน (Story Telling)

การเล่านิทานเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับเด็ก การเล่านิทานเป็นการแสดงการให้ความรัก การดูแลเอาใจใส่
ต่อเด็กแบบหนึ่ง เพราะเด็กในวัยก่อนวัยเรียน (เด็กปฐมวัย) จะสนใจและชอบ หนังสือนิทาน การ
เล่าเรื่องต่างๆ ซึ่งจะเป็นการพัฒนาการด้านภาษา และในขณะเดียวกันก็เป็น การส่งเสริมให้เด็กเกิด
การเรียนรู้เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน เกิดความคิดความเข้าใจ และทำให้เกิด ความสนุกสนานด้วยการ
เล่านิทานให้เด็กฟังจะช่วยให้เด็กเกิดการคิด จินตนาการ และทำให้เกิด ความคิดสร้างสรรค์ต่อไป

2. การเล่นบทบาทสมมติ (Role Playing)

เด็กปฐมวัย (เด็กก่อนวัยเรียน) ชอบเลียนแบบผู้ใหญ่ที่อยู่ใกล้ชิด การเล่นบทบาท สมมติจึงเป็นสิ่งที่
เด็กชอบ เด็กชอบสมมติตนเองเป็น พ่อ แม่ หรือเป็นสัตว์ที่ตนเองชอบ เป็น

หุ่นยนต์ตามภาพยนตร์ในโทรทัศน์ เด็กจะเป็นอะไรได้ทั้งนั้นในสิ่งที่เขาชอบ เด็กจะเล่นที่ไหนก็ได้
เช่น เด็กผู้หญิงเล่นเป็นแม่ โดยเอาตุ๊กตาเล่นเป็นลูก อาบน้ำ แต่งตัว ป้อนข้าวให้ลูก หรือเทก๋ล่อม
ตุ๊กตาให้นอนหลับ เป็นต้น

3. การสนทนา อภิปราย การสนทนาหรือพูดคุยกับเด็ก จะทำให้เด็กได้เรียนรู้ทางด้าน ภาษาและความคิดต่างๆ ซึ่งจะเป็นการช่วยให้เด็กได้หัดคิด หัดสังเกต เป็นการเพิ่มพูนความรู้และ ประสบการณ์ชีวิตของเด็ก

นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่จะช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางการพูดให้เด็กนั้นมีกิจกรรมหลากหลายรูปแบบ เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้เด็กได้พูดคุย ซักถาม และแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ เพื่อให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรง เกิดการเรียนรู้ได้พัฒนาครบทุกด้าน (กรม วิชาการ. 2540 ก: 36 - 37) ตามแนวการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ที่สามารถจัดได้หลากหลายวิธี เช่น

1. การสนทนา อภิปราย เป็นการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาในการพูด การฟัง รู้จักแสดงความคิดเห็นและยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ซึ่งสื่อที่ใช้อาจเป็นของจริง ของจำลอง รูปภาพ สถานการณ์จำลอง ฯลฯ

2. การเล่านิทาน เป็นการเล่าเรื่องต่างๆ ส่วนมากจะเป็นเรื่องที่เน้นการปลูกฝังให้เกิดคุณธรรม จริยธรรม วิธีการนี้จะช่วยให้เด็กเข้าใจได้ดีขึ้น ในการเล่านิทานสื่อที่ใช้อาจเป็นรูปภาพ หนังสือนิทาน หุ่น การแสดงท่าทางประกอบการเล่าเรื่อง

3. การสาธิต เป็นการจัดกิจกรรมที่ต้องการให้เด็กได้สังเกตและเรียนรู้ตามขั้นตอนของกิจกรรมนั้นๆ ในบางครั้งครูอาจให้เด็กอาสาสมัครเป็นผู้สาธิตร่วมกับครู เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติจริง เช่น การเพาะเมล็ด การเป่าลูกโป่ง การเล่นเกมการศึกษา

4. การทดลองปฏิบัติการ เป็นกิจกรรมที่จัดให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรง เพราะได้ทดลองปฏิบัติด้วยตนเอง ได้สังเกตการณ์เปลี่ยนแปลง ฝึกการสังเกต การคิด แก้ปัญหา และส่งเสริมให้เด็กมีความอยากรู้อยากเห็น และค้นพบด้วยตนเอง เช่น การประกอบ อาหาร การทดลองวิทยาศาสตร์ง่าย ๆ การเลี้ยงหนอนผีเสื้อ การปลูกพืช ฯลฯ

5. การศึกษานอกสถานที่ เป็นการจัดกิจกรรมที่ทำให้เด็กได้รับประสบการณ์ ตรงอีกรูปแบบหนึ่งด้วยการพาเด็กไปทัศนศึกษาสื่อต่าง ๆ รอบโรงเรียนหรือสถานที่นอก โรงเรียนเพื่อเป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์แก่เด็ก

6. การเล่นบทบาทสมมติ เป็นตัวละครต่างๆ ตามเนื้อเรื่องในนิทาน หรือเรื่องราวต่างๆ อาจใช้สื่อประกอบการเล่นสมมติเพื่อสร้างความสนใจ และก่อให้เกิดความสนุกสนาน เช่น หุ่นสวมศีรษะ ที่คาดศีรษะ รูปคน และสัตว์รูปแบบต่างๆ เครื่องแต่งกาย และอุปกรณ์ของจริงฯ

7. การร้องเพลง เล่นเกม ท่องคำคล้องจอง เป็นการจัดให้เด็กได้แสดงออกเพื่อความสนุกสนาน เพลิดเพลิน และเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาและจังหวะ

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับพัฒนาการทางการพูด สรุปได้ว่า เด็กปฐมวัยนั้น จะเริ่มเปล่งเสียงร้องที่ไม่มีมีความหมายก่อน จากนั้นเด็กจะค่อยๆพัฒนาเป็นคำพูดคำเดียวแล้วจึงพัฒนาเป็นประโยคสั้นๆได้ และจะมีความสลับซับซ้อนมากขึ้นเมื่อเด็กเข้าโรงเรียน ไม่ว่าจะเป็น การพูดคำศัพท์จากภาพ การตอบคำถาม พูดแต่งประโยคปากเปล่า พูดเล่าเรื่อง และการพูดแสดงความคิดเห็น ทั้งนี้ต้องอาศัยปัจจัยต่าง ๆ เช่น พ่อ แม่ ผู้ปกครอง ครู เพื่อน และสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็กเป็นสำนึก

5. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการส่งเสริมทักษะภาษา(พูด)

ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร ปรีเอี่ยม (2541 : 42) สรุปไว้ว่า ถึงแม้ว่า เด็กทุกคนจะมีทักษะด้านการพูดเป็นไปในทำนองเดียวกัน แต่ก็ยังมีความแตกต่างกันใน อัตราการพัฒนาการ ขนาด และคุณภาพของคำศัพท์ตลอดจนความถูกต้องในการออกเสียง ในทุกระดับอายุ องค์ประกอบสำคัญที่ทำให้สิ่งเหล่านี้แตกต่างกัน ได้แก่

1. สุขภาพ การเจ็บป่วยเรื้อรังหรือรุนแรงในช่วงสองปีแรกของชีวิตมักทำให้การเริ่มพูดและการรู้จักใช้ประโยคช้าไปราว 1-2 เดือน ทั้งนี้เพราะการที่เด็กป่วยรุนแรง หรือเรื้อรังนั้นทำให้เด็กถูกตัดขาดจากการคบค้ากับเด็กอื่น ๆ ซึ่งส่งผลให้พัฒนาการทำงานทางภาษาล่าช้าลงได้

2. สถิติปัญญา ความสัมพันธ์ระหว่างสถิติปัญญาและภาษาพูดนั้นเกี่ยวเนื่อง กันอย่างเด่นชัด จนบ่อยครั้งที่มีผู้อ้างภาษาพูดของเด็กเป็นเครื่องชี้ระดับสติปัญญาข้อเท็จจริง อันนี้ไม่เพียงแต่จะเรียนรู้ในระดับอายุต่างๆ ตลอดวัยเด็ก สำหรับเด็กเล็ก ๆ ความสัมพันธ์ ระหว่างเสียงพูด และระดับสติปัญญาจะเพิ่มมากขึ้นจนอายุ 2 ขวบ หลังจากนั้นความสัมพันธ์ ระหว่างพัฒนาการทางภาษาและสถิติปัญญาจะเป็นไปอย่างแน่นแฟ้น (Spiker & Irwin)

3. ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม การศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาษา และฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวพบว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ จะมีพัฒนาการทางภาษาล่าช้ากว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่ฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมที่สูงกว่า

4. เพศ ในช่วงปีแรกของชีวิต ไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศในการพูดให้ ปรากฏจนกระทั่งเริ่มปีที่ 2 ความแตกต่างระหว่างเพศเริ่มแสดง เด็กผู้หญิงเริ่มแสดงการใช้ เสียงพูดได้เหนือกว่าเมื่ออยู่ในวัยเด็กตอนต้น เด็กผู้ชายจะเริ่มพูดได้ช้ากว่าเด็กผู้หญิง ประโยค ที่พูดก็มักจะสั้นกว่าและผิดไวยากรณ์มากกว่า ความเข้าใจศัพท์น้อยกว่า การออกเสียงก็ถูกต้อง น้อยกว่า

5. ความสัมพันธ์ในครอบครัว จากการศึกษาเด็กในสถานเลี้ยงดูเด็ก และ เด็กกำพร้าพบว่า ความสัมพันธ์ของครอบครัวมีผลต่อพัฒนาการด้านการพูดเป็นอย่างยิ่ง ทารกในสถานเลี้ยงดู

เด็กจะร้องไห้มากกว่าเด็กที่เลี้ยงอยู่ที่บ้าน เด็กพวกนี้จะเล่นเสียงน้อยกว่า และ จะเล่นเสียงแปลก ๆ น้อยกว่าเด็กที่อยู่กับครอบครัว

6. การพูดหลายภาษา คนส่วนใหญ่มักมีความเชื่อว่า การจะหัดเรียนภาษา อื่นนั้นต้องหัดพูดให้เหมือนเจ้าของภาษามากที่สุด และหากผู้เรียน ได้มีโอกาสเรียนตั้งแต่อายุ ก่อน 5 ขวบแล้ว จะเรียนได้ดีกว่าให้เรียนเมื่อโต ผู้ปกครองส่วนใหญ่จึงพยายามให้ลูกเรียน ภาษาอื่นควบคู่ไปกับการที่เด็กเรียนภาษาของตน ความจริงแล้วการทำเช่นนั้นกลับ ทำให้เด็ก พูดได้ช้า เนื่องจากเด็กเกิดความสับสนในการพูด

คณีย์ ช้อนทอง (2558 : 74-77) สรุปไว้ว่า พ่อแม่มีอิทธิพลต่อทักษะหรือพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยเช่นกัน ซึ่งพัฒนาการทางการพูดของเด็กจะเป็นไปด้วยดีเพียงใดนั้นย่อมขึ้นอยู่กับพ่อ แม่เป็นสำคัญ จะเห็นได้ว่าพัฒนาการทางการพูดของเด็กเริ่มต้นจากที่บ้าน การที่เด็กได้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่อยู่แวดล้อมเพียงใด เด็กจะพัฒนาการฟัง และการพูดมากเพียงนั้น (ฉันทนา ภาคบงกช, 2532 : 2) ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า ผู้ปกครอง ไม่ว่าจะเป็น พ่อ แม่ หรือผู้ที่ทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองมีอิทธิพลโดยตรงต่อพัฒนาการเด็ก (กุลยา ตันติผลาชีวะ, 2542 : 10) ซึ่งจากการศึกษาวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางบ้านกับความสามารถทางด้าน สติปัญญาของเด็ก อายุระหว่าง 4-7 ปี พบว่า สิ่งแวดล้อมทางบ้านส่งผลต่อการเรียนรู้ ความสามารถทางด้าน สติปัญญาของเด็กวัยนี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระตุ้นเด็กให้เกิดการเรียนรู้ ด้วยการพูดตอบสนองของแม่ที่มีต่อเด็ก จะทำให้เด็กมีความสามารถทางด้านสติปัญญาสูงขึ้น (สิริมา ภิญโญอนันตพงษ์, 2542 : 63) ดังนั้นพ่อแม่จึงควรให้ความสนใจ และช่วยส่งเสริม การพูดของเด็กให้มากที่สุด ในการส่งเสริมการพูดนั้นสามารถทำได้หลายวิธี เช่น ให้โอกาสเด็ก ฟังเล่นเสียง สนใจและหาวิธีศึกษาการเลียนเสียง ว่าเสียงใดมีความหมายใช้ประโยชน์ได้ และเลี่ยงการใช้ท่าทางให้น้อยลงแต่ฝึกให้เด็กนำคำศัพท์มาใช้แทน (ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสสร ปรีเอี่ยม, 2541 : 48) ทั้งนี้เพราะพ่อแม่เป็นผู้ที่ใกล้ชิดที่สุดของเด็ก จึงทำหน้าที่เสมือนเป็นแบบอย่างในการหัดพูด หัดเลียนแบบต่างๆ การเป็นตัวอย่างที่ดีนั้นจะต้องเปิด โอกาสให้เด็กได้มีการแสดงออกอย่างเต็มที่ ทั้งด้านการพูด การแสดงออกทางท่าทางและการ เล่น (พัชรี สวนแก้ว 2536 : 105) ในเด็กที่มีปัญหาในการพูดนั้น มักเป็นเด็กที่พ่อแม่ขาด ความสนใจ จึงทำให้เด็กมีพัฒนาการทางการพูดช้ากว่าปกติ และไม่เหมาะสมกับวัย

สิ่งที่พ่อแม่ควรปฏิบัติในการส่งเสริมพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยมีดังนี้ คือ (ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร ปรีเอี่ยม, 2541 : 52 - 55)

1. พูดให้ชัดเจน พ่อแม่ควรออกเสียงให้ชัดเจน พูดช้าพอประมาณเพื่อให้เด็กมีโอกาสเลียนแบบได้ง่ายขึ้น

2. พูดให้ถูกต้อง พ่อแม่ไม่ควรแก้งพูดไม่ชัด หรือใช้ภาษาพูดแบบเด็ก ๆ ในขณะสนทนา ได้ตอบกับเด็ก แม้จะล้อเลียนก็ตาม แต่ควรช่วยให้เด็กได้เรียนรู้ภาษาที่ถูกต้อง โดยการเป็นแบบอย่างที่ดี การพูดที่ไม่ชัดหรือใช้ภาษาพูดแบบเด็ก ๆ จะทำให้เด็กขาดโอกาสในการเรียนรู้ในสิ่งที่ควรจะได้เรียน

3. ใช้ภาษาที่ก้าวหน้าขึ้นตามลำดับ ภาษามักซับซ้อนขึ้นตามวัย พ่อแม่ควร สังเกต และใช้ภาษาที่เหมาะสมกับวัยของเด็ก ไม่ควรใช้ภาษาที่ทำให้เด็กเกิดสับสน ขณะเดียวกันก็ควรให้เป็นประโยชน์สมบูรณ์มากตามวัย เช่น จาก น้ำ – ขอน้ำ – ขอน้ำน้อยค่ะ ฯลฯ

4. พูดบ่อย ๆ ควรพูดกับเด็กถึงทุก ๆ อย่างที่ผ่านเข้ามาในสายตา และความ สนใจของเด็กแม้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน เช่น เมื่อจะเอาเด็กเข้านอน ก็พูดว่า “นอนกัน เถอะ” หรือ “แม่เอน้องหนูนอน” “หนูนอนกับแม่” ฯลฯ ให้เด็กได้ยินซ้ำๆ กันจะช่วยให้ เด็กเข้าใจความหมายพร้อม ๆ กับจำคำไว้

5. พูดให้ถูกต้องหลักไวยากรณ์ พ่อแม่จะต้องแก้ไขข้อผิดพลาดในการออกเสียงของ ลูก ทั้งในการใช้คำและประโยค เพราะเป็นการจัดหาแบบอย่างที่ต้องฟังให้ช่วยกระตุ้นให้ เด็กเลียนแบบแทนการดู ซึ่งทำให้เกิดความคับข้องใจอันจะนำไปสู่การติดอ่างได้ควรให้เด็ก รู้สึกปลอดภัย ไม่เครียดจนเกินไปอย่างไรก็ดีการพูดตะกุกตะกักนั้นถือว่าเป็นเรื่องปกติใน การพัฒนาภาษา ในระยะที่พ่อแม่กระตุ้น การฝึกนั้นต้องระวังอย่าให้เปลี่ยนความรู้สึกเป็นเกลียด ชัง เด็ก 4-5 ขวบ ที่ มีปัญหาทางพฤติกรรม เช่น ชี้อ เกร ก็มักติดอ่าง หรือพูดตะกุกตะกักไปด้วย พ่อแม่ควรทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดี ใช้ภาษาง่าย ๆ ในการติดต่อกัน ให้เวลากับเด็กทำเป็น ไม่สนใจต่ออาการตะกุกตะกัก เสียบ้าง ก็จะช่วยแก้ปัญหาให้หลุดไปได้

6. พึงอย่างสนใจ เด็กต้องการโอกาสในการฝึกพูด ครอบครัวสมัยใหม่พ่อแม่ มักสนใจต่อกิจกรรมของลูกและมักเร่งรัดเด็กจนแทบไม่มีเวลาสำหรับจะฟังเด็กเป็นเหตุให้เด็ก ขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาก่อให้เกิดปัญหาทางพฤติกรรมด้วยความเชื่อมั่นด้านภาษานั้น อาศัยประสบการณ์ซ้ำๆ โดยเริ่มมาตั้งแต่วัยเด็ก ฉะนั้นการเล่นเกมส์ซ้ำ ๆ โดยหาคำมาเปลี่ยน เป็นการฝึกใช้ภาษาเช่นกัน

7. อ่านอย่างสม่ำเสมอ เด็กต้องการประสบการณ์ในการฟัง ฉะนั้นพ่อแม่ควรใช้เวลา ราว ๆ วันละ 15 นาที ช่วยเด็กเล็กในการพัฒนาการออกเสียงด้วยการอ่านให้เด็กฟังโดย ให้ดูภาพประกอบและถามให้ได้ตอบบ้าง ขณะเดียวกัน ก็คอยแก้ไขคำผิด หรือเสียงที่ไม่ชัด ไปด้วย แต่ไม่จำเป็นต้องแก้ตลอดเวลาจนเด็กหมดสนุก และไม่กล้าพูด

8. หัดเรียกชื่อสิ่งต่าง ๆ พ่อแม่จะช่วยเพิ่มคำศัพท์ให้ลูกได้ด้วยการบอกชื่อสิ่ง ต่างๆ ที่อยู่รอบ ๆ ตัว ที่เด็กได้พบได้เห็นหรือจากหนังสือที่มีภาพประกอบหรือให้ทำกิจกรรม ประจำวัน

ในบ้าน หากคำศัพท์ใหม่ ๆ ที่มีความหมายทำนองเดียวกับศัพท์ที่เด็กรู้แล้วมาพูดให้ เด็กเข้าใจในความหมายที่ต่างกันออกไป เช่น ใช้คำเดียวกันในลักษณะนาม หรือกริยา หรือ คุณศัพท์ เช่น แม่รักหนู หนูหิบบอกรักให้แม่หน่อย หนูของแม่เป็นเด็กน่ารัก เป็นต้น แล้วให้ เด็กพูดตาม

9. กระตุ้นบ่อย ๆ พ่อแม่สามารถจัดสิ่งแวดล้อมหลาย ๆ อย่างให้เป็นที่น่าสนใจหรือเกิดความประทับใจ เพื่อให้เด็กมีโอกาสพูดถึง ยังมีสิ่งเร้าให้เด็กมากเท่าไร เท่ากับช่วยกระตุ้นให้เด็กได้ใช้ภาษาพูด ซึ่งช่วยพัฒนาการทางภาษามากขึ้นเท่านั้น การจัด ประสบการณ์ให้เด็ก ทำให้เด็กมีความคิดใหม่ ๆ ซึ่งเป็นเสมือนกุญแจในการสร้างภาษา

10. การให้รางวัล ภาษาเป็นเครื่องสื่อความหมายและใช้แทนพฤติกรรมได้ เด็ก ควรได้เรียนรู้ ความจริงข้อนี้ เช่น เวลาโกรธ อาจใช้คำพูดแทนการชกต่อย การขอสิ่งที่อยาก ได้ แทนการหยิบฉวยตามอำเภอใจ ฯลฯ เด็กควรได้รับรางวัลเสมอ ๆ หรือบ่อยๆ ทันทีที่เขา ใช้ภาษาพูดในการสื่อความหมายสรุปได้ว่า พัฒนาการทางการพูดของเด็ก ต้องอาศัยแบบอย่างเป็นปัจจัยสำคัญในกรณีที่เด็กมีพ่อแม่เป็นไป จำเป็นต้องอาศัยแบบอย่างจากสถานเลี้ยงดูเด็ก ครู เพื่อนบ้าน ญาติ พี่ น้อง และเพื่อนร่วมชั้น แต่แบบอย่างที่สำคัญรองจาก พ่อ แม่ ก็คือ ครู ครูสามารถเป็นแบบอย่างที่ดีในการพูดให้กับเด็กเมื่อเขาอยู่ที่โรงเรียน การเป็นแบบอย่างที่ดีของครูนั้นก็ ต้อง อาศัยกิจกรรมเป็นเครื่องมือในการส่งเสริม และกระตุ้นให้เด็กมีพัฒนาการพูดที่ดีขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

ฉันทพรสร จรจรรย์ (2551 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้คำคล้องจองประกอบภาพ การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้คำคล้องจองประกอบภาพกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียน ชาย - หญิง อายุระหว่าง 3 - 4 ปี ชั้นอนุบาลปีที่1 ภาคเรียนที่2 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนอนุบาลสุราษฎร์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร จำนวน 15 คน ได้มาโดยวิธีการ สุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) และดำเนินการจัดกิจกรรมให้เด็กใช้คำคล้องจองประกอบภาพเป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 15 นาทีรวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการใช้คำคล้องจองประกอบภาพ และแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังและการพูด จำนวน 60 ข้อ มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหาทั้งฉบับ เท่ากับ .91 และมีความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .84 แบบแผนการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงกึ่งทดลอง แบบ Single – Group Pretest – Posttest Design สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ t - test แบบ Dependent Sample ผลการวิจัยพบว่า หลังการใช้คำคล้องจองประกอบภาพความสามารถด้านการฟังโดยรวมมีผลต่าง

เฉลี่ย เท่ากับ 7.86 คะแนน และรายด้าน ปรากฏว่า ด้านการจำแนกเสียงมีผลเฉลี่ยสูงขึ้นเท่ากับ 2.13 คะแนน ด้านการฟังเรื่องราวมีผลเฉลี่ยสูงขึ้นเท่ากับ 2.93 คะแนน และด้านการปฏิบัติตาม คำสั่งมีผลเฉลี่ยสูงขึ้นเท่ากับ 2.80 คะแนน ซึ่ง ทุกด้านมีค่าเฉลี่ยสูงขึ้นจากการทดลองอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < .01$ ส่วนความสามารถด้านการพูดโดยรวมมีผลต่างเฉลี่ยเท่ากับ 6.93 คะแนน และรายด้านปรากฏว่า ด้านการพูดคำศัพท์ มีผลเฉลี่ยสูงขึ้นเท่ากับ 2.06 คะแนน ด้านการพูดแต่งประโยคปากเปล่า มีผลเฉลี่ยสูงขึ้นเท่ากับ 2.33 คะแนน และด้านการพูดสื่อสาร มีผลเฉลี่ยสูงขึ้นเท่ากับ 2.53 คะแนน ซึ่งรายด้านทุกด้านสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < .01$ แสดงว่า การใช้คำคล้องจองประกอบภาพสามารถส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยมีความสามารถ ด้านการฟังโดยรวมและรายด้านทุกด้าน รวมทั้งความสามารถด้านการพูดโดยรวมและรายด้าน ทุกด้านสูงขึ้นจากการทดลองอย่างชัดเจน

จันทนา ชูชื่น (2553 : 45) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่นิทานประกอบหุ่นมือ กลุ่มเป้าหมาย คือ เด็กปฐมวัยชายและหญิง อายุ 3-4 ปี โรงเรียนนารินทร์นอสเซอร์ อำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 18 คน ผลการวิจัย พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นิทานประกอบหุ่นมือมีความสามารถด้านการพูดทั้งโดยรวมและรายด้านสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ฉันท ไทยประครอง (2554 : บทคัดย่อ) ได้เสนอผลงาน/นวัตกรรมการปฏิบัติที่เป็นเลิศ (Best Practice) สาขา ปฐมวัยการพัฒนาความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัย โรงเรียนชุมชนเลิศพินิจพิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2 อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี โดยใช้หนังสือนิทานภาพประกอบการจัดประสบการณ์ ชุดคำคล้องจอง มีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยปีที่ 1 จำนวน 25 คน โดยการใช้หนังสือนิทานภาพประกอบการจัดประสบการณ์ ชุดคำคล้องจอง เพื่อให้เด็กมีความมั่นใจในการพูดพูดได้ชัดเจนและถูกต้อง และเพื่อให้เด็กสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ ฟังแล้วสามารถปฏิบัติตามบอกและเล่าอย่างต่อเนื่องได้ ผลการดำเนินงานพบว่า จากการจัดกิจกรรมการพัฒนาความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้หนังสือนิทานภาพประกอบการจัดประสบการณ์ ชุดคำคล้องจอง หน่วยตัวเรา จำนวน 11 เรื่อง 11 สัปดาห์ เด็กมีทักษะทางภาษาการพูดที่ดีขึ้น กล่าวพูด กล่าวแสดงออก มีความมั่นใจในการถาม-ตอบ กล่าวแสดงความคิดเห็น และมีทักษะในการสื่อสารที่เหมาะสมกับวัย ส่งผลให้เด็กมีความมั่นใจ ในการทำกิจกรรมต่างๆร่วมกับผู้อื่นและสามารถเข้าร่วมแข่งขันในกิจกรรมเล่นิทานประกอบสื่อ การปั้นดินน้ำมัน และการสร้างภาพด้วยการฉีก ตัด ปะกระดาษ ส่งผลให้ได้รับรางวัลดังต่อไปนี้

ดวงฤดี มะทะการ (2556 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อพัฒนาทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กปฐมวัย ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนบ้านนายาง อำเภอพิชัย จำนวน 29 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ผลการศึกษาพบว่า

1. ผลการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการสร้างหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ ชุดพืชผักสวนครัวสมุนไพร จำนวน 15 ชุด ปรากฏว่ามีประสิทธิภาพและประสิทธิผล $83.05 / 85.30$ สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้คือ $80 / 80$

2. ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการประเมินพฤติกรรมทางการพูด ก่อนและหลังการใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพชุด พืชผักสวนครัวสมุนไพร ปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยจากการประเมิน หลังการใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยจากการประเมินก่อนการใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

มลิวัลย์ อุ่นอ่อน และ นพดล จันทร์เพ็ญ (2557 : บทคัดย่อ) ได้พัฒนาชุดกิจกรรมคำคล้องจองประกอบภาพด้านการฟังและการพูด สำหรับเด็กปฐมวัย มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อพัฒนาทักษะด้านการฟังและการพูด สำหรับเด็กปฐมวัย ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน $80/80$ และเปรียบเทียบทักษะด้านการฟังและการพูดของเด็ก ปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้ชุดกิจกรรมคำคล้องจองประกอบภาพ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ครั้งนี้ คือ เด็กปฐมวัยที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนบ้านผึ้ง (มรุสิทธิ์ประชาสรรค์) อำเภอกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 34 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย ชุดกิจกรรมคำคล้องจองประกอบภาพ จำนวน 3 ชุด และแบบประเมินทักษะด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กปฐมวัยมีลักษณะเป็นรูปภาพ เป็นแบบประเมินทักษะด้านการฟัง จำนวน 15 ข้อ และแบบประเมินทักษะด้านการพูด จำนวน 15 ข้อ ซึ่งมีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 32-70 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 40-80 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 89 สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คำนวณหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่า t

ผลการวิจัยพบว่า

1. ชุดกิจกรรมคำคล้องจองประกอบภาพด้านการฟังและการพูด สำหรับเด็กปฐมวัย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพ $88.33/85.59$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน $80/80$

2. ทักษะด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยหลังการใช้ชุดกิจกรรมคำคล้องจองประกอบภาพสูงกว่าก่อนการจัด กิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ธิดา อินทร์น้ำ และบัณฑิตา อินสมบัติ(2558 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจอง (2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจอง (3) เพื่อเปรียบเทียบจำนวนเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองที่มีคะแนน ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็มกับจำนวนร้อยละ 70 ของนักเรียนทั้งหมด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการ วิจัย ได้แก่ เด็กชาย-หญิง อายุ 45 ปี จำนวน 20 คนที่กำลังศึกษาในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2557 ของโรงเรียนวัดโพธิ์ศรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครสวรรค์ เขต 3 จังหวัดนครสวรรค์ ซึ่งได้จากการเลือกสุ่มแบบกลุ่ม เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน เครื่องมือ ที่ใช้ในการทดลอง คือ (1) แผนการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจอง (2) แบบทดสอบวัด ความสามารถในการฟังและการพูด ผู้วิจัยดำเนินการทดลองจัดประสบการณ์กับกลุ่มทดลองกลุ่มเดียว ทดสอบก่อนและหลัง (One group pretest-posttest design) แล้วจึงเก็บรวบรวมข้อมูล นำข้อมูลมา วิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) และการทดสอบไคสแควร์

ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กปฐมวัยมีความสามารถในการฟัง หลังสูงกว่าก่อนได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. เด็กปฐมวัยมีความสามารถ ด้านการพูด หลังสูงกว่าก่อนได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจอง อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05

3. จำนวนเด็กปฐมวัยที่มีความสามารถด้านการฟังและการพูดผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็มคิดเป็นร้อยละ 70 ของเด็กปฐมวัยทั้งหมดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 05

ดนัย ช้อนทอง (2558 : 132) ได้ศึกษาการจัดประสบการณ์โดยใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองแสง สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลโคกก่อ อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 22 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. การจัดประสบการณ์โดยใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย มีประสิทธิภาพเท่ากับ 90.61/86.59 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้

2. ค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้โดยใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย มีค่าเท่ากับ 0.6666

3. เด็กระดับปฐมวัยมีทักษะด้านการฟังและการพูดโดยใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ หลังจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนจัดประสบการณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ปณิดา อุทัยวัฒน์ (2559 : บทคัดย่อ) ได้พัฒนาหนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านแสนสำราญ มีวัตถุประสงค์ของการศึกษาเพื่อ 1) พัฒนาหนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านแสนสำราญ ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของหนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านแสนสำราญ และ 3) เพื่อเปรียบเทียบผลการพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านแสนสำราญ ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้หนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษา คือ เด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านแสนสำราญ อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ ปีการศึกษา 2559 จำนวน 12 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ผลการศึกษาพบว่า

1. หนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.33/84.17

2. ค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการอ่าน การเขียนประสมคำด้วยสระเปลี่ยนรูปและลดรูป กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเท่ากับ 0.6666 แสดงว่านักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นจากก่อนเรียน 0.6666 หรือคิดเป็นร้อยละ 66.66

3. เด็กที่เรียนโดยใช้หนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

สรวิทย์ พวงเดชนานท์ (2559 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการใช้หนังสือนิทานร้อยกรองเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีความมุ่งหมาย 1) เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการจัดประสบการณ์โดยใช้หนังสือนิทานร้อยกรองที่ส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษา

ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการใช้หนังสือนิทานร้อยกรอง 3) เพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนโดยใช้หนังสือนิทานร้อยกรองที่ส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่มีต่อการเรียนด้วยหนังสือนิทานร้อยกรอง กลุ่มตัวอย่างได้แก่เด็กปฐมวัยที่มีอายุ 5-6 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านดงย้อย อำเภอคูเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 18 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย

ผลการวิจัยพบว่า

1. ประสิทธิภาพของหนังสือนิทานร้อยกรองเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 เท่ากับ 84.90/86.30 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้
2. คะแนนพัฒนาการทางภาษาหลังใช้หนังสือนิทานร้อยกรองเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนโดยใช้หนังสือนิทานร้อยกรองเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีค่าเท่ากับ 0.71 แสดงว่านักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้น 0.71 หรือคิดเป็นร้อยละ 71
4. ความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อหนังสือนิทานร้อยกรองเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 อยู่ในระดับมาก

นางศศิ สงค์อินทร์ (2559 : บทคัดย่อ) ได้พัฒนาหนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง Big & Small book เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านของเด็กปฐมวัยตามแนวทาง Brain-based learning มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาหนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง Big & Small book เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านของเด็กปฐมวัยตามแนวทาง Brain-based learning 2) เพื่อศึกษาความสามารถด้านการอ่านของเด็กปฐมวัยตามแนวทาง Brain-based learning ก่อนและหลังเรียนด้วยหนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง Big & Small book 3) เพื่อประเมินหนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง Big & Small book เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านของเด็กปฐมวัยตามแนวทาง Brain-based learning กลุ่มตัวอย่างได้แก่ 1.เด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนอนุบาลสุพรรณบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุพรรณบุรี เขต 1 ที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย 1 ห้องเรียน จำนวน 28 คน 2.ครูปฐมวัยที่ปฏิบัติการสอนเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนที่จัดการศึกษาระดับปฐมวัย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุพรรณบุรี เขต 1 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา

คุณลักษณะของหนังสือที่ครูปฐมวัยใช้ส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านของเด็กปฐมวัย
จำนวน 40 คน

ผลการวิจัยพบว่า

1) ผลการพัฒนาหนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง Big & Small book จำนวน 5 เล่ม ประกอบด้วย เสียง ก ข ค ง จ และกระบวนการ AEAE 4 step เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านของเด็กปฐมวัยตามแนวทาง Brain-based learning ที่ตรวจสอบคุณภาพโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน มีผลค่าเฉลี่ยที่ 4.83 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

2) ความสามารถในการอ่านของเด็กปฐมวัยตามแนวทาง Brain-based learning หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

3) ผลการประเมินความพึงพอใจของครูปฐมวัยต่อหนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง Big & Small book เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านของเด็กปฐมวัยตามแนวทาง Brain-based learning มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด โดยมีผลค่าเฉลี่ยที่ 4.73

ภัทรธาดา ศิริสินรุ่งโรจน์ (2560 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการฟัง การพูดของเด็กปฐมวัย โดยใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ตาสมิ์วัดอุปประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังของเด็กปฐมวัยที่ใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของเด็กปฐมวัย ที่ใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ 3) เพื่อพัฒนาหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพสำหรับเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ตาสมิ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรี เขต 5 จำนวน 5 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ ชุด ผัก ผลไม้ จำนวน 9 เล่ม แผนการจัดประสบการณ์ โดยใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ จำนวน 9 เรื่อง 27 แผน และแบบประเมินทักษะทางภาษาด้านการฟัง การพูดของเด็กปฐมวัย แบ่งแบบทดสอบเป็น 2 ชุด คือ แบบทดสอบภาคปฏิบัติ และแบบทดสอบแบบเลือกตอบ จำนวน 20 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีหาค่าเฉลี่ย (X bar) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และการทดสอบค่าที่ t – test ผลการศึกษาพบว่า

1) ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนแบบประเมินทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัยโดยใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ ชุด ผัก ผลไม้ ในด้านการฟัง สรุปได้ดังนี้ ค่าเฉลี่ย (X bar) ของคะแนนก่อนและหลังการจัดประสบการณ์เท่ากับ 7.60 และ 9.00 ตามลำดับ และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์เท่ากับ 0.55 และ 0.71 ของคะแนน

แบบประเมินทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัยโดยใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ ชูค ผัก ผลไม้ ในด้านการฟัง หลังการจัดประสบการณ์ สูงกว่า ก่อนการจัดประสบการณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

2) ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนแบบประเมินทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัย โดยใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ ชูค ผัก ผลไม้ ในด้านการพูด สรุปได้ดังนี้ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของคะแนนก่อนและหลังการจัดประสบการณ์เท่ากับ 7.80 และ 9.00 ตามลำดับ และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์เท่ากับ 0.84 และ 0.71 ของคะแนนแบบประเมินทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัยโดยใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ ชูค ผัก ผลไม้ ในด้านการพูด หลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

3) หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ ชูค ผัก ผลไม้ ชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เท่ากับ (83.56/ 83.50)

2. งานวิจัยต่างประเทศ

อาร์สตรอม (Armstrong, 1960 : 373) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ที่เด็กรู้จักฟัง และการอ่าน โดยศึกษากับเด็กอายุ 6-13 ปี ผลปรากฏว่าเด็กที่มีอายุตั้งแต่ 10 ปีลงมา จะรู้จักใช้คำศัพท์ที่ได้จากการฟังมากกว่าการอ่านแต่เมื่ออายุเพิ่มขึ้นจำนวนศัพท์ที่แตกต่างกันจะลดลงอย่างรวดเร็ว

ดิกสัน จอห์นสัน และซอลท์ (Dixon, Jonson & Salf, 1977 : 367-379) ได้ศึกษาเด็ก 4 กลุ่มในจำนวนสามกลุ่มให้ได้รับการเล่านิทานให้ฟัง โดยแต่ละกลุ่มหลังจากที่ได้ฟังนิทานแล้วมีการสนทนาหรือพาไปศึกษานอกสถานที่หรือแสดงบทบาทเลียนแบบตัวละคร และอีกกลุ่มเป็นควบคุม ผลการศึกษาพบว่า ในการฟังนิทานนั้นถ้าเด็กได้แสดงบทบาทเลียนแบบตัวละครในเรื่องไปด้วยจะพัฒนาความคิดต่างๆ ได้ดีที่สุด แสดงว่าเมื่อเด็กได้ฟังนิทานแล้วเด็กย่อมมีความต้องการที่จะเลียนแบบตัวละครที่ตนชอบหรือตัวละครที่ประสบผลสำเร็จ และยังพบว่า เนื้อเรื่องในนิทานถ้าเป็นเรื่องใกล้ความจริงจะได้ผลดีต่อความคิดของเด็กได้ดีกว่านิทานที่มีเนื้อเรื่องไกลชีวิตจริงของเด็ก

ซิมสัน (Simpson, 1988) ได้ศึกษาลักษณะภาษาพูดของเด็กปฐมวัยอายุ 4 ปี ที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่านิทานคล้องจองประกอบภาพแบบเล่าเรื่องซ้ำ ผลการวิจัยพบว่า การเล่าเรื่องซ้ำช่วยส่งเสริมความสามารถด้านการสื่อสารมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือช่วยให้เด็กพัฒนาความสามารถในการถ่ายทอดภาษาให้ชัดเจนละเอียดลออ ครอบคลุมความหมายที่ต้องการสื่อให้ผู้อื่นได้รับรู้และเข้าใจ ซึ่งความสามารถนี้วัดได้เป็นจำนวนคำ

อมอริจจิ (Amoriggi, 2006 : 1366-A) ได้วิจัยความสามารถในการพูดนิทานของเด็กปฐมวัย โดยผู้วิจัยพูดนิทานคำคล้องจองให้เด็กปฐมวัยฟัง จากนั้นให้เด็กย้อนกลับและพูดเรื่องต่อจากผู้วิจัยเป็นเวลา 2 สัปดาห์ เด็กสามารถพูดนิทานได้ถูกต้อง การเรียงลำดับเหตุการณ์ต่างๆพัฒนามากขึ้น ในขณะที่ทำการทดลองเด็กสามารถนำเอานิทานที่ฟังไปประยุกต์และพูดเรื่องต่อไปหลังทดลองผ่านไป 3 สัปดาห์

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาระดับปฐมวัย การจัดกิจกรรมเตรียมความพร้อมทางภาษาและการเล่านิทาน ทำให้ได้แนวคิดเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ทักษะภาษา(พูด) สำหรับเด็กปฐมวัยในการเตรียมความพร้อมควรเริ่มการสอนจากพื้นฐานทางภาษาง่าย ๆ ใกล้ตัวเด็ก เป็นเหตุการณ์ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน และเหมาะสมกับวัยของเด็ก เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้อย่างสนุกสนาน โดยซึมซับไปตามธรรมชาติ ทำให้เด็กคิดเป็น ค้นพบคำตอบด้วยตนเอง นอกจากนี้ครูควรมีการวางแผนจัดกิจกรรม เพื่อกระตุ้นให้เด็กได้ใช้ความคิด หาเหตุผลและมีทักษะภาษาโดยใช้สื่อและเทคนิคต่าง ๆ ซึ่งผู้ศึกษาได้เลือกการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ มาใช้เพื่อพัฒนาทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพรงงาม มีการจัดประสบการณ์หรือกิจกรรมที่หลากหลาย โดยสอดคล้องตามกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาแก่เด็กปฐมวัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ และช่วยให้.....เรียนรู้ภาษาได้อย่างมีความสุข

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษา

การใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพรงงาม ผู้ศึกษานำเสนอรายละเอียดของวิธีดำเนินการศึกษาตามลำดับ ดังต่อไปนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
3. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษานี้ เป็นเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพรงงาม อำเภอบำบ่ง จังหวัดหนองคาย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 1 ห้อง ที่มีอายุระหว่าง 3-4 ปี รวม 17 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษานี้ มีอยู่ 3 ชนิด คือ

1. หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 โดยใช้จัดกิจกรรมร่วมกับแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ มีเนื้อหาจำนวน 8 เล่ม ดังนี้

เล่มที่ 1 เรื่อง มหัศจรรย์ผลไม้

เล่มที่ 2 เรื่อง กลางวัน กลางคืน

เล่มที่ 3 เรื่อง โรงเรียนของหนู

เล่มที่ 4 เรื่อง ดันไม้แสนรัก

เล่มที่ 5 เรื่อง ระวังนะ เด็กๆ

เล่มที่ 6 เรื่อง ไข่สารพัดประโยชน์

เล่มที่ 7 เรื่อง อาชีพในฝัน

เล่มที่ 8 เรื่อง สัตว์น่ารัก

2. แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 จำนวน 34 แผน ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 1 แผน แผนละ 20 นาที

3. แบบประเมินทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 (ก่อนและหลังเรียน) เป็นแบบประเมินแบบเลือกตอบ ชนิด 2 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ

การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

ผู้ศึกษาได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาตามลำดับ ดังนี้

1. การสร้างหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1

การสร้างหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) สำหรับเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ผู้ศึกษาได้กำหนดขั้นตอนการสร้างตามลำดับ ดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 และ คู่มือครู แนวทางการจัดทำหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ พัฒนาการของเด็กปฐมวัย ตลอดจนเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดขอบเขตเนื้อหา และกำหนดคุณลักษณะ อันพึงประสงค์

1.2 ศึกษาแผนการจัดประสบการณ์ กิจกรรมเสริมประสบการณ์ระดับปฐมวัยที่สร้างขึ้นตามโครงสร้างหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560

1.3 กำหนดรูปแบบ และโครงเรื่องของนิทานเพื่อที่จะออกแบบและพัฒนาหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 โดยเรียบเรียงและลำดับเรื่องราวก่อนหลัง กำหนดเนื้อหาแต่ละเนื้อหาให้ตรงตามคุณลักษณะ อันพึงประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ได้กำหนดไว้

1.4 ขั้นตอนการสร้างหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 เพื่อใช้ประกอบแผนการจัดประสบการณ์ ซึ่งมีเนื้อหา จำนวน 8 เรื่อง มีดังนี้

- 1) เล่มที่ 1 เรื่อง มหัศจรรย์ผลไม้
- 2) เล่มที่ 2 เรื่อง กลางวัน กลางคืน
- 3) เล่มที่ 3 เรื่อง โรงเรียนของหนู
- 4) เล่มที่ 4 เรื่อง ดันไม้แสนรัก
- 5) เล่มที่ 5 เรื่อง ระวังนะ เด็กๆ
- 6) เล่มที่ 6 เรื่อง ไข่สารพัดประโยชน์
- 7) เล่มที่ 7 เรื่อง อาชีพในฝัน
- 8) เล่มที่ 8 เรื่อง สัตว์น่ารัก

1.5 นำหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน พิจารณาความเหมาะสม และให้ข้อเสนอแนะปรับปรุงแก้ไข โดยตามกรอบคลุ่มองค์ประกอบของ

หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ 5 ด้าน คือ เนื้อเรื่อง ลักษณะรูปเล่ม การใช้ภาษา ภาพประกอบ และประโยชน์ต่อการเรียนการสอน ดังรายชื่อต่อไปนี้

- 1) นางนภาพร ศรีทัดจันทา ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ
- 2) นางวารสิน ศาสรี ตำแหน่ง ผู้อำนวยการสถานศึกษา วิทยฐานะ ผู้อำนวยการเชี่ยวชาญ
- 3) นายคมสัน โคตรชมภู ตำแหน่ง ผู้อำนวยการสถานศึกษา วิทยฐานะ ผู้อำนวยการชำนาญการพิเศษ
- 4) นางศิริพร สิงห์ไกรหาญ ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ วิทยฐานะ รองผู้อำนวยการเชี่ยวชาญ
- 5) นางวัลลดา ดินอาสา ตำแหน่ง รองผู้อำนวยการสถานศึกษา วิทยฐานะ รองผู้อำนวยการชำนาญการพิเศษ

โดยแบบประเมินความเหมาะสมของหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ

มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) ซึ่งมี 5 ระดับคือ เหมาะสมมากที่สุด เหมาะสมมาก เหมาะสมปานกลาง เหมาะสมน้อย และเหมาะสมน้อยที่สุด

คะแนน 5 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมาก

คะแนน 3 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อย

คะแนน 1 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์การตัดสินผลการประเมินความเหมาะสมหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพของผู้เชี่ยวชาญ ตามเกณฑ์ของ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545 : 103) ดังนี้

เหมาะสมมากที่สุด	มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51–5.00
เหมาะสมมาก	มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.51–4.50
เหมาะสมปานกลาง	มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.51–3.50
เหมาะสมน้อย	มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.51–2.50
เหมาะสมน้อยที่สุด	มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.00–1.50

ยึดเกณฑ์การประเมินค่าเฉลี่ย 3.51 ขึ้นไป ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ พบว่า มีความเหมาะสมในระดับเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.61$, S.D = 0.04 / ภาคผนวก จ)

1.6 นำข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไขจนได้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 จำนวน 8 เล่ม

1.7 จัดพิมพ์หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมายต่อไป

2. การสร้างแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560: 31-49) และหนังสือคู่มือการเขียนแผนการจัดประสบการณ์ที่เน้นเด็กเป็นศูนย์กลาง (นันทา โพธิ์คำ, 16-81) และเอกสารอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้รู้แนวทางที่จะพัฒนาเด็กให้บรรลุเป้าหมายตามหลักสูตรกำหนด

2.2 ศึกษาทฤษฎี หลักการ รูปแบบการจัดประสบการณ์ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการเขียนแผนการจัดประสบการณ์และกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1

2.3 ศึกษาแนวการจัดกิจกรรมท้องถิ่นจากคู่มือการจัดกิจกรรมและสื่อการเรียนการสอนระดับก่อนประถมศึกษาของกรมวิชาการ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2540 ข : 36-37)

2.4 ศึกษาคำศัพท์พื้นฐานที่เด็กปฐมวัยควรรู้ จากศูนย์พัฒนาหลักสูตรกรมวิชาการ และทำการวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อเชื่อมโยงกับสภาพท้องถิ่น แหล่งเรียนรู้ เพื่อสร้างให้เด็กเกิดแนวคิด และได้รับประสบการณ์สำคัญที่กำหนดไว้ในหลักสูตร วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของจุดมุ่งหมาย คุณลักษณะของเด็กอายุ 3-6 ปี ที่พึงประสงค์ หลักการจัดกิจกรรมประจำวันเพื่อนำไปกำหนดรายละเอียดในการเขียนแผนการจัดประสบการณ์

2.5 ศึกษาการสร้างแบบสังเกตพฤติกรรม ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ประกอบแผนการจัดประสบการณ์ที่สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะทักษะภาษา (พูด) จากเอกสารต่างๆ ทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ศึกษาหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 ศึกษาทฤษฎี หลักการ รูปแบบกระบวนการในการวัดและประเมินผล เครื่องมือวัดและประเมินผล พร้อมสร้างแบบสังเกตพฤติกรรม ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ดังรายละเอียดในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 รายการและเกณฑ์การสังเกตพฤติกรรมทักษะด้านภาษา(พูด)

รายการสังเกตพฤติกรรม	ระดับคุณภาพ		
	3	2	1
1. การสนทนา			
2. การตอบคำถาม			

3. การแสดงความคิดเห็น			
4. การเล่าเรื่องจากภาพ			

ตารางที่ 6 เกณฑ์การสังเกตพฤติกรรมทักษะด้านภาษา(พูด)

รายการสังเกต พฤติกรรม	เกณฑ์ระดับคุณภาพ		
	ดี (3)	ดี (2)	ปรับปรุง (1)
การสนทนา	สนทนาแล้วสามารถบอกเรื่องราวได้อย่างคล่องแคล่วด้วยตนเองทุกครั้ง	สนทนาแล้วสามารถบอกเรื่องราวได้อย่างตะกุกตะกัก	สนทนาแล้วสามารถบอกเรื่องราวได้เป็นคำๆ หยุดเป็นช่วงๆ
การตอบคำถาม	ตอบคำถามได้ถูกต้องด้วยตนเองทุกครั้ง	ตอบคำถามได้เป็นส่วนใหญ่เมื่อมีผู้ชี้แนะเพิ่มเติมเล็กน้อย	ตอบคำถามเมื่อมีผู้ชี้แนะเพิ่มเติมส่วนใหญ่
การแสดงความคิดเห็น	แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องราวที่ได้ฟังด้วยความมั่นใจ	แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องราวที่ได้ฟังเมื่อได้รับการชี้แนะเป็นบางครั้ง	แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องราวที่ได้ฟังเมื่อได้รับการชี้แนะเสมอ
การเล่าเรื่องจากภาพ	เล่าเรื่องจากภาพด้วยคำพูดสั้นๆ ด้วยความมั่นใจ	เล่าเรื่องจากภาพด้วยคำพูดสั้นๆ เมื่อได้รับการชี้แนะเป็นบางครั้ง	เล่าเรื่องจากภาพด้วยคำพูดสั้นๆ เมื่อได้รับการชี้แนะ

2.6 เขียนแผนการจัดประสบการณ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 แล้วนำแผนการจัดประสบการณ์ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน พิจารณาความเหมาะสม และให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไข

2.7 การพิจารณาความเหมาะสมที่ประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ โดยถามครอบคลุมองค์ประกอบของแผนการจัดประสบการณ์ 6 ด้าน คือ

2.7.1 ด้านสาระสำคัญ

2.7.2 ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้

2.7.3 ด้านสาระการเรียนรู้

2.7.4 ด้านวิธีดำเนินการกิจกรรม

2.7.5 ด้านสื่อและแหล่งเรียนรู้

2.7.6 ด้านการประเมินผล

โดยแบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดประสบการณ์มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคอร์ต (Likert) ซึ่งมี 5 ระดับคือ เหมาะสมมากที่สุด เหมาะสมมาก เหมาะสมปานกลาง เหมาะสมน้อย และเหมาะสมน้อยที่สุด

คะแนน 5 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมาก

คะแนน 3 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อย

คะแนน 1 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์การตัดสินผลการประเมินความเหมาะสมแผนการจัดประสบการณ์ของผู้เชี่ยวชาญ ตามเกณฑ์ของ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545 : 103) ดังนี้

เหมาะสมมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51–5.00

เหมาะสมมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.51–4.50

เหมาะสมปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.51–3.50

เหมาะสมน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.51–2.50

เหมาะสมน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.00–1.50

ยึดเกณฑ์การประเมินค่าเฉลี่ย 3.51 ขึ้นไป ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ พบว่ามีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.79$, S.D = 0.20/ ภาคผนวก จ)

2.8 ปรับปรุงแผนการจัดประสบการณ์ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ โดยปรับกิจกรรมให้สัมพันธ์กับเนื้อหาและเวลาที่ใช้ในการจัดประสบการณ์

2.9 นำแผนการจัดประสบการณ์ โดยใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพที่ปรับปรุงเหมาะสมแล้วไปจัดทำเป็นฉบับจริง เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมายต่อไป

3. สร้างแบบประเมินทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1

ผู้ศึกษาดำเนินการสร้างแบบประเมินทักษะภาษา(พูด) ตามขั้นตอน ดังนี้

3.1 ศึกษาหลักการสร้างแบบประเมิน และวิเคราะห์เนื้อหาแผนการจัดประสบการณ์พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย แล้วสร้างแบบประเมินให้สอดคล้องกับทักษะภาษา(พูด) เป็นแบบประเมินแบบเลือกตอบ ชนิด 2 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ

3.2 นำแบบประเมินทักษะภาษา(พูด) ที่สร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม เพื่อประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามของแบบประเมินกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (IOC) (สมนึก ภัททิยธนี, 2544 : 167) ดังนี้

+1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าแบบประเมินนั้นวัดตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

0 หมายถึง เมื่อไม่แน่ใจว่าแบบประเมินนั้นวัดตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

-1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าแบบประเมินนั้นไม่วัดตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

แล้วเลือกพิจารณาคัดเลือกแบบประเมินข้อที่มีดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ .05 ขึ้นไป เป็นข้อประเมินที่อยู่ในเกณฑ์มีความเที่ยงตรงเนื้อหา

3.3 นำแบบประเมินทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับเด็กปฐมวัย ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพรงงาม สังกัดเทศบาลตำบลบ้านดอน อำเภอบำบอง จังหวัดหนองคาย ที่ไม่ใช้กลุ่มเป้าหมาย (Try Out) จำนวน 20 คน เป็นเด็กเก่ง 6 คน ปานกลาง 7 คน และเด็กอ่อน 7 คน แล้วนำมาตรวจคะแนนตามเกณฑ์ คือ ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดให้ 0 คะแนน แล้วนำวิเคราะห์ความยากง่าย (p) ตั้งแต่ 0.20 ถึง 0.80 และมีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.2 ขึ้นไป เป็นข้อประเมินที่ใช้ได้ แล้วคัดเลือกข้อที่อยู่ในเกณฑ์ไว้ใช้ในการประเมินจำนวน 20 ข้อ

3.4 นำข้อประเมินที่คัดเลือกไว้มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ทั้งฉบับ โดยวิธีของ Lovett (บุญชม ศรีสะอาด, 2543 : 93) ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.65 (ภาคผนวก จ)

3.5 จัดพิมพ์แบบประเมินทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ฉบับจริง เพื่อใช้เก็บข้อมูลต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้ศึกษาได้ใช้วิธีการและขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ประเมินทักษะทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ก่อนดำเนินการจัดประสบการณ์ ด้วยแบบประเมินภาษา(พูด) เพื่อเก็บข้อมูลที่จะนำไปใช้เปรียบเทียบผลหลังการจัดประสบการณ์

2. หาประสิทธิภาพของหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเหมาะสมทุกด้าน และให้ข้อเสนอแนะปรับปรุงแก้ไขจนได้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพฉบับสมบูรณ์

3. ดำเนินการจัดประสบการณ์โดยใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ด้วยการจัดกิจกรรมตามแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้

4. หลังจากการจัดประสบการณ์โดยใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 เสร็จสิ้น ผู้ศึกษาให้เด็กทำแบบประเมินทักษะภาษา(พูด) (ชุดเดิม) เพื่อเปรียบเทียบทักษะภาษา(พูด) ระหว่างก่อนและหลังได้รับการจัดประสบการณ์

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษาได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. การจัดประสบการณ์ด้วยหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพ E_1 / E_2 กำหนดเกณฑ์ 80/80
2. วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะภาษา(พูด) ก่อนกับหลังการจัดประสบการณ์

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 หาค่าร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตร P (บุญชม ศรีสะอาด, 2545 : 101)

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ	P	แทน	ร้อยละ
	f	แทน	ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ
	N	แทน	จำนวนความถี่ทั้งหมด

1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร $\bar{X}$ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545 : 102)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
-------	-----------	-----	-----------

$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
N	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม

1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) หาได้จากสูตร S.D.
(บุญชม ศรีสะอาด, 2545 : 103)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนยกกำลังสอง
	N	แทน	จำนวนเด็กในกลุ่มนั้นทั้งหมด
	$N-1$	แทน	จำนวนตัวแปรอิสระ (Degree of Freedom)

2. สถิติที่ใช้ในการทดสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่

2.1 การหาค่าความเที่ยงตรงของแบบประเมินทักษะภาษา(พูด) โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์ (บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์, 2548 : 89)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมกับเนื้อหาหรือระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์มีค่าอยู่ระหว่าง -1 ถึง +1
$\sum R$	แทน	ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินทักษะภาษา(พูด) โดยคำนวณจากสูตร KR - 21
คูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) (ถ้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543 : 199)

สูตร KR - 21 คือ

$$R_{tt} = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\bar{X}(k - \bar{X})}{KS^2} \right]$$

เมื่อ	R_{tt}	แทน	ความเที่ยงของแบบทดสอบ
-------	----------	-----	-----------------------

K	แทน	จำนวนข้อสอบ
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมของแบบทดสอบทั้งฉบับ
S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวมของแบบทดสอบ

2.3 การหาค่าความแปรปรวน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2543 : 77)

$$S^2 = \frac{N\sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ	S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนยกกำลังสอง
	N	แทน	จำนวนเด็กในกลุ่มนั้นทั้งหมด

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

3.1 ใช้สูตร E_1 และ E_2 (สมนึก ภัททิยธนี, 2544 : 295) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ว่าหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ดังนี้

สูตรที่ 1

		สูตรที่ 1		$E_1 = \frac{\sum x}{N} \times 100$
เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการที่จัดไว้ในหนังสือนิทาน คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ จากคะแนนรวมเฉลี่ยจากการทำแบบ ประเมินท้ายเรื่อง จำนวน 8 เล่ม	
	$\sum x$	แทน	คะแนนรวมจากคะแนนการทำแบบประเมินท้ายเรื่อง จำนวน 8 เล่ม	
	A	แทน	คะแนนรวมจากคะแนนการทำแบบประเมินท้ายเรื่อง จำนวน 8 เล่ม	
	N	แทน	จำนวนผู้เรียน	
		สูตรที่ 2		$E_2 = \frac{\sum F}{N} \times 100$
	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (พฤติกรรมที่เปลี่ยนในตัวผู้เรียน)	

			หลังจากการเรียนรู้ด้วยหนังสือนิทาน) คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนที่ได้จากการทำแบบประเมินทักษะภาษา(พูด)หลังการจัดประสบการณ์ด้วยหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ
ΣF	แทน	คะแนนรวมที่ได้ของผู้เรียนจากการทำแบบประเมินทักษะภาษา(พูด)หลังการจัดประสบการณ์ด้วยหนังสือนิทานประกอบภาพ จำนวน 8 เล่ม	
B	แทน	คะแนนเต็มของการทำแบบประเมินทักษะภาษา(พูด)หลังการจัดประสบการณ์ด้วยหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ จำนวน 8 เล่ม	
N	แทน	จำนวนผู้เรียน	

3.2 การเปรียบเทียบพัฒนาการด้านทักษะภาษา(พูด)ก่อนและหลังการทดลอง โดยทดสอบนัยสำคัญของคะแนนก่อนทดลองและหลังทดลอง โดยใช้สูตร t-test (บุญชม ศรีสะอาด, 2545 : 112)

$$t = \frac{\Sigma D}{\sqrt{\frac{N \Sigma D^2 - (\Sigma D)^2}{N-1}}}$$

df = N-1

เมื่อ	t	แทน	ค่าทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรายคู่
	D	แทน	คะแนนความแตกต่างของเด็กแต่ละคน
	ΣD	แทน	ผลรวมความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังทดลองรายคู่
	ΣD^2	แทน	ผลรวมความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังทดลองรายคู่ยกกำลังสอง
	N	แทน	จำนวนคนทั้งหมด
	df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degrees of freedom)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

รายงานการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม สังกัดเทศบาลตำบลบ้านดอน ผู้ศึกษาได้นำเสนอผลการวิจัย และผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ขั้นตอนการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษาได้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการแปลความหมาย นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ได้ถูกต้องและสื่อความหมายข้อมูลที่ตรงกันดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มเป้าหมาย
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย (Mean)
S.D	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

ขั้นตอนการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษาได้เสนอผลการวิจัยตามผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยเสนอผลตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 80/80

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลการพัฒนาทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 หลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 80/80

ผู้ศึกษานำหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ไปทดลองใช้กับกลุ่มเป้าหมาย โดยให้เด็กทำแบบประเมินทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 (ก่อนเรียน) จำนวน 10 ข้อ จัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดประสบการณ์ จำนวน 34 แผนที่กำหนด พร้อมทำแบบประเมินระหว่างเรียน จำนวน 8 เล่ม จากนั้นทำแบบประเมินชุดเดียวกันกับแบบประเมินทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 (หลังเรียน) เพื่อหาประสิทธิภาพของหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ ปรากฏผลดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการจัดประสบการณ์โดยใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพ

ผลการประเมิน	N	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม	$\bar{X}$	ร้อยละ
ระหว่างเรียน	17	160	2384	140.24	87.65
หลังเรียน	17	10	148	8.71	87.06

จากตารางที่ 7 พบว่าผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการจัดประสบการณ์โดยใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 มีค่าประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 87.65/87.06 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ผู้ศึกษาตั้งไว้

ตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์โดยใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ

การประเมิน	N	$\bar{X}$	S.D	df	t
ก่อนเรียน	17	6.53	0.94	16	7.93
หลังเรียน	17	8.71	0.69		

จากตารางที่ 8 พบว่า คะแนนเฉลี่ยการประเมินทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ก่อนการจัดประสบการณ์โดยใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพเท่ากับ 6.53 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.94 และคะแนนเฉลี่ยการประเมินทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 หลังการจัดประสบการณ์โดยใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพเท่ากับ

8.71 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.69 และกล่าวได้ว่าผลการพัฒนาทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 หลังจัดประสบการณ์ด้วยหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการศึกษาผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพรงงาม สังกัดเทศบาลตำบลบ้านถ่อน ผู้ศึกษาสรุปผลการศึกษาได้ ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ตั้งวัตถุประสงค์ของการศึกษาไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาผลการพัฒนาหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะภาษา(พูด)ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์โดยใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1

สมมติฐานของการศึกษา

1. หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. ผลการพัฒนาทักษะภาษา(พูด)ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 หลังจัดประสบการณ์ด้วยหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ขอบเขตของการศึกษา

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพรงงาม อำเภอบำบือ จังหวัดหนองคาย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 1 ห้อง ที่มีอายุระหว่าง 3-4 ปี รวม 17 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น (Independent Variable) ได้แก่ การจัดประสบการณ์ให้กับเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 โดยใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ ทักษะภาษา(พูด) หลังจัดประสบการณ์ด้วยหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ

3. ขอบเขตของเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็น หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ หมายถึง เอกสารประเภทหนังสือประกอบภาพที่ผู้ศึกษาพัฒนาขึ้น จำนวน 8 เล่ม ดังนี้

- เล่มที่ 1 เรื่อง มหัศจรรย์ผลไม้
- เล่มที่ 2 เรื่อง กลางวัน กลางคืน
- เล่มที่ 3 เรื่อง โรงเรียนของหนู
- เล่มที่ 4 เรื่อง ต้นไม้แสนรัก
- เล่มที่ 5 เรื่อง ระวังนะ เด็กๆ
- เล่มที่ 6 เรื่อง ไข่สารพัดประโยชน์
- เล่มที่ 7 เรื่อง อาชีพในฝัน
- เล่มที่ 8 เรื่อง สัตว์น่ารัก

4. ระยะเวลาที่ใช้ศึกษา

การศึกษาในครั้งนี้ ทำการศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ระหว่างเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2561 – เดือนมกราคม พ.ศ.2562 (ไม่รวมเวลาการทดสอบด้วยแบบประเมินทักษะภาษา(พูด) ก่อนและหลังการศึกษา) โดยใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 จำนวน 8 เล่ม ร่วมกับการจัดประสบการณ์จำนวน 34 แผน ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 1 แผน แผนละ 20 นาที

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ มีอยู่ 3 ชนิด คือ

1. หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 โดยใช้จัดกิจกรรมร่วมกับแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ มีเนื้อหาจำนวน 8 เล่ม ดังนี้

เล่มที่ 1 เรื่อง มหัศจรรย์ผลไม้

เล่มที่ 2 เรื่อง กลางวัน กลางคืน

เล่มที่ 3 เรื่อง โรงเรียนของหนู

เล่มที่ 4 เรื่อง ต้นไม้แสนรัก

เล่มที่ 5 เรื่อง ระวังนะ เด็กๆ

เล่มที่ 6 เรื่อง ไข่สารพัดประโยชน์

เล่มที่ 7 เรื่อง อาชีพในฝัน

เล่มที่ 8 เรื่อง สัตว์น่ารัก

2. แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 จำนวน 34 แผน ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 1 แผน แผนละ 20 นาที

3. แบบประเมินทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 (หลังเรียน) เป็นแบบประเมินแบบเลือกตอบ ชนิด 2 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้ศึกษาได้ใช้วิธีการและขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ประเมินทักษะทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ก่อนดำเนินการจัดประสบการณ์ ด้วยแบบประเมินภาษา(พูด) เพื่อเก็บข้อมูลที่จะนำไปใช้เปรียบเทียบผลหลังการจัดประสบการณ์

2. หาประสิทธิภาพของหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเหมาะสมทุกด้าน และให้ข้อเสนอแนะปรับปรุงแก้ไขจนได้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพฉบับสมบูรณ์

3. ดำเนินการจัดประสบการณ์โดยใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ด้วยการจัดกิจกรรมตามแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้

4. หลังจากการจัดประสบการณ์โดยใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 เสร็จสิ้น ผู้ศึกษาให้เด็กทำแบบประเมินทักษะภาษา(พูด) (ชุดเดิม) เพื่อเปรียบเทียบทักษะภาษา(พูด) ระหว่างก่อนและหลังได้รับการจัดประสบการณ์

สรุปผล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลและศึกษาผลการพัฒนาหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม สามารถสรุปผลการศึกษาได้ ดังนี้

1. หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 87.65/87.06 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนด โดยมีค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนแบบประเมินท้ายเรื่อง (E_1) เท่ากับ 87.65 และมีค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนแบบประเมินทักษะส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) หลังการจัดประสบการณ์ด้วยหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด)(E_2) เท่ากับ 87.06

2. การพัฒนาทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 หลังจัดประสบการณ์ด้วยหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 สูงขึ้นกว่าก่อนการจัดประสบการณ์โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

อภิปรายผล

ผลการศึกษาการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาและสมมติฐานที่กำหนดไว้ทั้งนี้เนื่องมาจากปัจจัยและกระบวนการที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. ประสิทธิภาพของหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ เฉลี่ยร้อยละ 87.65/87.06

และหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ทั้ง 8 เล่ม มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ที่ผู้ศึกษากำหนด ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการศึกษาที่ตั้งไว้ในบทที่ 1 ข้อ 1 การที่หนังสือนิทานที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ผู้ศึกษากำหนดนั้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะหนังสือนิทานถูกสร้างขึ้นอย่างมีระบบ มีขั้นตอนตามการผลิตหนังสือนิทาน กำหนดสาระการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของบทเรียน กำหนดกิจกรรม การเรียนการสอน กำหนดแบบประเมินผล เลือกและผลิตสื่อการเรียนการสอน หาประสิทธิภาพของหนังสือนิทาน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของดวงฤดี มะทะการ (2556 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อพัฒนาทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัย ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนบ้านนาบาง อำเภอฟิชัย จำนวน 29 คน ผลการศึกษาพบว่า ผลการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการสร้างหนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ ชุด พืชผักสวนครัวสมุนไพร จำนวน 15 ชุด ปรากฏว่ามีประสิทธิภาพและประสิทธิผล 83.05 / 85.30 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้คือ 80 / 80 สอดคล้องกับการศึกษาของดนัย ช้อนทอง (2558 : 132) ได้ศึกษาการจัดประสบการณ์โดยใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองแสง สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลโคกก่อ อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 22 คน ผลการวิจัยพบว่า การจัดประสบการณ์โดยใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย มีประสิทธิภาพเท่ากับ 90.61/86.59 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับการศึกษาของปนัดดา อุทัยวัฒน์ (2559 : บทคัดย่อ) ได้พัฒนาหนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านแสนสำราญ ปีการศึกษา 2559 จำนวน 12 คน ผลการศึกษาพบว่าหนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.33/84.17 สอดคล้องกับการศึกษาของภัทรธาดา ศิริสินรุ่งโรจน์ (2560 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการฟัง การพูดของเด็กปฐมวัย โดยใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ดาสี ผลการศึกษา พบว่า หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ ชุด ผัก ผลไม้ ชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เท่ากับ (83.56/ 83.50) และสอดคล้องกับการศึกษาของสรวิทย์ พวงเดชาพันธ์ (2559 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการใช้หนังสือนิทานร้อยกรองเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านดงย้อย อำเภอคูเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุขมนตรี เขต 4 จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 18 คน ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของหนังสือนิทานร้อยกรองเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 เท่ากับ 84.90/86.30 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ อาจเนื่องมาจาก

ผู้ศึกษาได้พัฒนาหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อพัฒนาทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัย ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ให้มีภาพประกอบชัดเจน มีสีสันสวยงาม สอดคล้องกับคำกล่าวของเกริก ยุ้นพันธุ์ (2543 : 48) ที่ว่าหนังสือนิทานประกอบภาพสามารถใช้เป็นสื่อการเรียนรู้ การสอนที่มีประสิทธิภาพได้เป็นอย่างดี เพราะหนังสือนิทานประกอบภาพเป็นสิ่งที่ดึงดูดความสนใจ ชวนติดตามดูแล้วเข้าใจง่าย แม้แต่เด็กที่อ่านหนังสือไม่ค่อยออกก็สามารถเดาความหมายของเรื่องได้ และก่อนการจัดกิจกรรมผู้ศึกษาได้ใช้เกม เพลง กลอน คำคล้องจองเป็นสื่อ นำ เพื่อเป็นการดึงดูดความสนใจให้นักเรียนตั้งใจเข้าร่วมกิจกรรมการจัด ประสบการณ์ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น ซึ่งเป็นไปตามคำกล่าวของนิธยา ประพฤติกิจ (2541 : 78) ที่ว่าหนังสือนิทานประกอบภาพต้องมีความเหมาะสมกับการจัดประสบการณ์หรือความรู้พื้นฐานเดิมของเด็กเป็นสำคัญ นอกจากหนังสือนิทานจะมีขนาดภาพ สีสัน ความยาวของเรื่องที่เหมาะสมกับวัยของเด็กแล้วการออกแบบการจัดประสบการณ์ด้วยหนังสือนิทานก็จะเป็นการเสริมให้เด็กมีทักษะทางภาษาสูงขึ้นได้ โดยนิทานที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด คือ เล่มที่ 1 เรื่อง ผลไม้ที่น่ากินและ เล่มที่ 3 เรื่อง โรงเรียนแสนสุข คิดเป็นร้อยละ 88.82 ($\bar{x} = 4.44$, S.D. = 0.51) ส่วนนิทานนิทานที่มีค่าประสิทธิภาพน้อยที่สุด คือ เล่มที่ 8 สัตว์น่ารัก คิดเป็นร้อยละ 82.94 ($\bar{x} = 4.15$, S.D. = 0.66)

2. เด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 มีการพัฒนาทักษะภาษา(พูด) หลังการจัดประสบการณ์ด้วยหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 สูงขึ้นเป็นไปตามสมมติฐานในบทที่ 1 ข้อ 2 สามารถอภิปรายผลได้ว่า การที่เด็กมีผลของคะแนนทักษะภาษา(พูด) สูงขึ้น เพราะการจัดประสบการณ์ด้วยหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด)ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นเป็นการจัดการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยเชื่อว่าเด็กเกิดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะทางภาษา ไม่ใช่เพียงทักษะการพูด แต่ยังพัฒนาทักษะการฟัง การอ่านและการเขียนได้อีกด้วย เมื่อเด็กได้มีการอ่านและฟังเรื่องราวจากหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพทำให้เด็กเกิดความคิด ความรู้ใหม่ที่เด็กให้ความสนใจและนำไปสู่การกำหนดหัวข้อที่เด็กให้ความสนใจ นอกจากนี้ผู้ศึกษายังได้กำหนดการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามรูปแบบการสอนคือ ขั้นนำ ขั้นสอน ขั้นสรุป โดยใช้กิจกรรมการพัฒนาในขั้นสอนโดยกิจกรรมจากหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพจะนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องราวและเหตุการณ์ต่างๆที่อยู่ใกล้ตัวเด็ก เพื่อให้เด็กเรียนรู้และเกิดความเข้าใจ สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของดิคสัน จอห์นสัน และซอลท์ (Dixon, Jonson & Salf, 1977 : 367-379) ได้ศึกษาเด็ก 4 กลุ่มในจำนวนสามกลุ่มให้ได้รับการเล่านิทานให้ฟัง โดยแต่ละกลุ่มหลังจากที่ได้ฟังนิทานแล้วมีการสนทนาหรือพาไปศึกษานอกสถานที่หรือแสดงบทบาทเลียนแบบตัวละคร และอีกกลุ่มเป็นควบคุม ผลการศึกษาพบว่า ในการฟังนิทาน

นั่นถ้าเด็กได้แสดงบทบาทเลียนแบบตัวละครในเรื่องไปด้วยจะพัฒนาความคิดต่างๆ ได้ดีที่สุด แสดงว่าเมื่อเด็กได้ฟังนิทานแล้วเด็กย่อมมีความต้องการที่จะเลียนแบบตัวละครที่ตนชอบหรือตัวละครที่ประสบผลสำเร็จ และยังพบว่า เนื้อเรื่องในนิทานถ้าเป็นเรื่องใกล้ความจริงจะได้ผลดีต่อความคิดของเด็กได้ดีกว่านิทานที่มีเนื้อเรื่องไกลชีวิตจริงของเด็กอีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของภัทรธาดา ศิริสินรุ่งโรจน์ (2560 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการฟัง การพูดของเด็กปฐมวัย โดยใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ดาสี จำนวน 5 คน ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนแบบประเมินทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัยโดยใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ ชุด ผัก ผลไม้ ในด้านการฟัง สรุปได้ดังนี้ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของคะแนนก่อนและหลังการจัดประสบการณ์เท่ากับ 7.60 และ 9.00 ตามลำดับ และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์เท่ากับ 0.55 และ 0.71 ของคะแนนแบบประเมินทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัยโดยใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ ชุด ผัก ผลไม้ ในด้านการฟัง หลังการจัดประสบการณ์ สูงกว่า ก่อนการจัดประสบการณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของสรวิทย์ พวงเดชนนท์ (2559 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการใช้หนังสือนิทานร้อยกรองเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่มีอายุ 5-6 ปี โรงเรียนบ้านดงย้อย อำเภอคูเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 มีนักเรียนทั้งหมด 18 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย ผลการวิจัยพบว่า คะแนนพัฒนาการทางภาษาหลังใช้หนังสือนิทานร้อยกรองเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็ก ปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อีกทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยของปณิดดา อุทัยวัฒน์ (2559 : บทคัดย่อ) ได้พัฒนาหนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านแสนสำราญ ปีการศึกษา 2559 จำนวน 12 คน ผลการศึกษาพบว่า เด็กที่เรียนโดยใช้หนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของดวงฤดี มะทะการ (2556 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อพัฒนาทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กปฐมวัยระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนบ้านนายาง อำเภอพิชัย จำนวน 29 คน ผลการศึกษาพบว่า ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการประเมินพฤติกรรมทางการพูด ก่อนและหลังการใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพชุด พืชผักสวนครัวสมุนไพร ปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยจากการประเมินหลังการใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยจากการประเมินก่อนการใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1. การที่จะสร้างหนังสือนิทาน ให้กลุ่มเป้าหมายใด ผู้สร้างควรจะศึกษาลักษณะนิสัย และธรรมชาติของกลุ่มเป้าหมาย เพื่อให้หนังสือนิทานที่เขียนขึ้นเป็นที่สนใจของผู้อ่าน
2. การนำหนังสือนิทาน ไปใช้กับเด็กควรเป็นหนังสือภาพตัวหนังสือต้องไม่มาก เพราะเด็กวัยอนุบาลยังไม่สามารถอ่านตัวหนังสือได้ เด็กจะอ่านจากภาพ และออกเสียงตามครูเท่านั้น
3. ในการจัดกิจกรรมการเล่า “นิทานคำคล้องจอง” กับเด็กจำนวนมาก ควรคำนึงถึง ลักษณะของสื่อที่ใช้ประกอบในการทำกิจกรรม เช่น ถ้าใช้ภาพประกอบการเล่านิทาน ภาพจะต้อง มีขนาดใหญ่พอที่เด็กจะสามารถมองเห็นได้ทุกคน นอกจากนี้ในการจัดกิจกรรมกับเด็กจำนวนมาก โอกาสที่เด็กทุกคนจะได้ออกมาปฏิบัติกรรมนั้นเป็นไปได้ยาก จึงควรมีการวางแผนการจัดกิจกรรม ที่เหมาะสมกับจำนวนของเด็กด้วย
4. นิทาน 1 เรื่อง สามารถส่งเสริมให้เด็กเกิดทักษะที่ต้องการได้หลายทักษะ ซึ่งขึ้นอยู่กับความสามารถของครูผู้สอนในการที่จะดัดแปลงนิทานให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ที่ต้องการ
5. การจัดกิจกรรมด้วยหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ ควรคำนึงถึงระยะเวลา ในการจัดกิจกรรมต้องมีความเหมาะสมกับวัยของเด็ก ครูต้องคำนึงถึงความสมดุลของช่วงเวลาที่ใช้ในการเล่านิทานและเวลาที่ใช้ในการปฏิบัติ

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาต่อไป

1. ควรมีการศึกษาค้นคว้าโดยการจัดทำหนังสือนิทานในรูปแบบอื่น ๆ
2. ควรมีการศึกษาถึงผลของการอ่านหนังสือนิทานกับตัวแปรอื่น ๆ

บรรณานุกรม

กรกนก รูปประสม. (2548). การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัย. นครราชสีมา :

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.

กรมวิชาการ. (2540). คู่มือหลักสูตรก่อนประถมศึกษา พุทธศักราช 2540 อายุ 3 - 5 ปี.

กรุงเทพฯ : อรุณลาดพร้าว.

_____. (2545). **มาตรฐานครู คณิตศาสตร์**. กรุงเทพฯ : อรุณลาดพร้าว.

_____. (2546ก). **หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546**. กรุงเทพฯ : อรุณลาดพร้าว.

_____. (2546ข). **คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 (สำหรับเด็กอายุ 3–5 ปี)**.

กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อรุณลาดพร้าว.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). **หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช ๒๕๖๐**. กรุงเทพฯ :

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา.

กลุ่มมจิตต์ พลายเวช.(2524). **หนังสือสำหรับเด็ก**. กรุงเทพฯ : คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย

กัลยา นิมจิตต์. (2545).**การศึกษารูปแบบการเล่านิทานของผู้ปกครองเด็กปฐมวัยโรงเรียนอนุบาล**

วัดนางนอง. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2541).**วารสารการศึกษาปฐมวัย**. กรุงเทพฯ : เอ็ดมันเพรสโปรดักส์.

_____. (2542).**การเล่านิทานการศึกษาปฐมวัย**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร.

_____. (2545).**รูปแบบการเรียนการสอนปฐมวัยศึกษา**. กรุงเทพฯ : เอ็ดมัน เพรสโปรดักส์.

_____. (2548). **การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย**. กรุงเทพฯ : เอ็ดมันเพรส โปรดักส์.

_____. (2549, เมษายน). การสอนคณิตศาสตร์เด็กปฐมวัย. **วารสารการศึกษาปฐมวัย**, 10(2): 38–45.

เกริก ชื่นพันธ์. (2543). **การเล่านิทาน**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์อรุณลาดพร้าว.

คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. (2544). **พัฒนาการของคุณภาพนักเรียน**

ประถมศึกษาและแนวทางการประเมิน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา.

คณะอนุกรรมการปฏิรูปการเรียนรู้. (2543). **ปฏิรูปการเรียนรู้ผู้เรียนสำคัญที่สุด**. พิมพ์ครั้งที่ 5.

กรุงเทพฯ : อรุณลาดพร้าว.

ครุรักษ์ ภิรมย์รักษ์. (2540). **นักเล่านิทานสร้างนักอ่าน**. สารพัฒนาหลักสูตร. (กรกฎาคม - กันยายน)

16 (130) : 44 - 47.

จันทนา ชูชื่น .(2553). “ ผลของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบหุ่นมือที่มีต่อความสามารถ

ด้านการพูดของเด็กปฐมวัย” วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาการศึกษาปฐมวัย.

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. (2527) . **การทำหนังสือสำหรับเด็ก**. พิมพ์ครั้งที่ 4 กรุงเทพมหานคร :

บุรพาสาส์น

นันทนา ภาคบงกช. (2532).เอกสารประกอบการศึกษาวิชา ปว.541 การศึกษาผู้ปกครอง. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

โชติ ศรีสุวรรณ. (2546). นิทานพื้นบ้าน ภูมิปัญญาทางภาษา. กรุงเทพฯ : เบลโล่การพิมพ์.

คนัย ช้อนทอง .(2558) . “การจัดประสบการณ์โดยใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะ
ด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย” วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต.สาขา
หลักสูตรและการเรียนการสอน บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. (สำเนา)
ดวงฤดี มะทะการ (2556). “รายงานการใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อพัฒนาทักษะทาง
การพูดของเด็กปฐมวัย” . วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต.สาขาหลักสูตรและการ
สอน. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์.

ดวงเดือน แสงสว่าง. (2542). นิทานสำหรับเด็กปฐมวัย. สงขลา : สถาบันราชภัฏสงขลา.

ดวงเดือน ศาสตรภัทร. (2539).การเปรียบเทียบทฤษฎีพัฒนาการเด็ก. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรี
นครินทรวิโรฒ.

ณนัท ไทยประคอง .(2554). การพัฒนาความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัย โดยใช้หนังสือ
นิทานภาพประกอบการจัดประสบการณ์ชุดคำคล้องจอง (On-line) Available:
<http://nutbestpractice.blogspot.com/2013/07/blog-post.html>

ณภัทรสร จรจรรย์ (2551). ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้คำคล้องจอง
ประกอบภาพ. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาปฐมวัย).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ณรงค์ ทองปาน. (2526). การสร้างหนังสือสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ: กรมฝึกหัดครู

ธิดา อินทร์น้ำ และบัณฑิตา อินสมบัติ (2558). “ผลการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คำ
คล้องจองที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย” .วารสารวิชาการ
เครือข่ายบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ.

นภเนตร ธรรมบวร.(2544). การพัฒนากระบวนการคิดในเด็กปฐมวัย.กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

_____. (2549). หลักสูตรเพื่อพัฒนาเด็กปฐมวัยในประมวลสาระชุดวิชาการจัดประสบการณ์
สำหรับเด็กปฐมวัย หน่วยที่3. นนทบุรี: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

นิศารัตน์ บึงลี. (2550).ผลการใช้หนังสือนิทานร้อยกรองเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษา
ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2. วารสารวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

- นาคศิริ สงค์อินทร์. (2560). “การพัฒนาหนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง Big & Small book เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านของเด็กปฐมวัยตามแนวทาง Brain-based learning” วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์ดุขฎิบัณฑิต.สาขาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์.มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์. (สำเนา)
- นันทา โพธิ์คำ. แนวทางการจัดทำหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย แผนการจัดประสบการณ์และเอกสารทางวิชาการสำหรับอาจารย์ 3 (เชิงประจักษ์). ร้อยเอ็ด: สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาร้อยเอ็ด
- นิตยา ประพฤติกิจ.(2541).คณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย.กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ โอ โอเดียนสโตร์.
- บรรพต สุวรรณประเสริฐ. (2544). การพัฒนาหลักสูตรโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. เชียงใหม่ : โรงพิมพ์แสงศิลป์.
- บันลือ พุกกะวัน. (2536).วรรณกรรมกับเด็ก. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- บุญชม ศรีสะอาด.(2545). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 6 กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์.(2548).เอกสารประกอบการเรียนวิชา 301512 วิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- บุษบง ต้นดวงศ์. (2535). “นวัตกรรมการสอนภาษากับธรรมชาติในการอ่านเขียนของเด็กปฐมวัย” ในเอกสารประกอบการสัมมนา : มิติใหม่การสอนระดับปฐมวัย. หน้า 46-47.กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์สถาบันราชภัฏจันทรเกษม
- เบญจมาศ พระธานี. (2538).ความผิดปกติทางการพูดและภาษา. ขอนแก่น : ภาควิชาโสต ศอ นาสิก ลาริงซ์วิทยา คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ปนัดดา อุทัยวัฒน์ .(2559). การพัฒนาหนังสือภาพประกอบคำคล้องจองเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านแสนสำราญ(On -line) Available : <https://www.dek-d.com/board/view/3798313/>
- ประจิตต์ อภินันท์รักษ์. (2533). ปัญหาและการแก้ไขการพูดของเด็กในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปรัชญา เวสารัชช.(2545).ชุดฝึกอบรมครู : ประมวลสาระหลักการจัดการศึกษา.กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.
- ปราณี เชียงทอง. (2526). วรรณกรรมสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ: สุวีริยะสาส์น.
- ปรีดา ปัญญาจันทร์ และชีวัน วิสาสะ. (2540). การเล่านิทานอย่างไรให้สนุก.กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แพรวเพื่อนเด็ก.

พจมาน เทียมมนัส. (2540). ความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์

การเล่านิทานประกอบการแสดงละครสร้างสรรค์และประกอบการวาดภาพ. กรุงเทพฯ

: วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พรทิพย์ วินโกมินทร์. (2542). นิทานสำหรับเด็กและหุ่นสำหรับเด็กปฐมวัย. ปทุมธานี : สถาบันราชภัฏ
เพชรบุรีวิทยาเขตกรณ.

พัชรี สวนแก้ว. (2536).เอกสารการสอนประกอบวิชา 2173107 จิตวิทยาพัฒนาการและการดูแลเด็ก

ปฐมวัย. กรุงเทพฯ : บริษัทสำนักพิมพ์ ดวงกมล จำกัด.

พัฒนา ชัยพงศ์. (2540). “โครงสร้างและการพัฒนาหลักสูตรการศึกษาก่อนประถมศึกษา”

วารสารการศึกษาปฐมวัย. 1(2) : 15. (2540, เมษายน).

พัฒนาวดี ทัดเทียม. (2549). การพัฒนาทักษะคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัยโดยใช้หนังสือนิทาน

และบัตรภาพ. ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.

เพ็ญจันทร์ เจียบประเสริฐ. (2542). คณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย. ภูเก็ต : คณะครุศาสตร์
สถาบันราชภัฏภูเก็ต.

ภารดี ศรีประยูร. (2542). รูปแบบการเล่านิทานทางโทรทัศน์ที่ส่งผลต่อความสามารถในการฟัง

และ ความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. กรุงเทพฯ : บัณฑิต

วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ภัทรธาดา ศิริสินรุ่งโรจน์.(2560).การพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการฟัง การพูดของเด็กปฐมวัย โดย

ใช้หนังสือคำคล้องจองประกอบภาพ ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ดำสี(On-line)

Available: http://www.kroobannok.com/board_view.php?b_id=154121&bcat_id=16

มลิวัดย์ อุ่นอ่อน และ นพดล จันทร์เพ็ญ. (2557). “การพัฒนาชุดกิจกรรมคำคล้องจองประกอบภาพ

ด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย” .วารสารบัณฑิตวิทยาลัย พิษณุตรสน

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี. ปีที่ : 9 , ฉบับที่ : 2 . เลขหน้า : 29-35.

เขาวพา เฉชะคุปต์. (2542).กิจกรรมสำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ: เจ้าพระยาระบบการพิมพ์.

รจนา ทรรทรานนท์. (2537). รวมบทความทางวิชาการ เรื่องปัญหาทางการพูดและวิธีแก้ไข.

กรุงเทพฯ : คลินิก โสตสัมผัสและการพูด ภาควิชาภาษีสก โสต ศอ ลาริงซ์วิทยา

คณะแพทยศาสตร์ รามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล.

รักลูก. (2534).หนูรักการพูดและภาษา. กรุงเทพฯ : บริษัท แปลน พับลิชชิ่ง จำกัด.

รัตพร ชังธาดา. (2531). หนังสือสำหรับเด็ก. มหาสารคาม : ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ คณะ

มนุษยศาสตร์และสำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3.

กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น

ละออง จันทร์เจริญ. (2540). เอกสารคำสอนพฤติกรรมการสอนคณิตศาสตร์ระดับประถมศึกษา.

นครราชสีมา : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏนครราชสีมา.

วงพัศตร์ ภูพันธ์ศรี และศิรินันท์ ดำรงผล. (2532).จิตวิทยาพัฒนาการและการศึกษา. กรุงเทพฯ:

ภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

วรรณิ ศิริสุนทร. (2542). เอกสารคำสอนวิชาการเล่านิทาน. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.

วรางคณา กันประชา. (2551). การพัฒนาความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ทากิจกรรมศิลปะ

ด้วยนิ้วมือ. สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ คณาจารย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.

วราภรณ์ รักวิจัย. (2533).การอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ : บริษัท ต้นอ่อน จำกัด.

วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2541). การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง.

กรุงเทพฯ : เลิฟแอนด์คัลเลอร์ส.

วาโร เฟิงส์วส์ดี. (2542). รายงานการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์งานวิจัยทางการศึกษาศาสตร์.

สกลนคร : โปรแกรมวิชาการวัดผลการศึกษา คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสกลนคร.

วิริยะ สิริสิงห์. (2537). การสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็กและเยาวชน. กรุงเทพฯ :

สุวีริยาสาส์น.

ศิริมาศ แก้วเจริญวงศ์. (2541). สภาพและปัญหาการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมพัฒนาการทางภาษา

สำหรับเด็กปฐมวัย ในสถานรับเลี้ยงเด็กเอกชนภาคเหนือ. กรุงเทพฯ :

พาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสสร ปรีเอี่ยม. (2541). พัฒนาการทางภาษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :

บรรณกิจเทรดดิ้ง.

สนิท สัตโยภาส. (2536). การผลิตสื่อการเรียนการสอนประเภทหนังสือและสิ่งพิมพ์. ภาควิชา

ภาษาไทย คณะศึกษามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สมคิด อินช้าง. (2552). การพัฒนาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัด

ประสบการณ์การเล่านิทานโดยใช้หุ่นมือ. วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.

สาขาหลักสูตรและการสอน.

สมพร จารุณ. (2542). คู่มือการเขียนบันทึกและสารคดีสำหรับเด็กหนังสือชุดความรู้

ภาษาไทย อันดับ 4 กรมวิชาการ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

สมใจ บุญอุไรพิทยโย. (2549). นิทานสำหรับเด็ก. การศึกษา กทม. 20(1) : 7-10.

- สมนึก กัททิษณี. (2544). การวัดผลการศึกษา. มหาสารคาม : ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ □ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมศักดิ์ ปรีปุระ. (2542). นิทานความสำคัญและประโยชน์. สถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
2 : 47 - 64.
- สรวิชัย พวงเดชนนท์. (2559). “การศึกษาผลการใช้หนังสือนิทานร้อยกรองเพื่อส่งเสริมพัฒนาการ
ทางภาษาของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่2”.วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต หลักสูตร
และการจัดการเรียนรู้มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- สิริมา ภิญโญอนันตพงษ์. (2550). การศึกษาปฐมวัย.กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัย
ราชภัฏสวนดุสิต.
- สิริมา ภิญโญอนันตพงษ์. (2542). หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต การศึกษาปฐมวัย. กรุงเทพฯ:
คณะศึกษาศาสตร์ สาขาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุภาวดี ศรีวรรณ. (2542). พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยและวิธีการส่งเสริม. นครสวรรค์ :
เจ.กรุ๊ป แอดเวอร์ไทซิ่ง/อินทนนท์การพิมพ์.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2544). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- สันหพัฒน์ อรุณธารี. (2542). นิทานสำหรับเด็กปฐมวัย. โปรแกรมการศึกษาปฐมวัย
คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏภูเก็ต.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2540). แนวการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก.
กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ. ศ. 2542.
กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- หรรษา นิลวิเชียร. (2535).ปฐมวัยศึกษา : หลักสูตรและแนวปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- หรรษา แดงบุญเรือง. (2548). ผลของการเล่านิทานที่มีต่อพัฒนาการทางจริยธรรมของเด็กปฐมวัย.
วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อัจฉรา ชิวพันธ์ และคนอื่นๆ. (2542). การใช้ภาษาไทยเล่ม1ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. กรุงเทพมหานคร:
บรรณกิจเทรดดิ้ง
- อารี เพชรผุด. (ม.ป.ป.) จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ : คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- อุบล เวียงสมุทร. (2543) การเปรียบเทียบความพร้อมทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัด
 ประสบการณ์แบบเตรียมความพร้อม และการจัดประสบการณ์แบบเน้นอ่าน-เขียน โดย
 การเล่านิทานประกอบหุ่นมือ. คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏเลย:เลย
- Amoriggi, Helen Delores. (2006) **“The effect of Storytelling on Young Children’s Sequencing Ability,” Dissertation Abstracts International.** 49(6) : 1366-A; December.
- Armstrong, C. (1960). Bush School Language Project Marryvale and Napperby School. Southern
 Directorate An Appraisal.
- Bloom. (1964). **B.S.Stability and Change in Human Characteriesties.** New York : John
 Wiley.
- Croft & Heses. (1985). **An Activity Handbook for Teacher of Young Children.** 4th ed.
 Boston : Houghton Mifflin.
- Dixon, Johnson and Salt. (1977). Training disadvantaged preschoolers on various fantasy
 activities effects on cognitive functioning and impulse control" **Child Development.**
 2(3) : 367-379.
- Gagne, Robert M. (1970). **The Condition of Learning.** 2nd ed. New York : Holt, Rinehart
 and Winston.
- Piaget. (1970). **Science of education and the psychology of the child.** New York :
 Orion Press.
- Rich, and Robert M. Liebert. (1991). The child: a contemporary view of development. Englewood
 Cliffs, N.J.: Prentice Hall.
- Simpson, T. (2006) **“Characteristic of Oral Language Used by Selected Four-years old in
 Story Retellings,” Dissertation Abstracts International.** 49(11) : 3262-A ; May
- Skinner, B. F. (1957). **Verbal behavior.** New York : Appleton-Century-Crofts.

ภาคผนวก ก

ตัวอย่างแผนการจัดประสบการณ์

แผนการจัดประสบการณ์ที่ 2 เรื่อง มหัศจรรย์ผลไม้

แผนการจัดประสบการณ์ระดับปฐมวัย

ชั้นอนุบาล 1

แผนการจัดประสบการณ์ที่ 2 เรื่อง มหัศจรรย์ผลไม้

วันที่ 12 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2561

เวลา 20 นาที

1. สาระสำคัญ

ผลไม้มีหลายชนิด แต่ละชนิดมีลักษณะแตกต่างกันทั้งในด้านรูปร่าง ลักษณะ สี ผิว รสชาติ และส่วนประกอบแตกต่างกัน

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 2.1 นักเรียนร่วมสนทนาจากนิทานคำคล้องจองได้
- 2.2 นักเรียนร่วมสนทนาตอบคำถามได้
- 2.3 นักเรียนสามารถบอกลักษณะของสีและชื่อผลไม้แต่ละชนิดได้อย่างถูกต้อง

3. สาระการเรียนรู้

สาระที่ควรเรียนรู้ ลักษณะสีและชื่อผลไม้

ประสบการณ์สำคัญ

- 3.1 การฟังนิทานคำคล้องจองเรื่อง มหัศจรรย์ผลไม้
- 3.2 การแสดงความคิดเห็นและตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่สนทนา
- 3.3 การเล่าเรื่องจากภาพ

4. ขั้นตอนการจัดกิจกรรม

ขั้นนำ

1. ครูกล่าวคำทักทาย โดยร้องเพลง “หากว่าเรากำลังสบาย จงตบมือพลัน” (เด็กตบมือ 2 ครั้ง) หากว่าเรากำลังสบายจงหัวเราะพลัน (เด็กร้อง ฮ่า ฮ่า 2 ครั้ง) (ร้องซ้ำทั้งหมดอีกครั้ง)เพื่อเตรียมความพร้อมในการเรียนรู้

ขั้นสอน

1. ครูอ่านนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เรื่องมหัศจรรย์ผลไม้ให้นักเรียนฟังทีละหน้า และให้นักเรียนอ่านตามครูจนจบ

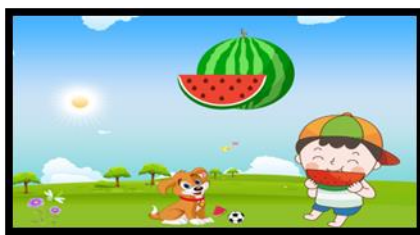
2. นักเรียนและครูสนทนา ร่วมกันเกี่ยวกับสีของผลไม้ชนิดต่าง ๆ

3. ครูตั้งคำถามให้นักเรียนช่วยกันตอบ เช่น

- นี่คือผลไม้อะไร/ รูปในภาพนี้คืออะไร

- เด็ก ๆ รู้จักสีอะไรบ้าง

4. ครูนำบัตรภาพมาให้นักเรียนดู แล้วตั้งคำถามว่า

- นักเรียนเห็นอะไรบ้างในภาพนี้
- ในภาพนี้มีผลไม้อะไรบ้าง
- รูปภาพนี้มีสีอะไรบ้างที่นักเรียนรู้จัก
- นักเรียนชอบกินผลไม้อะไรบ้างมากที่สุด

5. นักเรียนและครูร่วมกันหาอาสาสมัคร 2 – 3 คน ออกมาบอกสีให้เพื่อน ๆ ทราบ

6. ครูแนะนำวิธีการทำกิจกรรม (เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัย)

7. นักเรียนลงมือปฏิบัติกิจกรรมที่ 1

ขั้นสรุป

1. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเกี่ยวกับลักษณะสีของผลไม้แต่ละชนิด
2. ครูชมเชยนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมในวันนี้

5. สื่อการเรียนรู้ / แหล่งการเรียนรู้

- นิทานคำคล้องจองประกอบภาพเรื่อง มหัศจรรย์ผลไม้
- บัตรภาพ

6. การวัดและประเมินผล

การวัดผล

- สังเกตทักษะภาษา (พูด)

- ประเมินกิจกรรม

เครื่องมือการวัด

- แบบสังเกตทักษะภาษา (พูด)
- แบบประเมินกิจกรรม

เกณฑ์การประเมิน

ระดับคุณภาพ	เกณฑ์การประเมิน
ดี	เด็กให้ความร่วมมือในการเรียนเป็นอย่างดี และสามารถทำกิจกรรมได้อย่างถูกต้องเสร็จตามเวลาที่กำหนด และตอบคำถามของครูได้ถูกต้อง เข้าใจเนื้อหาในบทเรียนได้เป็นอย่างดี
พอใช้	เด็กให้ความร่วมมือในการเรียนเป็นอย่างดี และสามารถทำกิจกรรมได้ตามเวลาที่กำหนด และตอบคำถามของครูและสนทนาได้ตอบได้ มีความเข้าใจในเนื้อหาบทเรียน
ควรปรับปรุง	เด็กให้ความร่วมมือในการเรียนและการทำกิจกรรมแต่ต้องอาศัยความช่วยเหลือของเพื่อนและครูผู้สอน

7. กิจกรรมเสนอแนะ

- ให้นักเรียน ทวี สุภาณ
- ให้นักเรียน คำนตามจร
- ทำกิจกรรมศิลปะที่เกี่ยวข้องกันที่ลงมือได้
- สนทนาเกี่ยวกับ คณิตศาสตร์ และกิจกรรม

8. บันทึกหลังการสอน

เมื่อสอนนักเรียนด้านคำคล้องจองพร้อมให้นักเรียนดูภาพประกอบ นักเรียนบางคน ยังไม่สนใจฟัง สนใจดูภาพและชี้ไปที่ภาพมากกว่าสนใจฟังคำคล้องจอง ครูจึงให้นักเรียนฟังครูจนจบ และ ตอน พอสักครู่ ให้นักเรียนเขียน

นักเรียนบางคนยังไม่ทันจดจำเลย เมื่อให้นักเรียนทำกิจกรรมระบายสีเสร็จ ครูซักถามเกี่ยวกับ กิจกรรมที่นักเรียนได้ทำ เด็กบางคนเกี่ยวกับคำคล้องจอง

ลงชื่อ

(นางฤทัยรัตน์ สัมมิแสง)

ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ

บันทึกและข้อเสนอแนะของผู้บริหาร

จุดเน้นการจัดการเรียนการสอนไม่สละใจ และมีเทคนิคการสอนที่
 ภาระงานเหมาะสมใจ มีคุณภาพประกอบ เน้นหาครอบครัว
 สอนการสอนและอวัชชีกวด เน้นการให้ใช้สอนได้

แบบประเมินทักษะภาษา(พูด)

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องรายการประเมินและสังเกตพฤติกรรมที่กำหนด

เลขที่		รายการประเมิน	สรุปผล
--------	--	---------------	--------

	ชื่อ-สกุล	การสนทนา			การตอบ คำถาม			การแสดง ความ คิดเห็น			การเล่าเรื่อง จากภาพ			รวม	ผ่าน	ไม่ผ่าน
		3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1	12		
1	เด็กชายเอกชัย ถนิมเนบ		✓			✓		✓			✓			10	✓	
2	เด็กชายภูมิพัฒน์ สันทวี	✓				✓		✓			✓			11	✓	
3	เด็กชายกนกพัฒน์ ธนุสา	✓				✓		✓				✓		9	✓	
4	เด็กชายนันทวัฒน์ พงสุพล		✓			✓		✓			✓			10	✓	
5	เด็กชายนฤปดิษฐ์ พันธุ์เดช	✓				✓		✓			✓			11	✓	
6	เด็กชายฐิติวัฒน์ โกมินทร์		✓			✓		✓			✓			10	✓	
7	เด็กชายภูตะวัน ปัญญากุล	✓				✓		✓			✓			11	✓	
8	เด็กชายธนภัทร โสรักนิค	✓				✓		✓				✓		9	✓	
9	เด็กชายนันทกร หลักเมือง		✓			✓		✓			✓			10	✓	
10	เด็กชายวายุ พิมล	✓				✓		✓			✓			11	✓	
11	เด็กหญิงวิดา ผิวพ่อง		✓			✓		✓			✓			10	✓	
12	เด็กหญิงประกายดาว ศรีสันติ	✓				✓		✓			✓			11	✓	
13	เด็กหญิงชุตติกาญจน์ ไชยเดช	✓				✓		✓				✓		9	✓	
14	เด็กหญิงพอเพียง จงรักษ์		✓			✓		✓			✓			10	✓	
15	เด็กหญิงอรรณพสา สาลีเย็น	✓				✓		✓			✓			11	✓	
16	เด็กหญิงอริศรา โสมติ		✓			✓		✓			✓			10	✓	
17	เด็กชายโกเมน คำเนินงาม	✓				✓		✓			✓			11	✓	
รวม		44			34			48			48			174		
เฉลี่ย		2.59			2.00			2.82			2.82			10.24		
ร้อยละ		86.27			66.67			94.12			94.12			85.33		

เกณฑ์การประเมิน	สรุปผลการประเมินจากคะแนนเฉลี่ย
ระดับคุณภาพ 3 = ดี	ระดับดี คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.51-3.00 ผลสรุปผ่าน
ระดับคุณภาพ 2 = พอใช้	ระดับพอใช้ คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.51-2.50 ผลสรุปผ่าน

ระดับคุณภาพ 1 = ปรับปรุง	ระดับปรับปรุง คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.50 ผลสรุปไม่ผ่าน
--------------------------	--

ลงชื่อ

(นางฤทัยรัตน์ สัมมิแสง)

ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ

เกณฑ์การประเมิน

เรื่องที่จะประเมิน	เกณฑ์ระดับคุณภาพ		
	ดี (3)	ดี (2)	ปรับปรุง (1)

การสนทนา	สนทนาแล้วสามารถบอกเรื่องราวได้อย่างคล่องแคล่วด้วยตนเองทุกครั้ง	สนทนาแล้วสามารถบอกเรื่องราวได้อย่างตะกุกตะกัก	สนทนาแล้วสามารถบอกเรื่องราวได้เป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ
การตอบคำถาม	ตอบคำถามได้ถูกต้องด้วยตนเองทุกครั้ง	ตอบคำถามได้เป็นส่วนใหญ่เมื่อมีผู้ชี้แนะเพิ่มเติมเล็กน้อย	ตอบคำถามเมื่อมีผู้ชี้แนะเพิ่มเติมส่วนใหญ่
การแสดงความคิดเห็น	แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องราวที่ได้ฟังด้วยความมั่นใจ	แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องราวที่ได้ฟังเมื่อได้รับการชี้แนะเป็นบางครั้ง	แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องราวที่ได้ฟังเมื่อได้รับการชี้แนะเสมอ
การเล่าเรื่องจากภาพ	เล่าเรื่องจากภาพด้วยคำพูดสั้น ๆ ด้วยความมั่นใจ	เล่าเรื่องจากภาพด้วยคำพูดสั้น ๆ เมื่อได้รับการชี้แนะเป็นบางครั้ง	เล่าเรื่องจากภาพด้วยคำพูดสั้น ๆ เมื่อได้รับการชี้แนะ

แบบบันทึกคะแนนประเมินกิจกรรม

เลขที่	ชื่อ – สกุล	กิจกรรมที่ 1	สรุปผล
--------	-------------	--------------	--------

		(5 คะแนน)	การประเมิน	
			ผ่าน	ไม่ผ่าน
1	เด็กชายเอกชัย ถนิมแนบ	4	✓	
2	เด็กชายภูมิพัฒน์ สันทวิ	5	✓	
3	เด็กชายกันตพัฒน์ ธนุสา	4	✓	
4	เด็กชายนันทวัฒน์ พงสุพล	4	✓	
5	เด็กชายนฤปดินทร์ พันธุ์เดช	4	✓	
6	เด็กชายฐิติวัฒน์ โกมินทร์	4	✓	
7	เด็กชายภูตะวัน ปัญญากุล	5	✓	
8	เด็กชายธนภัทร ไสร์กนิต	4	✓	
9	เด็กชายนันทกร หล้าเมือง	5	✓	
10	เด็กชายวายุ พิมล	4	✓	
11	เด็กหญิงวิดา ผิวผ่อง	5	✓	
12	เด็กหญิงประกายดาว ศรีสันติ	4	✓	
13	เด็กหญิงชุตติกาญจน์ ไชยเดช	4	✓	
14	เด็กหญิงพอเพียง จงรักษ์	4	✓	
15	เด็กหญิงอรรณพญา สาเลี่ยน	5	✓	
16	เด็กหญิงอริสรา โสมดี	5	✓	
17	เด็กชายโกเมน ดำเนินงาม	5	✓	
รวม		75		
เฉลี่ย		4.41		
ร้อยละ		88.24		

ผู้ผ่านเกณฑ์การประเมิน ต้องได้คะแนนรวมตั้งแต่ 4 คะแนนขึ้นไป

ลงชื่อ

(นางฤทัยรัตน์ สัมมิแสง)

ภาพการปฏิบัติกิจกรรม

ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ อุดรชำนาญการ
นิทานคำคล้องจองประกอบภาพส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของนักเรียนชั้นอนุบาล 1

หน่วย มหัศจรรย์ผลไม้ กิจกรรมที่ 1 ผลไม้รวม

ภาคผนวก ข

สรุปรายการสังเกตพฤติกรรม เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด)

ตาราง 9 สรุปรายการสังเกตพฤติกรรม ประกอบแผนการจัดประสบการณ์โดยใช้หนังสือ
นิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด)

เลขที่	ชื่อ-สกุล	รายการประเมิน					สรุปผล	
		การสนทนา	การตอบ คำถาม	การแสดง ความ คิดเห็น	การเล่าเรื่อง จากภาพ	รวม	ผ่าน	ไม่ผ่าน
		3	3	3	3	12		
1	เด็กชายเอกชัย ถนิมเนบ	2	2	3	3	10	✓	
2	เด็กชายภูมิพัฒน์ สันทวี	3	2	3	3	11	✓	
3	เด็กชายกัณตพัฒน์ ธนุสา	3	2	2	2	9	✓	
4	เด็กชายนัธววัฒน์ พงสุพล	2	2	3	3	10	✓	
5	เด็กชายนฤบดีรินทร์ พันธุ์เดช	3	2	3	3	11	✓	
6	เด็กชายฐิติวัฒน์ โกมินทร์	2	2	3	3	10	✓	
7	เด็กชายภูตะวัน ปัญญากุล	3	2	3	3	11	✓	
8	เด็กชายธนภัทร โสรักนิค	3	2	2	2	9	✓	
9	เด็กชายนันทกร หลักเมือง	2	2	3	3	10	✓	
10	เด็กชายวายุ พิมล	3	2	3	3	11	✓	
11	เด็กหญิงวิยดา ผิวพ่อง	2	2	3	3	10	✓	
12	เด็กหญิงประกายดาว ศรีสันติ	3	2	3	3	11	✓	
13	เด็กหญิงชุตติกาญจน์ ไชยเดช	3	2	2	2	9	✓	
14	เด็กหญิงพอเพียง จงรักษ์	2	2	3	3	10	✓	
15	เด็กหญิงอรวรรณษา สาเลี่ยน	3	2	3	3	11	✓	
16	เด็กหญิงอริศรา โสมดี	2	2	3	3	10	✓	
17	เด็กชายโกเมน ดำเนินงาม	3	2	3	3	11	✓	
รวม		44	34	48	48	174		
เฉลี่ย		2.59	2.00	2.82	2.82	10.24		
ร้อยละ		86.27	66.67	94.12	94.12	85.33		

ภาคผนวก ค

ตัวอย่างหนังสือนิทนาการคำคล้องจองประกอบภาพ

เล่มที่ 1 เรื่อง มหัศจรรย์ผลไม้

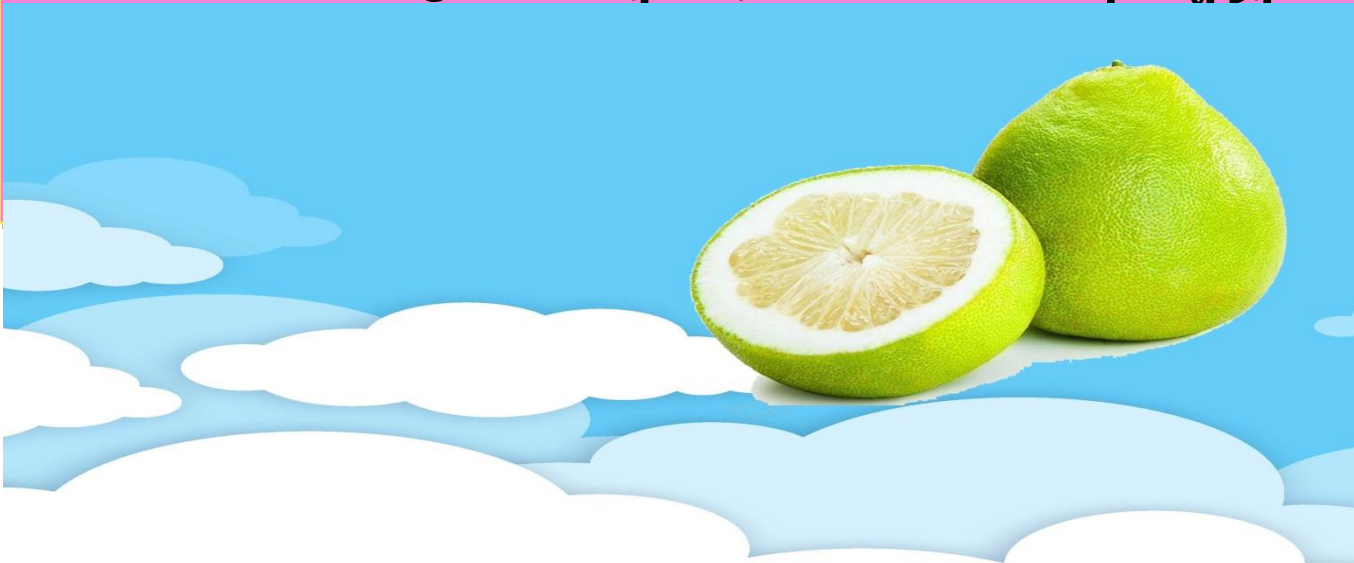
๒

๑

!

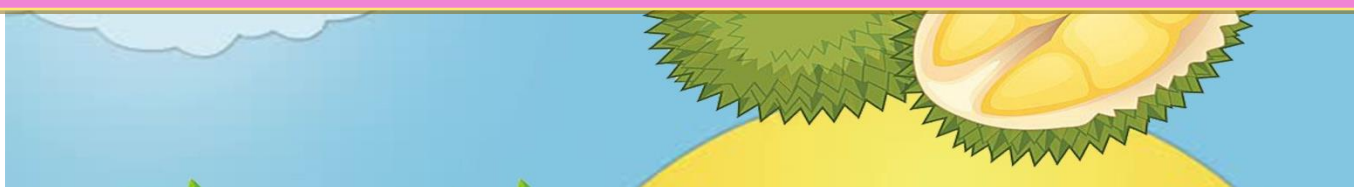
!

๓ ๒๓

ผ่าดูข้างใน

สดใสน่ากิน

ทุเรียนน้ำตาน
หนูหนูชอบไหม

รสหวานชื่น
อยากให้ล่อ

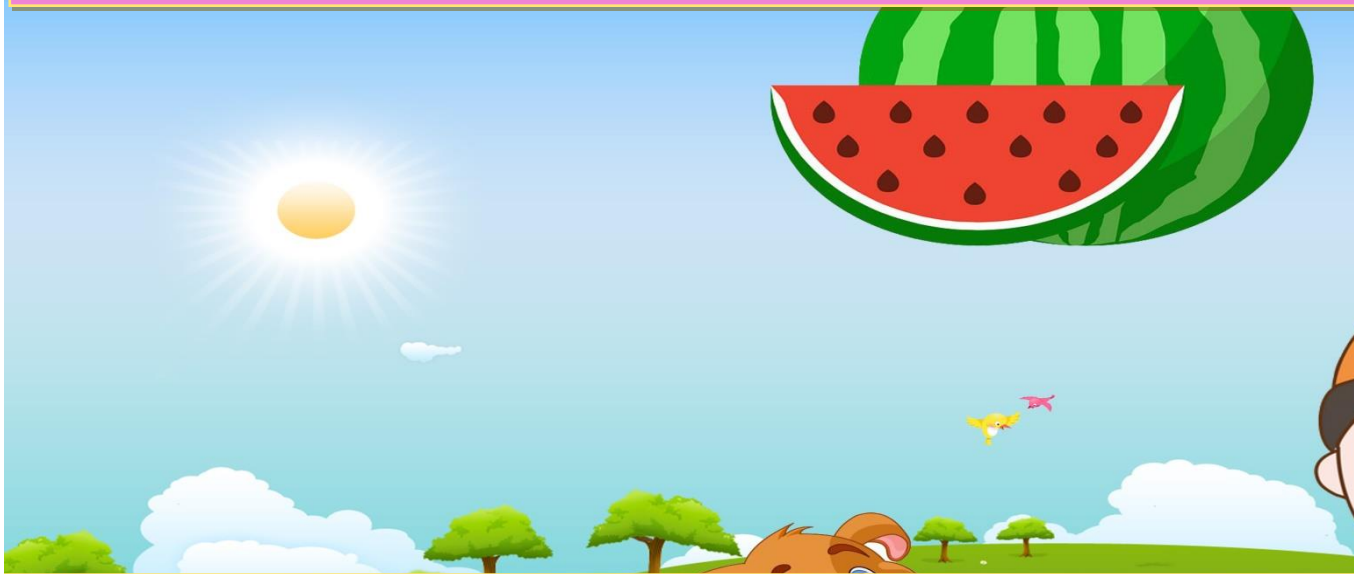
มะม่วงมากมาย
กลิ่นหอมผลดี

หลากหลาย
รสดีชื่นใจ

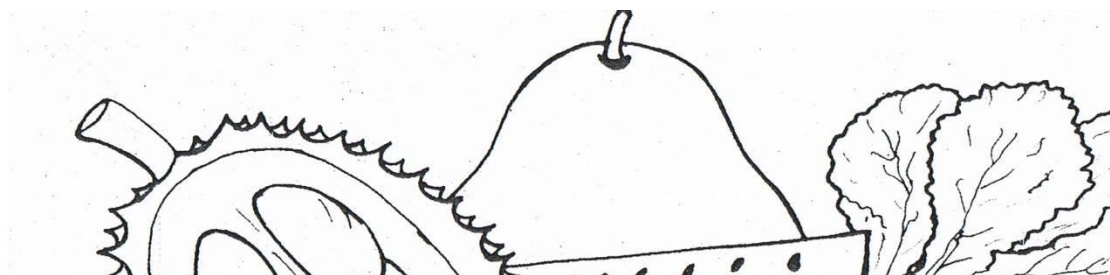
แอปเปิ้ลผลกลม
สีแดงอูรา

มากลั่นคุณ
เชิญมากิน

นี่คือแตงโม
มีทั้งวิตามิน

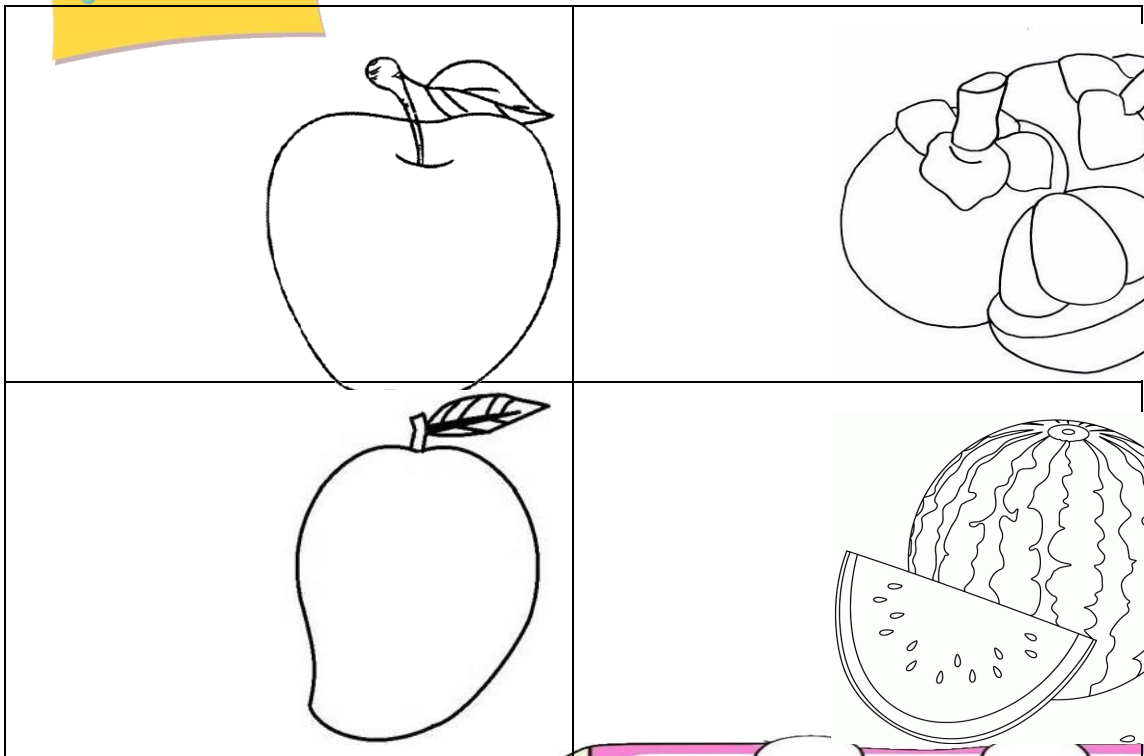
ผลโตน
อร่อยลิ

กิจกรรมที่ 2 ผลไม้

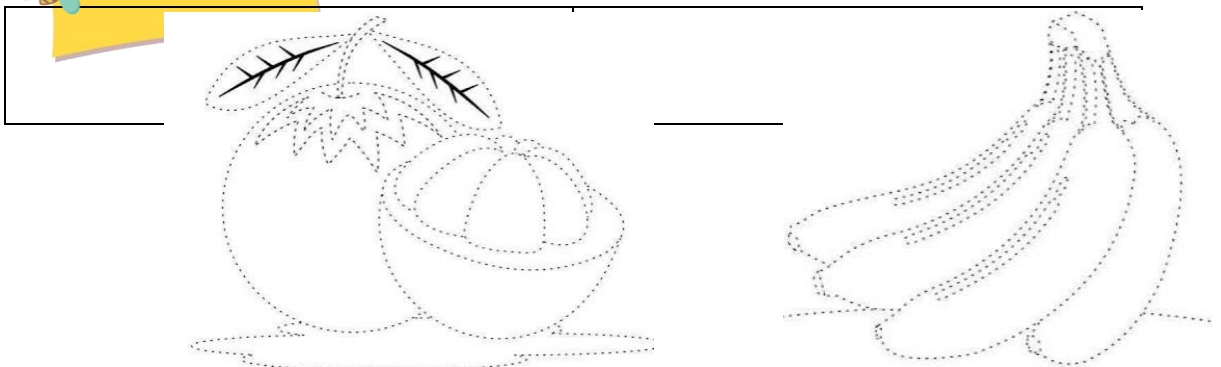
ระบายสีภาพผลไม้ที่กำหนดให้สวยงาม

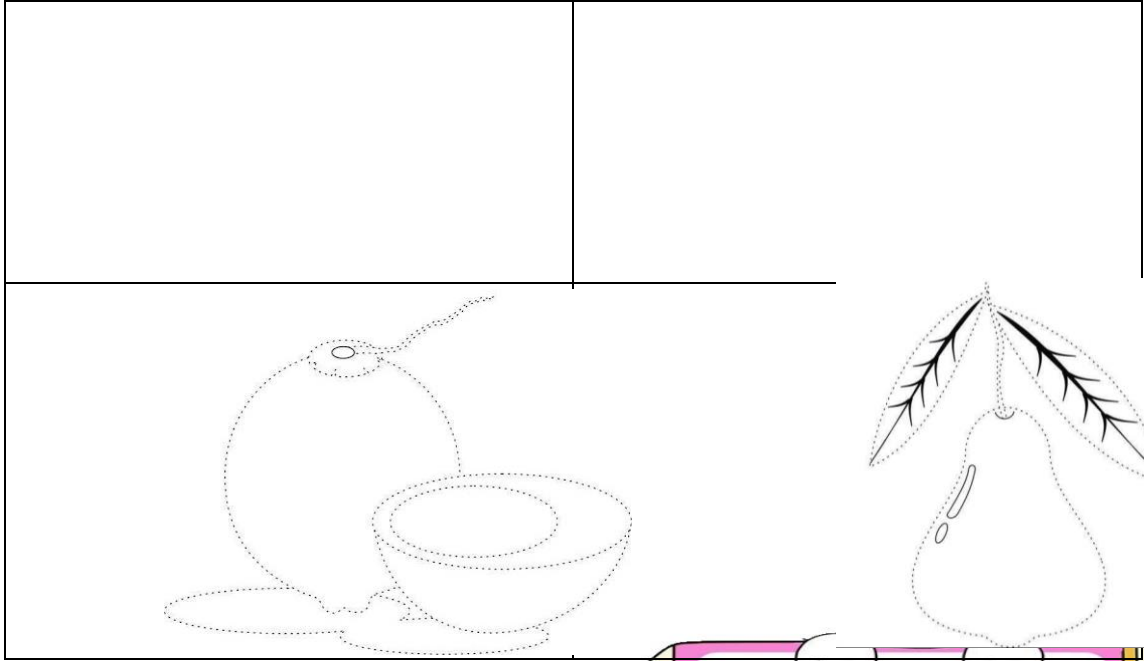

กิจกรรมที่ 3 ลากเส้นประ

วาดรูปตามเส้นประ

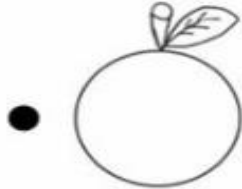

กิจกรรมที่ 4 จับคู่

คำชี้แจง
ถูกต้อง

จับคู่ภาพระหว่างขวามือ และซ้ายมือให้

ภาคผนวก

เฉลย กิจกรรมที่ 1 ผลไม้รวม

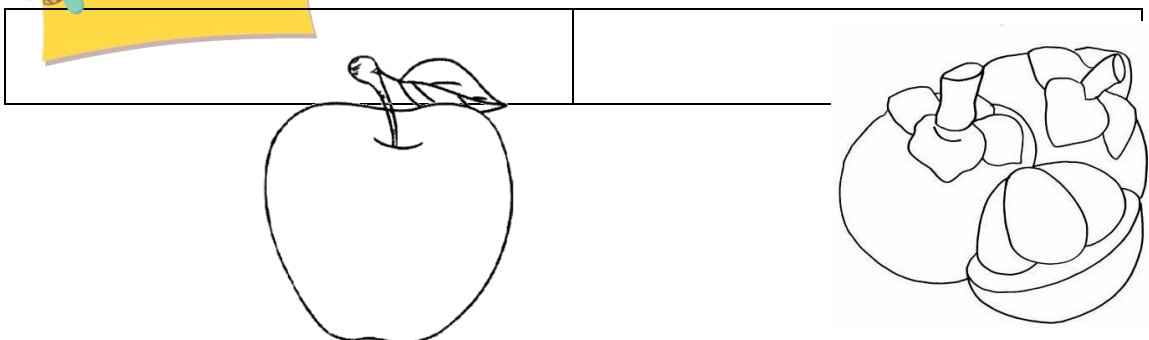

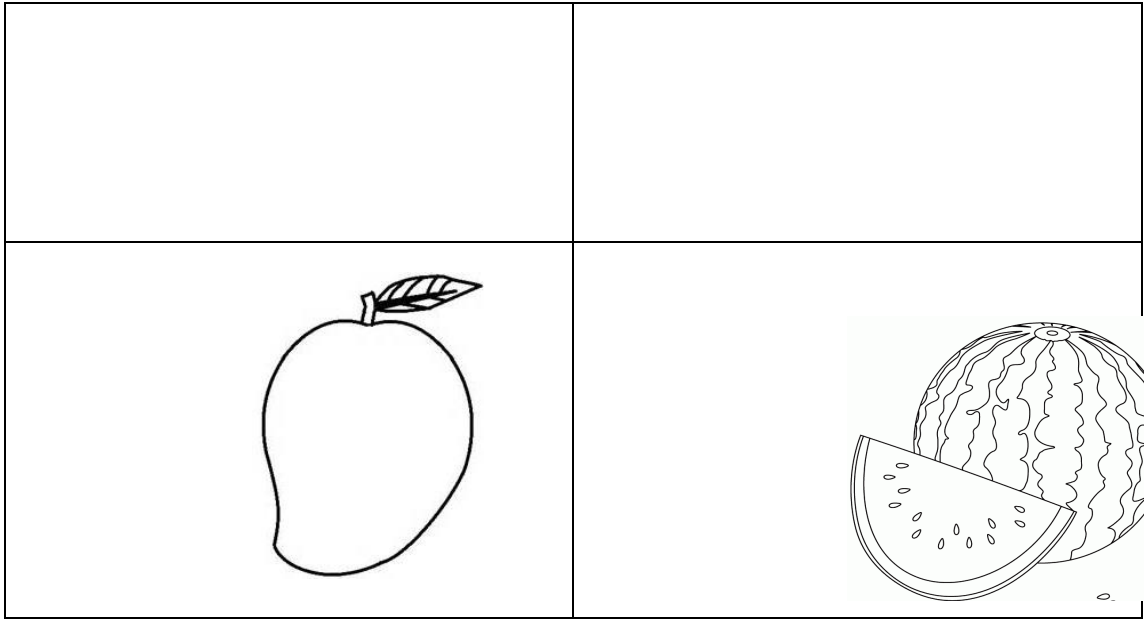
ระบายสีภาพผลไม้ที่กำหนดให้สวยงาม

(คำตัด)

ระบายสีภาพผลไม้ที่กำหนดให้สวยงาม

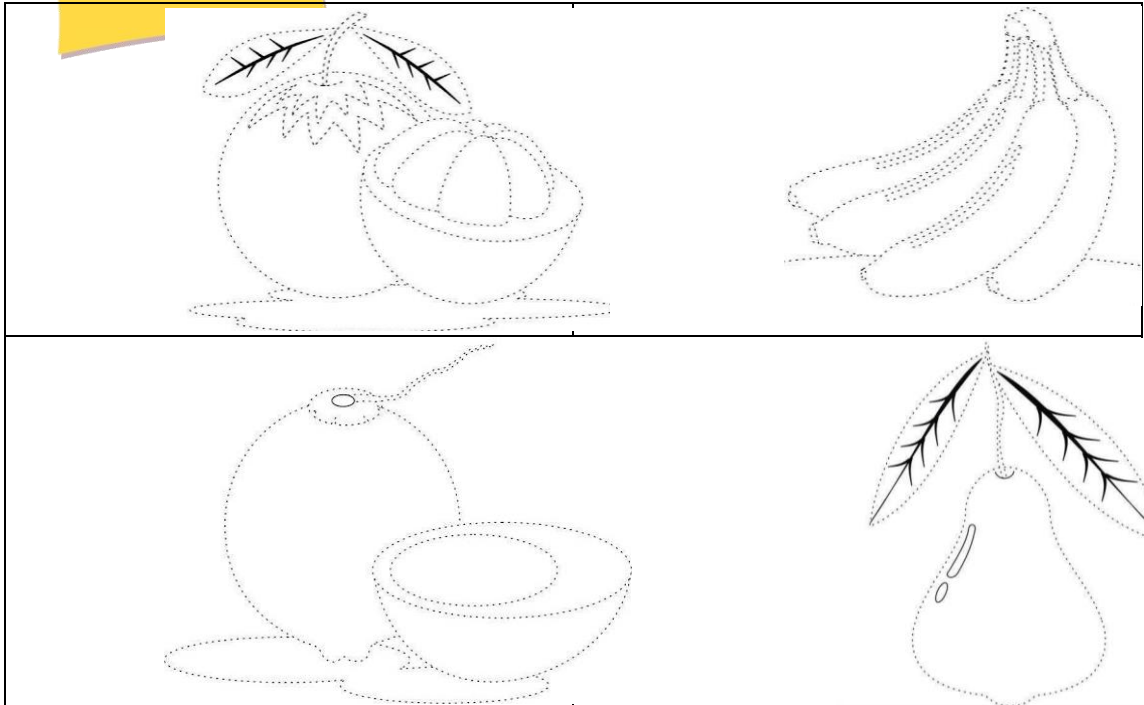

(คำตอบขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของครูผู้สอน)

เฉลย กิจกรรมที่ 3 ถากเส้นประ

วาดรูปตามเส้นประ

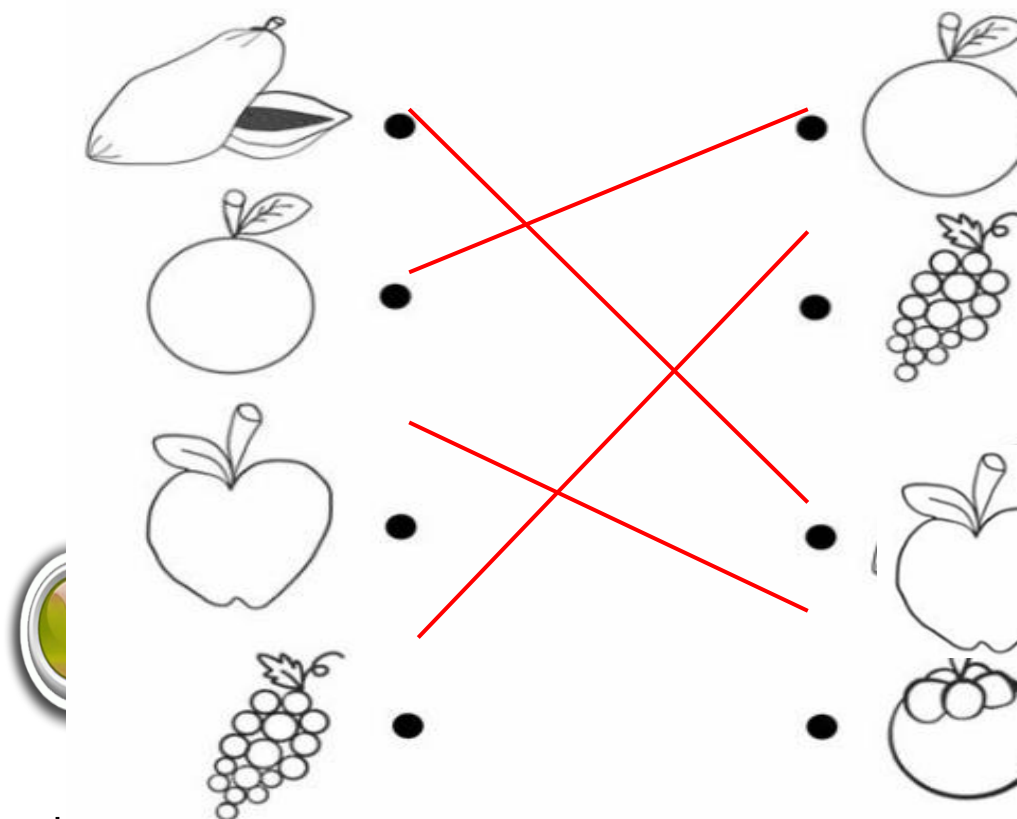

(คำตอบขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของครูผู้สอน)

เฉลย กิจกรรมที่ 4 จับคู่

จับคู่ภาพระหว่างขวามือ และซ้ายมือให้

กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2551). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

สำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ :

เบรน-เบส บุ๊คส์.

____. (2551). รูปแบบการเรียนรู้ การสอนปฐมวัยศึกษา,

กรุงเทพฯ : เบรน -เบส บุ๊ค

นิภาลัย ทองชาติ. (2553). การสร้างหนังสือนิทานประกอบ
ภาพในการเตรียมความพร้อม

ด้านการอ่าน สำหรับเด็กปฐมวัย. การศึกษาค้นคว้า
อิสระ กศ.ม. มหาสารคาม :

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ฝ่ายวิชาการ. (2557). หลักสูตรสถานศึกษาระดับปฐมวัย.
พระนครศรีอยุธยา โรงเรียน
วัดเรือแข่ง (ประชาอุปถัมภ์).

บรรณานุกรม (ต่อ)

พิชญาดา ธาตุอินจันทร์. (2551). การใช้นิทานภาพเพื่อ
พัฒนาทักษะการฟังและการพูด
ของเด็กปฐมวัย. การค้นคว้าแบบอิสระศึกษาศาสตร
มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2560).

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช

2560. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตร
แห่งประเทศไทย จำกัด.

สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน).
(2558). หนังสือแนวทางการจัด

การเรียนรู้ตามหลักการพัฒนาสมอง สำหรับเด็กวัย
3-6 ปี. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด
ธนาพรินติ้ง.

ภาคผนวก ง

- แบบประเมินทักษะภาษา(พูด)
- แบบทดสอบหลังเรียน

แบบประเมินทักษะภาษา(พูด)

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องรายการประเมินและสังเกตพฤติกรรมที่กำหนด

เลขที่	รายการประเมิน												สรุปผล		
	การสนทนา			การตอบคำถาม			การแสดงความเห็น			การเล่าเรื่องจากภาพ			รวม	ผ่าน	ไม่ผ่าน
	1	2	3	1	2	3	1	2	3	1	2	3	12		
1															
2															
3															
4															
5															
6															
7															
8															
9															
10															
รวม															
เฉลี่ย															
เฉลี่ยร้อยละ															
เกณฑ์การประเมิน				สรุปผลการประเมินจากคะแนนเฉลี่ย											
ระดับคุณภาพ 3 = ดี				ระดับดี คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.51-3.00 ผลสรุปผ่าน											
ระดับคุณภาพ 2 = พอใช้				ระดับพอใช้ คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.51-2.50 ผลสรุปผ่าน											
ระดับคุณภาพ 1 = ปรับปรุง				ระดับปรับปรุง คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.50 ผลสรุปไม่ผ่าน											

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(นางฤทัยรัตน์ สังข์มีแสง)

ตำแหน่งครู ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม

เกณฑ์การประเมิน

เรื่องที่จะประเมิน	เกณฑ์ระดับคุณภาพ		
	ดี (3)	ดี (2)	ปรับปรุง (1)
การสนทนา	สนทนาแล้วสามารถบอกเรื่องราวได้อย่างคล่องแคล่วด้วยตนเองทุกครั้ง	สนทนาแล้วสามารถบอกเรื่องราวได้อย่างตะกุกตะกัก	สนทนาแล้วสามารถบอกเรื่องราวได้เป็นคำๆ หยุดเป็นช่วงๆ
การตอบคำถาม	ตอบคำถามได้ถูกต้องด้วยตนเองทุกครั้ง	ตอบคำถามได้เป็นส่วนใหญ่เมื่อมีผู้ชี้แนะเพิ่มเติมเล็กน้อย	ตอบคำถามเมื่อมีผู้ชี้แนะเพิ่มเติมส่วนใหญ่
การแสดงความคิดเห็น	แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องราวที่ได้ฟังด้วยความมั่นใจ	แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องราวที่ได้ฟังเมื่อได้รับการชี้แนะเป็นบางครั้ง	แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องราวที่ได้ฟังเมื่อได้รับการชี้แนะเสมอ
การเล่าเรื่องจากภาพ	เล่าเรื่องจากภาพด้วยคำพูดสั้นๆ ด้วยความมั่นใจ	เล่าเรื่องจากภาพด้วยคำพูดสั้น ๆ เมื่อได้รับการชี้แนะเป็นบางครั้ง	เล่าเรื่องจากภาพด้วยคำพูดสั้นๆ เมื่อได้รับการชี้แนะ

แบบทดสอบหลังเรียน

คำชี้แจง ให้เด็กๆ ตั้งใจฟังข้อความที่ครูอ่าน พร้อมทำเครื่องหมาย ✕ ทับรูปภาพที่สัมพันธ์กับคำถาม 10 ข้อ
10 คะแนน

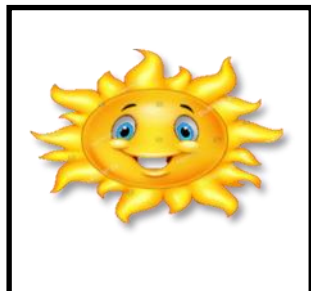
1. เด็กๆ ทราบไหมว่า “ลิงชอบกินผลไม้อะไรมากที่สุด” พร้อมถามว่าตรงกับภาพใดมากที่สุด

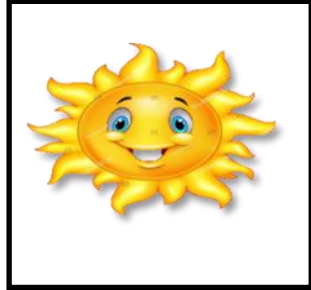
2. เด็กๆ ทราบไหมว่า “ผลไม้ อะไร ที่มีรสเปรี้ยว” พร้อมถามว่าตรงกับภาพใดมากที่สุด

3. เด็กๆ ทราบไหมว่า “ทำไมในเวลากลางวันถึงมีแสงสว่าง” พร้อมถามว่าตรงกับภาพใดมากที่สุด

4. เด็กๆ ทราบไหมว่า “แสงสว่างระยิบระยับที่เห็นในเวลากลางคืนคือสิ่งใด” พร้อมถามว่าตรงกับภาพใดมากที่สุด

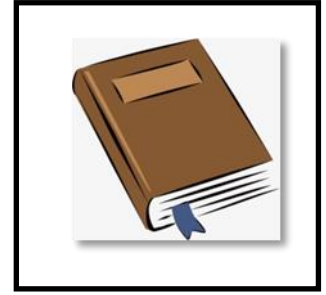
5. เด็กๆ ทราบไหมว่า “รูปใดเป็นรูปโรงเรียน” พร้อมถามว่าตรงกับภาพใดมากที่สุด

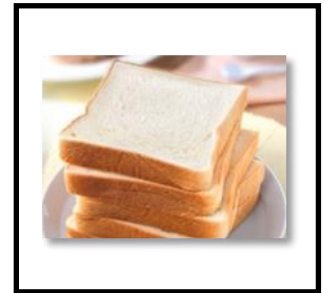
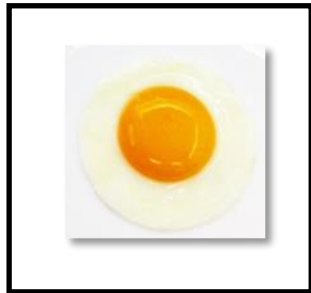
6. เด็กๆ ทราบไหมว่า “รูปใดเป็นรูปต้นไม้ที่เจริญเติบโต” พร้อมถามว่าตรงกับภาพใดมากที่สุด

7. เด็กๆ ทราบไหมว่า “รูปใดเป็นเครื่องใช้ไฟฟ้า” พร้อมถามว่าตรงกับภาพใดมากที่สุด

8. เด็กๆ ทราบไหมว่า “รูปใดเป็นไข่ดาว” พร้อมถามว่าตรงกับภาพใดมากที่สุด

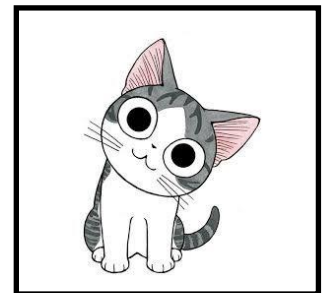
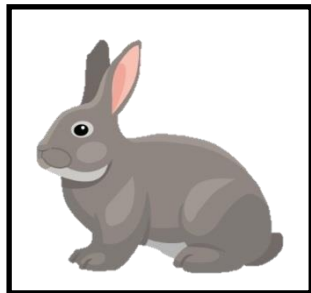
9. เด็กๆ ทราบไหมว่า “รูปใดเป็นนางพยาบาลคอยช่วยเหลือคนไข้” พร้อมถามว่าตรงกับภาพใดมากที่สุด

10. เด็กๆ ทราบไหมว่า “รูปสัตว์ใดชอบกินแครอทเป็นอาหาร”
ภาพใดมากที่สุด

พร้อมถามว่าตรงกับ

เฉลย แบบทดสอบหลังเรียน

คำชี้แจง ให้เด็กๆ ตั้งใจฟังข้อความที่ครูอ่าน พร้อมทำเครื่องหมาย ✕ ทับรูปภาพที่สัมพันธ์กับคำถาม 10 ข้อ
10 คะแนน

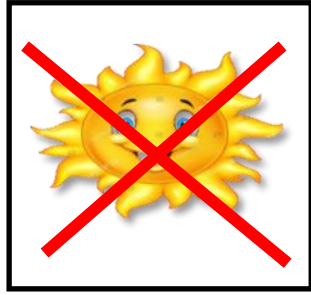
1. เด็กๆ ทราบไหมว่า “สิ่งชอบกินผลไม้อะไรมากที่สุด” พร้อมถามว่าตรงกับภาพใดมากที่สุด

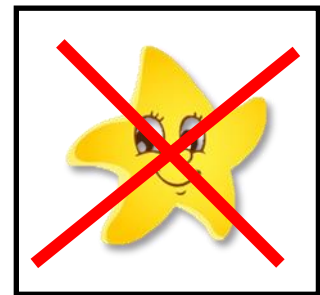
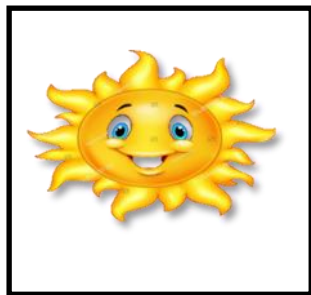
2. เด็กๆ ทราบไหมว่า “ผลไม้ อะไรที่มีรสเปรี้ยว” พร้อมถามว่าตรงกับภาพใดมากที่สุด

3. เด็กๆ ทราบไหมว่า “ทำไมในเวลากลางวันถึงมีแสงสว่าง” พร้อมถามว่าตรงกับภาพใดมากที่สุด

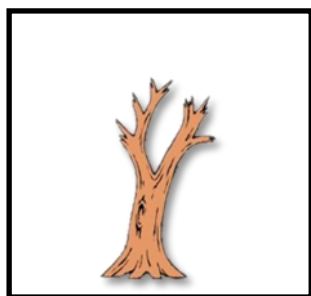
4. เด็กๆ ทราบไหมว่า “แสงสว่างระยิบระยับที่เห็นในเวลากลางคืนคือสิ่งใด” พร้อมถามว่าตรงกับภาพใดมากที่สุด

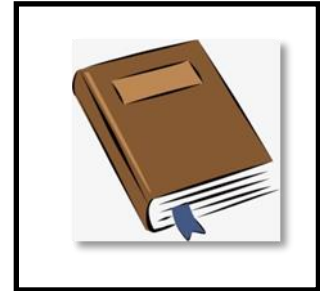
5. เด็กๆ ทราบไหมว่า “รูปใดเป็นรูปโรงเรียน” พร้อมถามว่าตรงกับภาพใดมากที่สุด

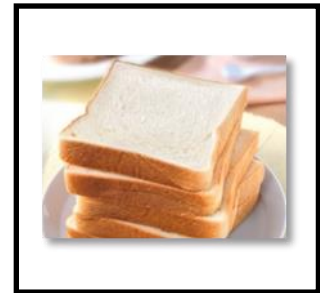
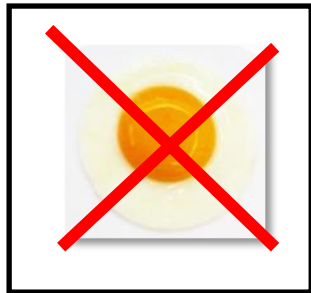
6. เด็กๆ ทราบไหมว่า “รูปใดเป็นรูปต้นไม้ที่เจริญเติบโต” พร้อมถามว่าตรงกับภาพใดมากที่สุด

7. เด็กๆ ทราบไหมว่า “รูปใดเป็นเครื่องใช้ไฟฟ้า” พร้อมถามว่าตรงกับภาพใดมากที่สุด

8. เด็กๆ ทราบไหมว่า “รูปใดเป็นไข่ดาว” พร้อมถามว่าตรงกับภาพใดมากที่สุด

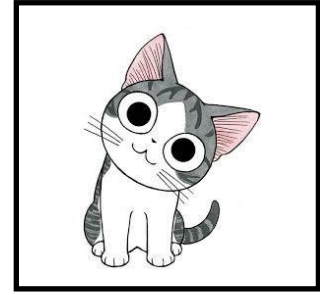
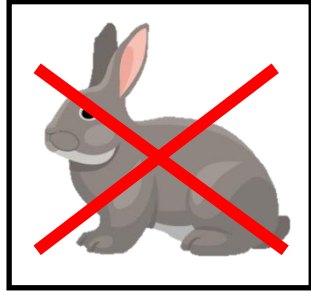
9. เด็กๆ ทราบไหมว่า “รูปใดเป็นนางพยาบาลคอยช่วยเหลือคนไข้” พร้อมถามว่าตรงกับภาพใดมากที่สุด

10. เด็กๆทราบไหมว่า“รูปสัตว์ใดชอบกินแครอทเป็นอาหาร”
ภาพใดมากที่สุด

พร้อมถามว่าตรงกับ

ภาคผนวก จ

ผลการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือวิจัย

- ผลการวิเคราะห์คุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญ
- ผลการวิเคราะห์คุณภาพของหนังสือนิทาน จำนวน 8 เล่ม จากผู้เชี่ยวชาญ
- ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบประเมินทักษะภาษา(พูด)จากผู้เชี่ยวชาญ
- ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินทักษะภาษา(พูด)

ผลการวิเคราะห์คุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ จากผู้เชี่ยวชาญ

การวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) ตามวิธีของลิเคอร์ (Likert) โดยให้ความหมายของระดับความเหมาะสมและคิดเกณฑ์ในการประเมินดังนี้

ค่าเฉลี่ย	สรุปลักษณะ
4.51 - 5.00	หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด
3.51 - 4.50	หมายถึง มีความเหมาะสมมาก
2.51 - 3.50	หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง
1.51 - 2.50	หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย
1.00 - 1.50	หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ซึ่งผลการวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือ ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ หนังสือนิทาน คำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษา(พูด) ของเด็กปฐมวัย จำนวน 8 เล่ม และแบบประเมินทักษะภาษา(พูด)ก่อนและหลังเรียนด้วยหนังสือนิทาน คำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อพัฒนาทักษะทักษะทางภาษา(พูด) ของเด็กปฐมวัย จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ได้ผลตามตารางที่ 10 - 19 ดังนี้

ตารางที่ 10 คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยหนังสือนิทาน คำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อพัฒนาทักษะภาษา(พูด)ของเด็กปฐมวัย

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ						
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	เฉลี่ย (x̄)	ระดับคุณภาพ
1. สารสำคัญ							
1.1 ความถูกต้อง	5	4	5	4	5	4.60	มากที่สุด
1.2 ความเหมาะสมกับวัยของเด็ก	5	5	4	4	5	4.60	มากที่สุด
1.3 มีความเหมาะสมเข้าใจง่าย	5	5	5	5	4	4.80	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้							
2.1 ข้อความเข้าใจง่าย	4	5	5	5	4	4.60	มากที่สุด

2.2 สามารถสอนให้เด็กบรรลุ ตามจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	4	4.80	มากที่สุด
2.3 ประเมินผลได้	5	4	5	5	5	4.80	มากที่สุด

ตารางที่ 10 (ต่อ)

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ						
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	เฉลี่ย ($\bar{x}$)	ระดับ คุณภาพ
3. สารการเรียนรู้							
3.1 มีความชัดเจนและน่าสนใจ	5	5	5	5	4	4.80	มากที่สุด
3.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	4	5	5	4.80	มากที่สุด
3.3 กำหนดสาระเหมาะสมกับเวลาเรียน	5	5	4	5	4	4.60	มากที่สุด
4. กิจกรรมการเรียนรู้							
4.1 สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	5	5	4	5	5	4.80	มากที่สุด
4.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	4	5	4.80	มากที่สุด
4.3 เร้าความสนใจต่อเด็ก	4	5	4	5	5	4.60	มากที่สุด
4.4 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.00	มากที่สุด
4.5 เหมาะสมกับเวลาที่สอน	5	5	4	5	4	4.60	มากที่สุด
5. สื่อการเรียนรู้/แหล่งเรียนรู้							
5.1 สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	5	5	5	5	5	5.00	มากที่สุด
5.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.00	มากที่สุด
5.3 เร้าความสนใจต่อเด็ก	5	5	4	5	5	4.80	มากที่สุด
5.4 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อ	5	5	5	5	5	5.00	มากที่สุด
5.5 ตอบสนองการเรียนรู้	4	5	5	5	5	4.80	มากที่สุด
6. การวัดผลและประเมินผล							
6.1 สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	5	5	5	5	4	4.80	มากที่สุด
6.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.00	มากที่สุด
6.3 สามารถวัดผลและประเมินผลในสิ่งที่ระบุไว้ได้	5	5	5	5	5	5.00	มากที่สุด
6.4 เครื่องมือที่ใช้เหมาะสมกับวัยผู้เรียน	5	5	4	5	4	4.60	มากที่สุด
รวม	$\bar{X} = 4.79$			S.D. = 0.20			มากที่สุด

จากตารางที่ 10 พบว่า คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อพัฒนาทักษะภาษา(พูด)ของเด็กปฐมวัย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.79$, S.D. = 0.20) ซึ่งสามารถแปลผลได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อพัฒนาทักษะภาษา(พูด)ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นมีความเหมาะสมมากที่สุด

ผลการวิเคราะห์คุณภาพของหนังสือนิทาน จำนวน 8 เล่ม จากผู้เชี่ยวชาญ

การวิเคราะห์หาคุณภาพของหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อพัฒนาทักษะภาษา(พูด) สำหรับเด็กปฐมวัย ทั้ง 8 เล่ม ผู้ศึกษาได้ดำเนินการโดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านเป็นผู้ประเมิน และใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) ตามวิธีของลิเคอร์ (Likert) โดยให้ความหมายของระดับความเหมาะสมและคิดเกณฑ์ในการประเมิน ดังนี้

ค่าเฉลี่ย		สรุปความคิดเห็น
4.51 - 5.00	หมายถึง	มีความเหมาะสมมากที่สุด
3.51 - 4.50	หมายถึง	มีความเหมาะสมมาก
2.51 - 3.50	หมายถึง	มีความเหมาะสมปานกลาง
1.51 - 2.50	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อย
1.00 - 1.50	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ตารางที่ 11 แสดงคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อพัฒนาทักษะภาษา(พูด) ของเด็กปฐมวัย จำนวน 8 เล่ม

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับคุณภาพ
เล่มที่ 1 มหัศจรรย์ผลไม้	4.78	0.39	เหมาะสมมากที่สุด
เล่มที่ 2 มารูจักกลางวัน กลางคืน	4.84	0.29	เหมาะสมมากที่สุด
เล่มที่ 3 โรงเรียนของหนู	4.68	0.44	เหมาะสมมากที่สุด
เล่มที่ 4 ต้นไม้แสนรัก	4.74	0.4	เหมาะสมมากที่สุด
เล่มที่ 5 ระวังนะ เด็ก ๆ	4.82	0.33	เหมาะสมมากที่สุด
เล่มที่ 6 ไข่สารพัดประโยชน์	4.8	0.33	เหมาะสมมากที่สุด
เล่มที่ 7 อาชีพในฝัน	4.64	0.41	เหมาะสมมากที่สุด
เล่มที่ 8 สัตว์น่ารัก	4.7	0.43	เหมาะสมมากที่สุด
รวมเฉลี่ย	4.61	0.04	เหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 11 แสดงว่า คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อพัฒนาทักษะภาษา(พูด) สำหรับเด็กปฐมวัย จำนวน 8 เล่ม มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}=4.61$, S.D. = 0.04) ซึ่งสามารถแปลผลได้ว่า หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อพัฒนาทักษะภาษา(พูด) ของเด็กปฐมวัยจำนวน 8 เล่ม ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นมีความเหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ 12 แสดงคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อพัฒนาทักษะภาษา(พูด) ของเด็กปฐมวัย เล่มที่ 1 ผลไม่น่ากิน

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับคุณภาพ
1. หนังสือนิทานมีเนื้อเรื่องอ่านเข้าใจง่าย	4.4	0.55	เหมาะสมมาก
2. ใช้ประโยคและคำศัพท์ที่เหมาะสม ไม่ยากเกินไป	4.4	0.55	เหมาะสมมาก
3. เนื้อเรื่องเร้าใจ ชวนให้ติดตาม	4.4	0.55	เหมาะสมมาก
4. สามารถนำ ความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.6	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
5. รูปเล่มมีขนาดพอเหมาะ	4.6	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
6. ตัวอักษรชัดเจนน่าอ่าน	4.4	0.55	เหมาะสมมาก
7. มีภาพประกอบชัดเจน สื่อความหมายได้	4.4	0.55	เหมาะสมมาก
8. ภาพประกอบน่าสนใจ เร้าความสนใจ	4.4	0.55	เหมาะสมมาก
9. ภาพมีขนาดพอเหมาะกับหน้ากระดาษ	4.6	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
10. ภาพมีจำนวนมากพอกับเนื้อหา	4.6	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
รวมเฉลี่ย	4.48	0.55	เหมาะสมมาก

จากตารางที่ 12 แสดงว่า คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เล่มที่ 1 ผลไม่น่ากิน โดยรวมมีคุณภาพอยู่ในระดับเหมาะสมมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.48 ($\bar{X}$ = 4.48) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่าเท่ากับ 0.55 (S.D. = 0.55)

ตารางที่ 13 แสดงคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อพัฒนาทักษะภาษา(พูด) ของเด็กปฐมวัย เล่มที่ 2 กลางวัน กลางคืน

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับคุณภาพ
1. หนังสือนิทานมีเนื้อเรื่องอ่านเข้าใจง่าย	4.40	0.55	เหมาะสมมาก
2. ใช้ประโยคและคำศัพท์ที่เหมาะสม ไม่ยากเกินไป	4.40	0.55	เหมาะสมมาก
3. เนื้อเรื่องเร้าใจ ชวนให้ติดตาม	4.40	0.55	เหมาะสมมาก
4. สามารถนำ ความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
5. รูปเล่มมีขนาดพอเหมาะ	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
6. ตัวอักษรชัดเจนน่าอ่าน	5	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
7. มีภาพประกอบชัดเจน สื่อความหมายได้	4.40	0.55	เหมาะสมมาก
8. ภาพประกอบน่าสนใจ เร้าความสนใจ	4.40	0.55	เหมาะสมมาก
9. ภาพมีขนาดพอเหมาะกับหน้ากระดาษ	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
10. ภาพมีจำนวนมากพอกับเนื้อหา	4.80	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
รวมเฉลี่ย	4.60	0.46	เหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 13 คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เล่มที่ 2 กลางวัน กลางคืนโดยรวมมีคุณภาพอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 ($\bar{X}$ = 4.40) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่าเท่ากับ 0.46 (S.D. = 0.46)

ตารางที่ 14 แสดงคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อพัฒนาทักษะภาษา(พูด) ของเด็กปฐมวัย เล่มที่ 3 โรงเรียนแสนสุข

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับคุณภาพ
1. หนังสือนิทานมีเนื้อเรื่องอ่านเข้าใจง่าย	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
2. ใช้ประโยคและคำศัพท์ที่เหมาะสม ไม่ยากเกินไป	4.4	0.55	เหมาะสมมาก
3. เนื้อเรื่องเร้าใจ ชวนให้ติดตาม	5	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
4. สามารถนำ ความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.4	0.55	เหมาะสมมาก
5. รูปเล่มมีขนาดพอเหมาะ	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
6. ตัวอักษรชัดเจนน่าอ่าน	4.6	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
7. มีภาพประกอบชัดเจน สื่อความหมายได้	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
8. ภาพประกอบน่าสนใจ เร้าความสนใจ	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
9. ภาพมีขนาดพอเหมาะกับหน้ากระดาษ	4.4	0.55	เหมาะสมมาก
10. ภาพมีจำนวนมากพอกับเนื้อหา	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
รวมเฉลี่ย	4.68	0.44	เหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 14 คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เล่มที่ 3 โรงเรียนแสนสุข โดยรวมมีคุณภาพอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.68 ($\bar{X}$ = 4.68 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่าเท่ากับ 0.44 (S.D. = 0.44))

ตารางที่ 15 แสดงคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อพัฒนาทักษะภาษา(พูด) ของเด็กปฐมวัย เล่มที่ 4 ด้นไม้ที่รัก

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับคุณภาพ
1. หนังสือนิทานมีเนื้อเรื่องอ่านเข้าใจง่าย	4.6	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
2. ใช้ประโยคและคำศัพท์ที่เหมาะสม ไม่ยากเกินไป	4.4	0.55	เหมาะสมมาก
3. เนื้อเรื่องเร้าใจ ชวนให้ติดตาม	4.4	0.55	เหมาะสมมาก
4. สามารถนำ ความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.6	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
5. รูปเล่มมีขนาดพอเหมาะ	4.4	0.55	เหมาะสมมาก
6. ตัวอักษรชัดเจนน่าอ่าน	4.4	0.55	เหมาะสมมาก
7. มีภาพประกอบชัดเจน สื่อความหมายได้	4.6	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
8. ภาพประกอบน่าสนใจ เร้าความสนใจ	5	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
9. ภาพมีขนาดพอเหมาะกับหน้ากระดาษ	4.6	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
10. ภาพมีจำนวนมากพอกับเนื้อหา	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
รวมเฉลี่ย	4.58	0.48	เหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 15 คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เล่มที่ 4 ด้นไม้ที่รัก โดยรวมมีคุณภาพอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.58 ($\bar{X}$ = 4.58) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่าเท่ากับ 0.48 (S.D. = 0.48)

ตารางที่ 16 แสดงคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อพัฒนาทักษะภาษา(พูด) ของเด็กปฐมวัย เล่มที่ 5 ปลอดภัยไว้ก่อน

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับคุณภาพ
1. หนังสือนิทานมีเนื้อเรื่องอ่านเข้าใจง่าย	4.4	0.55	เหมาะสมมาก
2. ใช้ประโยคและคำศัพท์ที่เหมาะสม ไม่ยากเกินไป	4.4	0.55	เหมาะสมมาก
3. เนื้อเรื่องเร้าใจ ชวนให้ติดตาม	4.4	0.55	เหมาะสมมาก
4. สามารถนำ ความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.6	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
5. รูปเล่มมีขนาดพอเหมาะ	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
6. ตัวอักษรชัดเจนน่าอ่าน	4.4	0.55	เหมาะสมมาก
7. มีภาพประกอบชัดเจน สื่อความหมายได้	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
8. ภาพประกอบน่าสนใจ เร้าความสนใจ	5	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
9. ภาพมีขนาดพอเหมาะกับหน้ากระดาษ	4.2	0.45	เหมาะสมมาก
10. ภาพมีจำนวนมากพอกับเนื้อหา	4.4	0.55	เหมาะสมมาก
รวมเฉลี่ย	4.54	0.46	เหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 16 คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เล่มที่ 5 ปลอดภัยไว้ก่อน โดยรวมมีคุณภาพอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.54 ($\bar{X} = 4.54$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่าเท่ากับ 0.46 (S.D. = 0.46)

ตารางที่ 17 แสดงคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อพัฒนาทักษะภาษา(พูด) ของเด็กปฐมวัย เล่มที่ 6 ไข่มุกคุณค่า

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับคุณภาพ
1. หนังสือนิทานมีเนื้อเรื่องอ่านเข้าใจง่าย	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
2. ใช้ประโยคและคำศัพท์ที่เหมาะสม ไม่ยากเกินไป	4.4	0.55	เหมาะสมมาก
3. เนื้อเรื่องเร้าใจ ชวนให้ติดตาม	5	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
4. สามารถนำ ความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
5. รูปเล่มมีขนาดพอเหมาะ	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
6. ตัวอักษรชัดเจนน่าอ่าน	4.4	0.55	เหมาะสมมาก
7. มีภาพประกอบชัดเจน สื่อความหมายได้	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
8. ภาพประกอบน่าสนใจ เร้าความสนใจ	4.4	0.55	เหมาะสมมาก
9. ภาพมีขนาดพอเหมาะกับหน้ากระดาษ	4.6	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
10. ภาพมีจำนวนมากพอกับเนื้อหา	4.4	0.55	เหมาะสมมาก
รวมเฉลี่ย	4.64	0.45	เหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 17 คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เล่มที่ 6 ไข่มุกคุณค่า โดยรวมมีคุณภาพอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.64 ($\bar{X} = 4.64$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่าเท่ากับ 0.45 (S.D. = 0.45)

ตารางที่ 18 แสดงคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อพัฒนาทักษะภาษา(พูด) ของเด็กปฐมวัย เล่มที่ 7 อาชีพในฝัน

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับคุณภาพ
1. หนังสือนิทานมีเนื้อเรื่องอ่านเข้าใจง่าย	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
2. ใช้ประโยคและคำศัพท์ที่เหมาะสม ไม่ยากเกินไป	4.4	0.55	เหมาะสมมาก
3. เนื้อเรื่องเร้าใจ ชวนให้ติดตาม	5	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
4. สามารถนำ ความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.6	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
5. รูปเล่มมีขนาดพอเหมาะ	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
6. ตัวอักษรชัดเจนน่าอ่าน	4.2	0.45	เหมาะสมมาก
7. มีภาพประกอบชัดเจน สื่อความหมายได้	4.6	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
8. ภาพประกอบน่าสนใจ เร้าความสนใจ	4.6	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
9. ภาพมีขนาดพอเหมาะกับหน้ากระดาษ	4.4	0.55	เหมาะสมมาก
10. ภาพมีจำนวนมากพอกับเนื้อหา	5	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
รวมเฉลี่ย	4.64	0.41	เหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 18 คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เล่มที่ 7 อาชีพในฝัน โดยรวมมีคุณภาพอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.64 ($\bar{X} = 4.64$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่าเท่ากับ 0.41 (S.D. = 0.41)

ตารางที่ 19 แสดงคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อพัฒนาทักษะภาษา(พูด) ของเด็กปฐมวัย เล่มที่ 8 สัตว์น่ารัก

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับคุณภาพ
1. หนังสือนิทานมีเนื้อเรื่องอ่านเข้าใจง่าย	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
2. ใช้ประโยคและคำศัพท์ที่เหมาะสม ไม่ยากเกินไป	4.4	0.55	เหมาะสมมาก
3. เนื้อเรื่องเร้าใจ ชวนให้ติดตาม	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
4. สามารถนำ ความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
5. รูปเล่มมีขนาดพอเหมาะ	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
6. ตัวอักษรชัดเจนน่าอ่าน	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
7. มีภาพประกอบชัดเจน สื่อความหมายได้	4.4	0.55	เหมาะสมมาก
8. ภาพประกอบน่าสนใจ เร้าความสนใจ	4.8	0.45	เหมาะสมมากที่สุด
9. ภาพมีขนาดพอเหมาะกับหน้ากระดาษ	4.4	0.55	เหมาะสมมาก
10. ภาพมีจำนวนมากพอกับเนื้อหา	5	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
รวมเฉลี่ย	4.70	0.43	เหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 19 คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เล่มที่ 8 สัตว์น่ารัก โดยรวมมีคุณภาพอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.70 ($\bar{X} = 4.70$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่าเท่ากับ 0.43 (S.D. = 0.43)

ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบประเมินทักษะภาษา(พูด) จากผู้เชี่ยวชาญ

การคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามของแบบประเมินทักษะภาษา (พูด) กับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (IOC) เพื่อพัฒนาทักษะภาษา(พูด) ของเด็กปฐมวัย โดยใช้สูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบประเมินทักษะภาษา (พูด) กับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
	$\sum R$ แทน	ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
	N แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบประเมินท้ายเรื่องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมของหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อพัฒนาทักษะภาษา(พูด)ของเด็กปฐมวัยจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน แสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ในตารางที่ 20

ตารางที่ 20 แสดงผลการประเมินความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแบบประเมินทักษะภาษา (พูด) ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ด้วยหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ มี 2 ตัวเลือก รวมแบบประเมินทั้งหมด จำนวน 20 ข้อ

แบบประเมิน ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวมคะแนน ความสอดคล้อง (N = 5)	IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8	ใช้ได้
4	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
6	+1	0	+1	0	+1	3	0.6	ใช้ได้
7	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	0	4	0.8	ใช้ได้

ตารางที่ 20 (ต่อ)

10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
11	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
12	0	+1	+1	+1	0	3	0.6	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
14	+1	0	+1	+1	0	3	0.6	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
16	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8	ใช้ได้
18	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
19	+1	+1	0	+1	0	3	0.6	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	+1	0	4	0.8	ใช้ได้

จากตารางที่ 20 พบว่า ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบประเมินทักษะภาษา(พูด) ก่อนและหลังเรียนกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมด้วยหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ จำนวนข้อสอบ 20 ข้อ ซึ่งข้อสอบแต่ละข้อมีค่าดัชนีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ เชิงพฤติกรรม

อยู่ในช่วง 0.60 - 1.00 ซึ่งแปลผลได้ว่า ข้อสอบมีคุณภาพ อยู่ในเกณฑ์ 0.5 - 1 สามารถนำไปใช้ทดลองได้

ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินทักษะภาษา(พูด)

ตารางที่ 21 แสดงการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินทักษะภาษา(พูด)ก่อนและหลังเรียนจำนวน 20 ข้อ คัดเลือก 10 ข้อ

ข้อสอบที่	จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มคะแนนสูง R_H	คือ จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มคะแนนต่ำ R_L	ค่าความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)	สรุปผลการวิเคราะห์
1	7	7	0.30	0	ใช้ไม่ได้
2	6	4	0.30	0.2	ใช้ได้
3	5	1	0.25	0.4	ใช้ได้
4	8	6	0.40	0.2	ใช้ได้
5	6	1	0.30	0.5	ใช้ได้
6	6	2	0.35	0.4	ใช้ได้
7	5	3	0.40	0.2	ใช้ได้
8	8	3	0.15	0.5	ใช้ได้
9	6	3	0.45	0.3	ใช้ได้
10	7	6	0.45	0.1	ใช้ไม่ได้
11	8	3	0.45	0.5	ใช้ได้
12	3	4	0.45	-0.1	ใช้ไม่ได้
13	9	5	0.40	0.4	ใช้ได้
14	9	3	0.40	0.6	ใช้ได้
15	9	8	0.25	0.1	ใช้ไม่ได้
16	9	7	0.50	0.2	ใช้ได้
17	8	5	0.00	0.3	ใช้ได้
18	8	3	0.55	0.5	ใช้ได้
19	5	4	0.20	0.1	ใช้ไม่ได้
20	10	7	0.05	0.3	ใช้ไม่ได้

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.97

จากตารางที่ 21 เป็นผลการวิเคราะห์หาค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกของแบบประเมินทักษะภาษา(พูด) จำนวนทั้งหมด 20 ข้อ ทดลองกับเด็กปฐมวัย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก บ้านโพนงาม ซึ่งไม่ใช่กลุ่มเป้าหมาย จำนวน 20 คน ได้ข้อสอบที่ใช้ได้จำนวน 14 ข้อ (ค่า $p = 0.30-0.85$, ค่า $r = -0.10-0.60$) มีวิธีการวิเคราะห์ดังนี้

ตัวอย่างข้อคำถามที่ 2 จำนวนเด็กทั้งหมด (N) = 20 คน จำนวนเด็กทั้งหมดที่เลือกคำตอบข้อที่ 1 ถูก ($H+L$) = 20 คน จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มคะแนนสูง R_H = 6 จำนวนนักเรียนที่

ตอบถูกในกลุ่มคะแนนต่ำ $R_L = 4$ สามารถหาค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบข้อที่ 2 ได้ดังนี้

1. หาค่าความยากของข้อสอบจากสูตร
$$p = \frac{RH + RL}{N}$$

เมื่อ	p	แทน	ค่าความยากง่ายของข้อสอบ
	H	แทน	จำนวนคนกลุ่มสูงที่ทำข้อสอบถูก
	L	แทน	จำนวนคนกลุ่มต่ำที่ทำข้อสอบถูก
	N	แทน	จำนวนเด็กที่เข้าสอบทั้งหมด

แทนค่าตัวเลขข้อสอบข้อที่ 1 จากตารางที่ 21 ลงในสมการ
$$p = \frac{RH + RL}{N}$$

$$p = \frac{6 + 4}{20} ; \quad p = \frac{10}{20}$$

$$P = 0.30$$

ดังนั้น $P = 0.30$ แปลผลได้ว่าค่าความยากง่ายของข้อสอบข้อที่ 2 มีค่าอยู่ระหว่าง 0.2 ถึง 0.8 สามารถนำไปใช้เป็นแบบประเมินทักษะภาษา(พูด)ได้

2. หาค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบจากสูตร
$$r = \frac{RH - RL}{\frac{N}{2}}$$

เมื่อ	r	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	H	แทน	จำนวนคนในกลุ่มสูงที่ตอบถูก
	L	แทน	จำนวนคนในกลุ่มต่ำที่ตอบถูก
	N	แทน	จำนวนเด็กที่เข้าสอบทั้งหมด

แทนค่าตัวเลขข้อสอบข้อที่ 1 จากตารางที่ 21 ลงในสมการ
$$r = \frac{RH - RL}{\frac{N}{2}}$$

$$r = \frac{RH - RL}{\frac{N}{2}} ; \quad r = \frac{6 - 4}{\frac{20}{2}}$$

$$r = \frac{2}{10} ; \quad r = 0.20$$

ดังนั้น $r = 0.20$ แปลผลได้ว่าค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบข้อที่ 2 มีค่าอยู่ระหว่าง $+0.20$ ถึง $+1.00$ สามารถนำไปใช้เป็นแบบประเมินทักษะภาษา(พูด)ได้

3. หาความเชื่อมั่นของแบบประเมินทักษะภาษา(พูด)ทดลองใช้กับเด็กปฐมวัย ซึ่งไม่ใช่กลุ่มเป้าหมาย จำนวนข้อสอบ 20 ข้อ มีค่า $\bar{X} = 11.35$ ค่าความแปรปรวน (S^2) = 12.76 หาค่าความเชื่อมั่นของข้อสอบโดยใช้สูตร KR – 21 คือ

$$R_{tt} = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\bar{X}(K - \bar{X})}{KS^2} \right]$$

เมื่อ R_{tt} แทน ความเที่ยงของแบบทดสอบ

K แทน จำนวนข้อสอบ

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมของแบบทดสอบทั้งฉบับ

S^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวมของแบบทดสอบ

แทนค่าตัวเลขลงในสมการ

$$R_{tt} = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\bar{X}(K - \bar{X})}{KS^2} \right] \quad ; \quad R_{tt} = \frac{20}{20-1} \left[1 - \frac{11.35 (20 - 11.35)}{20(12.76)} \right]$$

$$R_{tt} = \frac{10}{9} \left[1 - \frac{11.35 \times 8.65}{255.20} \right] \quad ; \quad R_{tt} = 1.01 \left[1 - \frac{98.18}{255.20} \right]$$

$$R_{tt} = 1.05[1 - 0.38] \quad ; \quad R_{tt} = 1.05[0.62]$$

$$R_{tt} = 0.65$$

ดังนั้น ค่าความเชื่อมั่นของประเมินทักษะภาษา(พูด) เท่ากับ $= 0.65$

ภาคผนวก จ

หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญ

- ประวัติผู้เชี่ยวชาญ
- หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย
- หนังสือตอบรับเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

ประวัติผู้เชี่ยวชาญ

1) นางนภาพร ศรีทัดจันทา	ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านเดื่อ
อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย การศึกษา ศษบ. สาขา
วิชาเอก
การศึกษาปฐมวัย จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
2) นางวราสิน ดาศรี
เชี่ยวชาญ	ตำแหน่ง ผู้อำนวยการสถานศึกษา วิทยฐานะ ผู้อำนวยการ
โรงเรียนเทศบาลเมืองท่าบ่อ (ท.1) อำเภอท่าบ่อ จังหวัด
หนองคาย
การศึกษา กศ.ม. วิชาเอกหลักสูตรและการสอน
3) นายคมสัน โศตรชมภู
พิเศษ	ตำแหน่ง ผู้อำนวยการสถานศึกษา วิทยฐานะผู้อำนวยการชำนาญการ
โรงเรียนโพนสีलगามวิทยา อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย
การศึกษา กศ.ม. วิชาเอกวัดและประเมินผล
4) นางศิริพร สิงห์ไกรหาญ	ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนเทศบาล 1

สว่างวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย การศึกษา คุรุศาสตร์

บัณฑิต

5) นางวัลลดา ดินอาสา

ตำแหน่ง รองผู้อำนวยการสถานศึกษา วิทยฐานะ รอง

ผู้อำนวยการ

ชำนาญการพิเศษ โรงเรียนเทศบาล 1 สว่าง

วิทยาอำเภอเมือง จังหวัด

หนองคาย การศึกษา คุรุศาสตรบัณฑิต (คป.) สาขาวิชาเอก

ภาษาไทย

157

ที่ นค ๕๓๓๐๔ /ว ๒๕๑

สำนักงานเทศบาลตำบลบ้านถ่อน
ตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ
จังหวัดหนองคาย ๕๓๑๑๐

๙ พฤษภาคม ๒๕๖๑

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

เรียน พงษ์เทพพร ศรีทัศน์

ด้วยมีพนักงานครูเทศบาลราย นางอุทัยรัตน์ สังข์มีแสง ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ
ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม สังกัดกองการศึกษา เทศบาลตำบลบ้านถ่อน ได้จัดทำผลงานทางวิชาการ เรื่อง
“ผลการใช้นิทานพื้นบ้านคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑” นั้น

เทศบาลตำบลบ้านถ่อนได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถและมี
ประสบการณ์เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเนื้อหา รายงานแผนการ
จัดประสบการณ์ ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย และให้คำปรึกษาแนะนำ เพื่อให้การจัดทำผลงานทางวิชาการ
ดำเนินการได้อย่างสมบูรณ์ถูกต้อง หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี ขอขอบพระคุณอย่าง
สูงมา ณ โอกาสนี้

การตอบรับเป็นผู้เชี่ยวชาญ

ชื่อ นางนภาพร ศรีทัดจันทา
ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ
สถานที่ทำงาน โรงเรียนบ้านเตือ ตำบลบ้านเตือ อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย

ตามที่เทศบาลตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย ได้มีหนังสือที่ นค. ๕๓๓๐๔/ว๒๙๑ ลงวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๖๑ เพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือการทำผลงานทางวิชาการของ นางฤทัยรัตน์ สังข์มีแสง ตำแหน่งครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม สังกัด กองการศึกษา เทศบาลตำบลบ้านถ่อน ได้จัดทำผลงานทางวิชาการ เรื่อง “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑” นั้น ข้าพเจ้านางนภาพร ศรีทัดจันทา ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านเตือ ตำบลบ้านเตือ ได้รับหนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญแล้ว

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในวงเล็บ

- (✓) ยินดีเป็นที่ปรึกษา
() ขัดข้องในการเป็นที่ปรึกษา

ที่ นค ๕๓๓๐๔/ว ๒๕๑

สำนักงานเทศบาลตำบลบ้านถ่อน
ตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ
จังหวัดหนองคาย ๕๓๑๑๐

๙ พฤษภาคม ๒๕๖๑

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

เรียน นางสาวศันดา ศาสตร์

ด้วยมีพนักงานครูเทศบาลราย นางฤทัยรัตน์ สัมมิแสง ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม สังกัดกองการศึกษา เทศบาลตำบลบ้านถ่อน ได้จัดทำผลงานทางวิชาการ เรื่อง “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑” นั้น

เทศบาลตำบลบ้านถ่อนได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเนื้อหา รายงานแผนการจัดประสบการณ์ ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย และให้คำปรึกษาแนะนำ เพื่อให้การจัดทำผลงานทางวิชาการ ดำเนินการได้อย่างสมบูรณ์ถูกต้อง หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี ขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความความนับถือ

การตอบรับเป็นผู้เชี่ยวชาญ

ชื่อ นางสาวราศิน ศาสตร์

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการสถานศึกษา วิทยฐานะ ผู้อำนวยการเชี่ยวชาญ

สถานที่ทำงาน โรงเรียนเทศบาลเมืองท่าบ่อ (ท.๑) สังกัดเทศบาลเมืองท่าบ่อ อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย

ตามที่เทศบาลตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย ได้มีหนังสือที่ นค. ๕๓๓๐๔/ว๒๕๑ ลงวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๖๑ เพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือการทำผลงานทางวิชาการของ นางฤทัยรัตน์ สัมมิแสง ตำแหน่งครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม สังกัด กองการศึกษา เทศบาลตำบลบ้านถ่อน ได้จัดทำผลงานทางวิชาการ เรื่อง “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้น

ที่ นศ ๕๓๓๐๔ /ว ๒๕๑

สำนักงานเทศบาลตำบลบ้านดอน
ตำบลบ้านดอน อำเภอท่าบ่อ
จังหวัดหนองคาย ๔๓๑๑๐

๔ พฤษภาคม ๒๕๖๑

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

เรียน **นายคมสัน โคตรชมพู**

ด้วยมีพนักงานครูเทศบาลราย นางฤทัยรัตน์ สังข์แสง ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ
ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม สังกัดกองการศึกษา เทศบาลตำบลบ้านดอน ได้จัดทำผลงานทางวิชาการ เรื่อง
“ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑” นั้น

เทศบาลตำบลบ้านดอนได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถและมี
ประสบการณ์เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเนื้อหา รายงานแผนการ
จัดประสบการณ์ ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย และให้คำปรึกษาแนะนำ เพื่อให้การจัดทำผลงานทางวิชาการ
ดำเนินการได้อย่างสมบูรณ์ถูกต้อง หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี ขอขอบพระคุณอย่าง
สูงมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความความนับถือ

(นายอภิวัฒน์ โคตรชมพู)
นายกเทศมนตรีตำบลบ้านดอน

กองการศึกษา
เทศบาลตำบลบ้านดอน
โทร/โทรสาร ๐๔๒-๙๙๒๕๖๑

หนองคาย"เกษตรอุตสาหกรรมวัฒนธรรมรุ่งเรือง เมืองท่องเที่ยวลุ่มน้ำโขง"

for

	นาง
	นาย
	นาง

การตอบรับเป็นผู้เชี่ยวชาญ

ชื่อ นายคมสัน โคตรชมพู
ตำแหน่ง ผู้อำนวยการสถานศึกษา วิทยฐานะ ผู้อำนวยการชำนาญการพิเศษ
สถานที่ทำงาน โรงเรียนโพนสีलगามวิทยา อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย

ตามที่เทศบาลตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย ได้มีหนังสือที่ นค. ๕๑๓๐๔/ว291 ลงวันที่ 9 พฤษภาคม 2561 เพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือการทำผลงานทางวิชาการของ นางฤทัยรัตน์ สังข์มีแสง ตำแหน่งครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม สังกัด กองการศึกษา เทศบาลตำบลบ้านถ่อน ได้จัดทำผลงานทางวิชาการ เรื่อง "ผลการใช้นวัตกรรมนันทนาการคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1" นั้น ข้าพเจ้า นายคมสัน โคตรชมพู ตำแหน่ง ผู้อำนวยการสถานศึกษา วิทยฐานะ ผู้อำนวยการชำนาญการพิเศษ โรงเรียนโพนสีलगามวิทยา ได้รับหนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญแล้ว

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในวงเล็บ

- (✓) ยินดีเป็นที่ปรึกษา
() ขัดข้องในการเป็นที่ปรึกษา

ลงชื่อ.....

(นายคมสัน โคตรชมพู)

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการ โรงเรียนโพนสีलगามวิทยา

ที่ นค ๕๓๓๐๔/ว ๒๙๑

สำนักงานเทศบาลตำบลบ้านถ่อน
ตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ
จังหวัดหนองคาย ๕๓๑๑๐

๙ พฤษภาคม ๒๕๖๑

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

เรียน นางศิริพร สิงห์ไกรหาญ

ด้วยมีพนักงานครูเทศบาลราย นางฤทัยรัตน์ สัมมิแสง ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม สังกัดกองการศึกษา เทศบาลตำบลบ้านถ่อน ได้จัดทำผลงานทางวิชาการ เรื่อง “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑” นั้น

เทศบาลตำบลบ้านถ่อนได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเนื้อหา รายงานแผนการจัดประสบการณ์ ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย และให้คำปรึกษาแนะนำ เพื่อให้การจัดทำผลงานทางวิชาการ ดำเนินการได้อย่างสมบูรณ์ถูกต้อง หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี ขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความความนับถือ

(นายอภินันท์ โดตรอง)

การตอบรับเป็นผู้เชี่ยวชาญ

ชื่อ นางศิริพร สิงห์ไกรหาญ

ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนเทศบาล ๑ สว่างวิทยา

สถานที่ทำงาน โรงเรียนเทศบาล ๑ สว่างวิทยา ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย

ตามที่เทศบาลตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย ได้มีหนังสือที่ นค. ๕๓๓๐๔/ว๒๙๑ ลงวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๖๑ เพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือการทำผลงานทางวิชาการของ นางฤทัยรัตน์ สัมมิแสง ตำแหน่งครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม สังกัด กองการศึกษา เทศบาลตำบลบ้านถ่อน ได้จัดทำผลงานทางวิชาการ เรื่อง “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑” นั้น ข้าพเจ้า นางศิริพร สิงห์ไกรหาญ ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนเทศบาล ๑ สว่างวิทยา ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย ได้รับหนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญแล้ว

ที่ นค ๕๓๓๐๔/ว ๒๕๑

สำนักงานเทศบาลตำบลบ้านถ่อน
ตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ
จังหวัดหนองคาย ๕๓๓๑๐

๙ พฤษภาคม ๒๕๖๑

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

เรียน นางวัลลภา จันทาสี

ด้วยมีพนักงานครูเทศบาลราย นางฤทัยรัตน์ สัมมิแสง ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ
ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม สังกัดกองการศึกษา เทศบาลตำบลบ้านถ่อน ได้จัดทำผลงานทางวิชาการ
“ผลการใช้นั่งสื่อนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑”

เทศบาลตำบลบ้านถ่อนได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถและมี
ประสบการณ์เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเนื้อหา รายงานแผนการ
จัดประสบการณ์ ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย และให้คำปรึกษาแนะนำ เพื่อให้การจัดทำผลงานทางวิชาการ
ดำเนินการได้อย่างสมบูรณ์ถูกต้อง หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี ขอขอบพระคุณอย่าง
สูงมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความความนับถือ

(นายอภิวัฒน์ โคตรขม)
นายกเทศมนตรีตำบลบ้านถ่อนกองการศึกษา
เทศบาลตำบลบ้านถ่อน
โทร/โทรสาร ๐๔๒-๙๔๒๕๖๑

หนองคาย"เกษตรอุตสาหกรรมวัฒนธรรมรุ่งเรือง เมืองท่องเที่ยวลุ่มน้ำโขง"

Lorion

	นาง
	นาง
	นาง

การตอบรับเป็นผู้เชี่ยวชาญ

ชื่อ นางวัลลดา ดินอาสา
ตำแหน่ง รองผู้อำนวยการสถานศึกษา วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
สถานที่ทำงาน โรงเรียนเทศบาล ๑ สว่างวิทยา ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย

ตามที่เทศบาลตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย ได้มีหนังสือที่ นค. ๕๓๓๐๔/ว๒๙๑ ลงวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๖๑ เพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือการทำงานทางวิชาการของ นางฤทัยรัตน์ สัมมิแสง ตำแหน่งครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม สังกัด กองการศึกษา เทศบาลตำบลบ้านถ่อน ได้จัดทำผลงานทางวิชาการ เรื่อง “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑” นั้น ข้าพเจ้า นางวัลลดา ดินอาสา ตำแหน่ง รองผู้อำนวยการสถานศึกษา วิทยฐานะ รองผู้อำนวยการชำนาญการพิเศษ โรงเรียนเทศบาล ๑ สว่างวิทยา ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย ได้รับหนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญแล้ว

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในวงเล็บ

- (✓) ยินดีเป็นที่ปรึกษา
() ขัดข้องในการเป็นที่ปรึกษา

ลงชื่อ.....

(นางวัลลดา ดินอาสา)

ตำแหน่ง รองผู้อำนวยการสถานศึกษา

ภาคผนวก ข

เอกสารเผยแพร่ผลงาน

- หนังสือขอเผยแพร่ผลงานวิชาการ
- หนังสือตอบรับการเผยแพร่ผลงานวิชาการ

สำนักงานเว็บไซต์ครูบ้านนอกดอทคอม
ตำบลมุกดาหาร อำเภอเมืองมุกดาหาร
จังหวัดมุกดาหาร 49000

ใบตอบรับการเผยแพร่ผลงาน
23 มิ.ย. 2562

เรื่อง ตอบรับการเผยแพร่บทความ

เรียน ผู้เผยแพร่ผลงาน (คุณกฤษณ์ สัมมาแสง)

ตามที่ท่านได้ส่งข้อมูลบทความ เพื่อดำเนินการเผยแพร่บนเว็บไซต์ ครูบ้านนอกดอทคอม
(www.kroobannok.com) เมื่อ 23 มิ.ย. 2562 เพื่อพิจารณาเผยแพร่นั้น

ที่ นค. ๕๓๓๐๔/ว ๓๘๔

สำนักงานเทศบาลตำบลบ้านถ่อน
ตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ
จังหวัดหนองคาย ๕๓๑๑๐

๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

เรียน นางจันทนา จันทร์คำ

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. บทคัดย่องานวิจัย “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพรงงาม จังหวัดหนองคาย”
๒. หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
๓. แผนการจัดประสบการณ์การใช้นิทานคำคล้องจองประกอบภาพ ส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
๔. แบบตอบรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วยนางฤทัยรัตน์ สัมมิแสง ตำแหน่งครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพรงงาม สังกัด กองการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เทศบาลตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย ได้จัดทำผลงานทางวิชาการ เรื่อง “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑” เพื่อเป็นผลงานทางวิชาการ มีประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนนั้น

เทศบาลตำบลบ้านถ่อน ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าผลงานทางวิชาการดังกล่าว มีประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอน และส่งเสริมทักษะทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย จึงขอเผยแพร่ผลงานวิชาการให้ครูผู้สอนชั้นอนุบาล ๑ (อายุ ๓ ปี) ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพรงงาม
นำไปใช้ประโยชน์ต่อไป และหากท่านได้รับเอกสารผลงานทางวิชาการแล้วขอความกรุณาตอบกลับเอกสารมายัง สำนักเทศบาลตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย ตามเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้ ขอขอบคุณท่านเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

แบบฟอร์มหนังสือรับ ทด.บ้านถ่อน

- ☐ สำนักปลัดเทศบาล ☐ กองคลัง
☐ งานบริหาร ☐ กองช่าง
☐ งานเจ้าหน้าที่ ☒ กองการศึกษา
☐ งานธุรการ ☐ กองสวัสดิการสังคม
☐ งานป้องกัน ☐
☐ งานนิติการ
☐ งานกิจการสังคม ๗๑๗๐๔/๗๑๗๐๔
☐ งานสาธารณสุขสิ่งแวดล้อม
☐ งานอื่นๆ.....

สำนักงานเทศบาลตำบลบ้านถ่อน
 เลขที่รับ 1340
 วันที่ 2 ก.ค. 2562
 เวลา 10.00 น.

ที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำโมง
 อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย ๔๓๑๑๐

๑ กรกฎาคม ๒๕๖๒

กองการศึกษา
 เลขที่รับ ๗๑/๖๒
 วันที่ ๒/๗๑/๖๒
 เวลา ๑๐.๐๐ น.

เรื่อง ตอบรับเอกสารเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

เรียน นายกเทศมนตรีตำบลบ้านถ่อน

อ้างถึง หนังสือเทศบาลตำบลบ้านถ่อน ที่ นค.๕๓๓๐๔/๓๘๔ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๒

ตามที่ นางฤทัยรัตน์ สัมมิแสง ตำแหน่งครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก บ้านโพรงงาม สังกัด กองการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เทศบาลตำบลบ้านถ่อน ได้จัดทำผลงานทาง วิชาการผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ และได้เผยแพร่ผลงานทางวิชาการมายังศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลน้ำโมง นั้น

บัดนี้ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลน้ำโมง ได้รับเอกสารเผยแพร่ผลงานทางวิชาการดังกล่าว เรียบร้อยแล้ว จึงได้ส่งเอกสารตอบรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการมาพร้อมหนังสือฉบับนี้

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

เรียน นายกเทศมนตรีตำบลบ้านถ่อน

- ๗๑๗๐๔/๗๑๗๐๔
 เลขที่รับ ๗๑/๖๒
 วันที่ ๒/๗๑/๖๒
 เวลา ๑๐.๐๐ น.

ขอแสดงความนับถือ

สืบทารวจโท

แบบรายงานการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

- ชื่อผลงาน รายงานผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของ เด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพรงงาม จังหวัดหนองคาย
- ชื่อผู้เผยแพร่ นางฤทัยรัตน์ สัมมิแสง
- หน่วยงาน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพรงงาม สังกัดเทศบาลตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ จังหวัด หนองคาย
- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. บทคัดย่องานวิจัย “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อส่งเสริมทักษะ ภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพรงงาม จังหวัดหนองคาย”
 ๒. หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาล ปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
 ๓. แผนการจัดประสบการณ์การใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ ส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
 ๔. แบบตอบรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ จำนวน ๑ ฉบับ

แบบตอบรับ

ที่ นค. ๕๓๓๐๔/ว ๓๘๔

สำนักงานเทศบาลตำบลบ้านถ่อน
ตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ
จังหวัดหนองคาย ๕๓๑๑๐

๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

เรียน

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. บทคัดย่องานวิจัย “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม จังหวัดหนองคาย”
๒. หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
๓. แผนการจัดประสบการณ์การใช้นิทานคำคล้องจองประกอบภาพ ส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
๔. แบบตอบรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วยนางฤทัยรัตน์ สัมมิแสง ตำแหน่งครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม สังกัด กองการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เทศบาลตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย ได้จัดทำผลงานทางวิชาการ เรื่อง “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑” เพื่อเป็นผลงานทางวิชาการ มีประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอน

เพื่อเป็นประโยชน์ต่อรับ ทด.บ้านถ่อน

- ☐ ฝ่ายบริหารเทศบาล ☐ กองคลัง
- () งานแผนฯ ☐ กองช่าง
- () งานเจ้าหน้าที่ ☒ กองการศึกษา
- () งานธุรการ ☐ กองสวัสดิการสังคม
- () งานป้องกันฯ ที่ นค. ๕๓๑๐๔/ว ๓๘๔
- () งานนิติการ ลงชื่อ
- () งานกิจการสภา
- () งานสาธารณสุขสิ่งแวดล้อม
- () งานอื่นๆ.....

สำนักงานเทศบาลตำบลบ้านถ่อน
เลขที่รับ 1390
วันที่ 31 ก.ค. 2562
เวลา 9.30
สำนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านถ่อน
ตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ
จังหวัดหนองคาย

๕ กรกฎาคม ๒๕๖๒

เรื่อง ตอบรับเอกสารเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

เรียน นายกเทศมนตรีตำบลบ้านถ่อน

กองการศึกษา
เลขที่รับ 156/62
วันที่ 17 ก.ค. 62
เวลา 10:49 น.

แบบรายงานการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

ชื่อผลงาน รายงานผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม จังหวัดหนองคาย

ชื่อผู้เผยแพร่ นางฤทัยรัตน์ สัมมิแสง

หน่วยงาน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม สังกัดเทศบาลตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. บทคัดย่องานวิจัย “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม จังหวัดหนองคาย”
 ๒. หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
 ๓. แผนการจัดประสบการณ์การใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ ส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
 ๔. แบบตอบรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ จำนวน ๑ ฉบับ

แบบตอบรับ

ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับผลงาน

เป็นผลงานที่ดีมาก มีความน่าสนใจ แม้วิธีนำเสนอภาพสวยงาม
 แต่คิดว่า หากใช้กับเด็กชั้นอนุบาล มีประโยชน์มาก
 ขอขอบคุณเจ้าของผลงาน ที่ส่งมาให้ดูครับ

ก>ดว

ที่ นค. ๕๓๓๐๔/ว ๓๘๔

สำนักงานเทศบาลตำบลบ้านดอน
ตำบลบ้านดอน อำเภอท่าบ่อ
จังหวัดหนองคาย ๕๓๑๑๐

๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

เรียน นายสุทัศน์ จันทร์นง

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. บทคัดย่องานวิจัย “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม จังหวัดหนองคาย”
๒. หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
๓. แผนการจัดประสบการณ์การใช้นิทานคำคล้องจองประกอบภาพ ส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
๔. แบบตอบรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วยนางฤทัยรัตน์ สัมมิแสง ตำแหน่งครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม สังกัด กองการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เทศบาลตำบลบ้านดอน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย ได้จัดทำผลงานทางวิชาการ เรื่อง “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑” เพื่อเป็นผลงานทางวิชาการ มีประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนนั้น

เทศบาลตำบลบ้านดอน ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าผลงานทางวิชาการดังกล่าว มีประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอน และส่งเสริมทักษะทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย จึงขอเผยแพร่ผลงานทางวิชาการให้

เกียรตินำขึ้นรับ พ.ด.บ้านดอน

☐ ฝ่ายปกครองเทศบาล	☐ กองคลัง
() งานแผน	☐ กองช่าง
() งานบริหารทั่วไป	☒ กองการศึกษา
() งานธุรการ	☐ กองสวัสดิการสังคม
() งานป้องกัน	
() งานนิติการ	
() งานกิจการสภา	
() งานสาธารณสุขสิ่งแวดล้อม	
() งานอื่นๆ.....	

ที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบลสระใคร
อำเภอสระใคร จังหวัดหนองคาย
๕๓๑๐๐

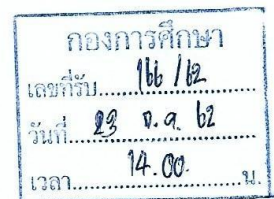
๑๑ กรกฎาคม ๒๕๖๒

เรื่อง ขอเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

เรียน นายกเทศมนตรีตำบลบ้านดอน

อ้างถึง หนังสือ ที่ นค. ๕๓๓๐๔/ว ๓๘๔ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๒

ตามหนังสือที่อ้างถึงเทศบาลตำบลบ้านดอน ได้เผยแพร่ผลงานทางวิชาการนางฤทัยรัตน์ สัมมิแสง ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะครูชำนาญการ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม เรื่อง “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาล ๑” เพื่อเป็นผลงานทางวิชาการ

แบบรายงานการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

ชื่อผลงาน รายงานผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม จังหวัดหนองคาย

ชื่อผู้เผยแพร่ นางฤทัยรัตน์ สัมมีแสง

หน่วยงาน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม สังกัดเทศบาลตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. บทคัดย่องานวิจัย “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม จังหวัดหนองคาย”
 ๒. หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
 ๓. แผนการจัดประสบการณ์การใช้นิทานคำคล้องจองประกอบภาพ ส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
 ๔. แบบตอบรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ จำนวน ๑ ฉบับ

แบบตอบรับ

ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับผลงาน

นางสาวฤทัยรัตน์ สัมมีแสง
 ๑. หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
 ๒. หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
 ๓. แผนการจัดประสบการณ์การใช้นิทานคำคล้องจองประกอบภาพ ส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
 ๔. แบบตอบรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ จำนวน ๑ ฉบับ

ที่ นค. ๕๓๓๐๔/ว ๓๘๔

สำนักงานเทศบาลตำบลบ้านถ่อน
 ตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ
 จังหวัดหนองคาย ๕๓๑๑๐

๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

เกษียณหนังสือรับ ทค.บ้านถ่อน

☐ สำนักปลัดเทศบาล

() งานแผนฯ

() งานเจ้าหน้าที่

() งานธุรการ

() งานป้องกัน

() งานนิติการ

ที่ นค ๗๔๓๐๔/๗๗๗๗

() งานสาธารณสุขสิ่งแวดล้อม

() งานอื่นๆ.....

☐ กองคลัง

☐ กองช่าง

☒ กองการศึกษาศาสนาและวัฒนธรรม

☐ กองการช่าง

ลงชื่อ.....

สำนักงานเทศบาลตำบลบ้านถ่อน
เลขที่รับ 1416
วันที่ 15 ก.ค. 2562
เวลา 10-00 น.

ที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบลพระธาตุบังพวน

ตำบลพระธาตุบังพวน อำเภอเมือง

จังหวัดหนองคาย ๔๓๑๐๐

๑๐ กรกฎาคม ๒๕๖๒

กองการศึกษา
เลขที่รับ 160 / ๒
วันที่ 16 ก.ค. ๖๒
เวลา 10.00 น.

เรื่อง ตอบรับเอกสารเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

เรียน นายกเทศมนตรีตำบลบ้านถ่อน

อ้างถึง หนังสือสำนักงานเทศบาลตำบลบ้านถ่อน ที่ นค๕๓๓๐๔/๗๓๘๔ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๒

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบรายงานการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ จำนวน ๑ ฉบับ

ตามหนังสือที่อ้างถึง นางฤทัยรัตน์ สัมมิแสง ตำแหน่ง ครูวิทยฐานะ ครูชำนาญการ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม สังกัด กองการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เทศบาลตำบลบ้านถ่อน ได้จัดทำผลงานทางวิชาการ ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ และได้เผยแพร่ผลงานทางวิชาการมายังศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านพระธาตุบังพวน นั้น

บัดนี้ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านพระธาตุบังพวน สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลพระธาตุบังพวน ได้รับเอกสารเผยแพร่ผลงานทางวิชาการดังกล่าวเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จึงได้ส่งแบบตอบรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการมาพร้อมหนังสือฉบับนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

เรียน นายกเทศมนตรีตำบลบ้านถ่อน

- คุณพิศ ไชยการ ปลัดเทศบาล
พ.อ. ขวัญ ภาว

ขอแสดงความนับถือ

แบบรายงานการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

ชื่อผลงาน รายงานผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม จังหวัดหนองคาย

ชื่อผู้เผยแพร่ นางฤทัยรัตน์ สัมมีแสง

หน่วยงาน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม สังกัดเทศบาลตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. บทคัดย่องานวิจัย “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม จังหวัดหนองคาย”
๒. หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
๓. แผนการจัดประสบการณ์การใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ ส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
๔. แบบตอบรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ จำนวน ๑ ฉบับ

แบบตอบรับ

ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับผลงาน

- หนังสือให้เด็กได้มีประสบการณ์ที่ดี
- หนังสือให้เด็กได้มีประสบการณ์ที่ดี

ที่ นค. ๕๓๓๐๔/ว ๓๘๔

สำนักงานเทศบาลตำบลบ้านถ่อน
ตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ
จังหวัดหนองคาย ๕๓๑๑๐

๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขออนุญาตเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

เรียน นายสมศักดิ์ ศรีสงวน

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. บทคัดย่องานวิจัย “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม จังหวัดหนองคาย”
๒. หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
๓. แผนการจัดประสบการณ์การใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ ส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
๔. แบบตอบรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ จำนวน ๑ ฉบับ

เก็บบันทึกหนังสือรับ ทด.บ้านถ่อน

☐ สำนักปลัดเทศบาล	☐ กองคลัง
() งานแผนงาน	☐ กองช่าง
() งานเจ้าหน้าที่	☒ กองการศึกษา
() งานธุรการ	☐ กองสวัสดิการสังคม
() งานป้องกัน	ที่ นค. ๘๓๓๐๔/๒๑
() งานนิติการ	ลงชื่อ
() งานกิจการสภา	
() งานสาธารณสุขสิ่งแวดล้อม	
() งานอื่นๆ	

สำนักงานเทศบาลตำบลบ้านถ่อน

เลขที่รับ 1496

วันที่ 30 ก.ค. 2562

10-05 น.

สำนักงานเทศบาลตำบลกอนาง 10-05
ตำบลกอนาง อำเภอท่าบ่อ
จังหวัดหนองคาย ๔๓๑๑๐

๑๕ กรกฎาคม ๒๕๖๒

กองการศึกษา

เลขที่รับ ๗๐ / ๖๒

วันที่ 30 ก.ค. ๖๒

เวลา 16.00 น.

เรื่อง ตอบรับเอกสารเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

เรียน นายกเทศมนตรีตำบลบ้านถ่อน

อ้างถึง หนังสือเทศบาลตำบลบ้านถ่อน ที่ นค. ๕๓๓๐๔/๓๘๔ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๒

ตามที่ นางฤทัยรัตน์ สัมมีแสง ตำแหน่งครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพรงงาม สังกัด กองการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เทศบาลตำบลบ้านถ่อน ได้จัดทำผลงานทางวิชาการ ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ และได้เผยแพร่ผลงานทางวิชาการมายังศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านกอนาง นั้น

บัดนี้ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านกอนาง ได้รับเอกสารเผยแพร่ผลงานทางวิชาการดังกล่าวเรียบร้อยแล้ว จึงได้ส่งเอกสารตอบรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการมาพร้อมหนังสือฉบับนี้

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

เรียน นายกเทศมนตรีตำบลบ้านถ่อน

ศ.ดร.ไม เอกสารเผยแพร่
นางสาวดารุณี อรรคคะ

☒ เพื่อโปรดทราบ
☐ เพื่อโปรดพิจารณา
☐ เห็นควร.....

นางสาวดารุณี อรรคคะ
ตำแหน่ง นายกเทศมนตรีตำบลบ้านถ่อน
๓๐ ก.ค. ๖๒

(นายชัยบัญชา ศรีมงคล)
นายกเทศมนตรีตำบลกอนาง

(นางสาวดารุณี อรรคคะ)
นายกเทศมนตรีตำบลบ้านถ่อน

(นายปรโมทย์ สุทธากรณ์)
ปลัดเทศบาลตำบลบ้านถ่อน

(นายอภิวัฒน์ โคตรขมภู)
นายกเทศมนตรีตำบลบ้านถ่อน

แบบรายงานการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

- ชื่อผลงาน รายงานผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม จังหวัดหนองคาย
- ชื่อผู้เผยแพร่ นางฤทัยรัตน์ สัมมิแสง
- หน่วยงาน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม สังกัดเทศบาลตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย
- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. บทคัดย่องานวิจัย “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม จังหวัดหนองคาย”
๒. หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
๓. แผนการจัดประสบการณ์การใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ ส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
๔. แบบตอบรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ จำนวน ๑ ฉบับ

แบบตอบรับ

ขอคิดเห็นเกี่ยวกับผลงาน

วิทย์ วิวัฒน์ วิวัฒน์ วิวัฒน์

ที่ นค. ๕๓๓๐๔/ว ๓๘๔

สำนักงานเทศบาลตำบลบ้านถ่อน
ตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ
จังหวัดหนองคาย ๕๓๑๑๐

๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

เรียน นางสาววิวัฒน์ วิวัฒน์

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. บทคัดย่องานวิจัย “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม จังหวัดหนองคาย”
๒. หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
๓. แผนการจัดประสบการณ์การใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ ส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
๔. แบบตอบรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วยนางฤทัยรัตน์ สัมมิแสง ตำแหน่งครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม สังกัด กองการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เทศบาลตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย ได้จัดทำผลงานทางวิชาการ เรื่อง “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑” เพื่อเป็นผลงานทางวิชาการ มีประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนนั้น

เรียนหนังสือรับ ทศ.บ้านถ่อน

☐ สำนักปลัดเทศบาล ☐ กองคลัง
☐ งานแผนฯ ☐ กองช่าง
☐ งานเจ้าหน้าที่ ☒ กองการศึกษา
☐ งานธุรการ ☐ กองสวัสดิการสังคม
☐ งานป้องกันฯ ☐ กองสวัสดิการสังคม
☒ งานบริหาร ☐ กองสวัสดิการสังคม
☐ งานบริหารฯ ☐ กองสวัสดิการสังคม
☐ งานบริหารฯ ☐ กองสวัสดิการสังคม

ที่ นค. ๕๓๓๐๔/ว ๓๘๔ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๒

ลงชื่อ

สำนักงานเทศบาลตำบลบ้านถ่อน

เลขที่รับ ๑๔๖๒

วันที่ 23 ก.ค. 2562

เวลา 13.30

สำนักงานเทศบาลเมืองท่าบ่อ

๙๙๙ ถนนท่าเลด็จ ต.ท่าบ่อ

อ.ท่าบ่อ จ.หนองคาย ๕๓๑๑๐

กรกฎาคม ๒๕๖๒

กองการศึกษา

เลขที่รับ ๑๖๗/๒๕

วันที่ ๒๕/๗/๒๕

เวลา 14.00

เรื่อง ตอบรับเอกสารเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

เรียน นายกเทศมนตรีตำบลบ้านถ่อน

อ้างถึง หนังสือเทศบาลตำบลบ้านถ่อน ที่ นค. ๕๓๓๐๔/ว ๓๘๔ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๒

ตามหนังสือที่อ้างถึง นางฤทัยรัตน์ สัมมิแสง ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะชำนาญการ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม สังกัด กองการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เทศบาลตำบลบ้านถ่อน ได้จัดทำผลงานทางวิชาการผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ และได้เผยแพร่ผลงานทางวิชาการมายังศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลเมืองท่าบ่อ นั้น

บัดนี้ เทศบาลเมืองท่าบ่อ ได้จัดส่งเอกสารเผยแพร่ผลงานทางวิชาการดังกล่าวให้กับศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลเมืองท่าบ่อเรียบร้อยแล้ว จึงได้ส่งเอกสารตอบรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการมาพร้อมหนังสือฉบับนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

เรียน นายกเทศมนตรีตำบลบ้านถ่อน

ขอแสดงความนับถือ

๑๐๐ ช.วิ. โฉมการ/ผช.
นายกเทศมนตรี

๒๕๖๒

แบบรายงานการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

ชื่อผลงาน รายงานผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม จังหวัดหนองคาย

ชื่อผู้เผยแพร่ นางฤทัยรัตน์ สัมมิแสง

หน่วยงาน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม สังกัดเทศบาลตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. บทคัดย่องานวิจัย “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม จังหวัดหนองคาย”
 ๒. หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑

ที่ นค. ๕๓๓๐๔/ว ๓๘๔

สำนักงานเทศบาลตำบลบ้านถ่อน
ตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ
จังหวัดหนองคาย ๕๓๑๑๐

๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

เรียน ทางเทศบาลฯ แล้ง

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. บทคัดย่องานวิจัย “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพธิ์งาม จังหวัดหนองคาย”
๒. หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
๓. แผนการจัดประสบการณ์การใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ ส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
๔. แบบตอบรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วยนางฤทัยรัตน์ สัมผัส ดำแหน่งครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพธิ์งาม สังกัด กองการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เทศบาลตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย ได้จัดทำผลงานทางวิชาการ เรื่อง “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑” เพื่อเป็นผลงานทางวิชาการ มีประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอน

เทศบาลตำบลบ้านถ่อน ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าผลงานทางวิชาการดังกล่าว มีประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอน และส่งเสริมทักษะทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย จึงขอเผยแพร่ผลงานทางวิชาการให้ครูผู้สอนชั้นอนุบาล ๑ (อายุ ๓ ปี) ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพธิ์งาม.....นำไปใช้ประโยชน์ต่อไป และหากท่านได้รับเอกสารผลงานทางวิชาการแล้วขอความกรุณาตอบกลับเอกสารมายัง สำนักเทศบาลตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย ตามเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้ ขอขอบคุณท่านเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

หนังสือรับ ทด.บ้านถ่อน
จ.ลพบุรี
แผนก
งานเจ้าหน้าที่
() งานธุรการ
() งานป้องกัน
() งานนิติการ
() งานกิจการสภา
() งานสาธารณสุขสิ่งแวดล้อม
() งานอื่นๆ
ที่ นค ๗๑๘๐๕/๕๐
ลงชื่อ.....

☐ กองคลัง
☐ กองช่าง
☒ กองการศึกษา
☐ กองสวัสดิการสังคม

สำนักงานเทศบาลตำบลบ้านถ่อน
เลขที่รับ 1442
วันที่ 23 ก.ค. 2562
เวลา 09:30 น.

ที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านถ่อน
อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย ๕๓๑๑๐

๑๘ กรกฎาคม ๒๕๖๒

กองการศึกษา
เลขที่รับ 165/4
วันที่ ๑๙ / ๗ / ๖๒
เวลา 10.00 น.

เรื่อง ตอบรับเอกสารเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

เรียน นายกเทศมนตรีตำบลบ้านถ่อน

อ้างถึง หนังสือสำนักงานเทศบาลตำบลบ้านถ่อน ที่ นค ๕๓๓๐๕/๖๓๘๔ ลว. ๒๔ มิ.ย. ๒๕๖๒

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบรายงานการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

จำนวน ๑ ชุด

ตามหนังสือที่อ้างถึง นางฤทัยรัตน์ สัมมิแสง ตำแหน่ง ครูวิทยฐานะ ครูชำนาญการ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพงาม สังกัด กองการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เทศบาลตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย ได้จัดทำผลงานทางวิชาการ เรื่อง “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑” เพื่อเป็นผลงานทางวิชาการ มีประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอน นั้น

ในการนี้ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโนนสวรรค์ สังกัด กองการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย ได้รับเอกสารเผยแพร่ผลงานทางวิชาการดังกล่าวเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จึงได้ส่งแบบตอบรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการมาพร้อมหนังสือฉบับนี้

เรียน นายกเทศมนตรีตำบลบ้านถ่อน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

— ๑๒๓๔๕๖๗๘๙๐ —
นาย หนองคาย

ขอแสดงความนับถือ

☒ เพื่อโปรดทราบ
☐
☐ เก็บ

แบบรายงานการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

อนุสรณ์
(...)
ตำแหน่ง

ชื่อผลงาน รายงานผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพงาม จังหวัดหนองคาย

ชื่อผู้เผยแพร่ นางฤทัยรัตน์ สัมมิแสง

หน่วยงาน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพงาม สังกัดเทศบาลตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. บทคัดย่องานวิจัย “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพงาม จังหวัดหนองคาย”
๒. หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
๓. แผนการจัดประสบการณ์การใช้นิทานคำคล้องจองประกอบภาพ ส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
๔. แบบตอบรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ จำนวน ๑ ฉบับ

แบบตอบรับ

ที่ นศ. ๕๓๓๐๔/ว ๓๘๔

สำนักงานเทศบาลตำบลบ้านถ่อน
ตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ
จังหวัดหนองคาย ๔๓๑๑๐

๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

เรียน นางสาว พงษ์ณี ส้มเสี้ยว

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. บทคัดย่องานวิจัย “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม จังหวัดหนองคาย”
๒. หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
๓. แผนการจัดประสบการณ์การใช้นิทานคำคล้องจองประกอบภาพ ส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
๔. แบบตอบรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วยนางฤทัยรัตน์ ส้มมีแสง ตำแหน่งครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม สังกัด กองการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เทศบาลตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย ได้จัดทำผลงานทางวิชาการ เรื่อง “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑” เพื่อเป็นผลงานทางวิชาการ มีประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนนั้น

เทศบาลตำบลบ้านถ่อน ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าผลงานทางวิชาการดังกล่าว มีประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอน และส่งเสริมทักษะทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย จึงขอเผยแพร่ผลงานวิชาการให้
ณหนังสือรับ ทต.บ้านถ่อน

- นายกปลัดเทศบาล ☐ กองคลัง
() งานแผนฯ ☐ กองช่าง
() งานเจ้าหน้าที่ ☒ กองการศึกษา
() งานธุรการ ☐ กองสวัสดิการสังคม
() งานป้องกัน ☐
() งานนิติการ
() งานกิจการสภา
() งานสาธารณสุข ☒
() งานอื่น ๆ _____

ลงชื่อ _____

สำนักงานเทศบาลตำบลบ้านถ่อน
เลขที่รับ 1743
วันที่ 6 ก.ย. 2562
เวลา 9.30 น.

โรงเรียนอนุบาลเทศบาล เทศรังสีอุปถัมภ์
ต.พระพุทธรบาท อ.ศรีเชียงใหม่
จ.หนองคาย ๔๓๑๓๐

๕ สิงหาคม ๒๕๖๒

เรื่อง ตอบรับเอกสารเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

กองการศึกษา
เลขที่รับ 190/62
วันที่ 9 ก.ย. 62
10.00 น.

แบบรายงานการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

ชื่อผลงาน รายงานผลการใช้หนังสือนันทนาการคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของ
เด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม จังหวัดหนองคาย

ชื่อผู้เผยแพร่ นางฤทัยรัตน์ สัมมิตแสง

หน่วยงาน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม สังกัดเทศบาลตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ จังหวัด
หนองคาย

สิ่งที่ส่งมาด้วย	๑. บทคัดย่องานวิจัย “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม จังหวัดหนองคาย”		
	๒. หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ)	จำนวน	๑ เล่ม
	๓. แผนการจัดประสบการณ์การใช้นิทานคำคล้องจองประกอบภาพ ส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ)	จำนวน	๑ เล่ม
	๔. แบบตอบรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ	จำนวน	๑ ฉบับ

แบบตอบรับ

ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับผลงาน

เป็นผลงานที่ดีมากค่ะ มีภาพและสถิติครบถ้วนดี ขวบน้อง ขอ มินิการ์ด
กับะ พี่น้องได้ชมภาพของอีก ๑๐ ผลงานค่ะ

ที่ นค. ๕๓๓๐๔/ว ๓๘๔

สำนักงานเทศบาลตำบลบ้านถ่อน
ตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ
จังหวัดหนองคาย ๕๓๑๑๐

๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

เรียน นางสุวิมล สังข์วงศ์

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. บทความงานวิจัย “ผลการใช้นิทานคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพงาม จังหวัดหนองคาย”
๒. นิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
๓. แผนการจัดประสบการณ์การใช้นิทานคำคล้องจองประกอบภาพ ส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
๔. แบบตอบรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วยนางฤทัยรัตน์ สัมมิแสง ตำแหน่งครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพงาม สังกัด กองการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เทศบาลตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย ได้จัดทำผลงานทางวิชาการ เรื่อง “ผลการใช้นิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑” เพื่อเป็นผลงานทางวิชาการ มีประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนนั้น

เทศบาลตำบลบ้านถ่อน ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าผลงานทางวิชาการดังกล่าว มีประโยชน์ต่อการ

เกษียณหนังสือรับ ทด.บ้านถ่อน

☐ ๑. ปลัดเทศบาล	☐ กองคลัง
☐ ๒. งานแผน	☐ กองช่าง
☐ ๓. งานเจ้าหน้าที่	☒ กองการศึกษา
☐ ๔. งานธุรการ	☐ กองสวัสดิการสังคม
☐ ๕. งานป้องกัน	
☐ ๖. งานนิติการ	
☐ ๗. งานการสภา	
☐ ๘. งานการคลัง	
☐ ๙. งานการช่าง	
☐ ๑๐. งานการสังคม	
- ลงชื่อ.....

ที่ นค ๗๓๗๐๔ / ๑๖

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กวัดทุ่งสว่างธรรมามูลย์ หมู่ที่ ๓
ตำบลโคกคอน อำเภอท่าบ่อ
จังหวัดหนองคาย ๕๓๑๑๐

๑ กรกฎาคม ๒๕๖๒

เรื่อง ตอบรับเอกสารเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

เรียน นายกเทศมนตรีตำบลบ้านถ่อน

อ้างถึง หนังสือเทศบาลตำบลบ้านถ่อน ที่ นค. ๕๓๓๐๔/ว ๓๘๔ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๒

ตามที่ นางฤทัยรัตน์ สัมมิแสง ตำแหน่งครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพงาม สังกัด กองการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เทศบาลตำบลบ้านถ่อน ได้จัดทำผลงานทางวิชาการผลการ

สำนักงานเทศบาลตำบลบ้านถ่อน
เลขที่รับ.....
วันที่ ๒ ก.ค. ๒๕๖๒
เวลา ๑๐.๐๐ น.

กองการศึกษา
เลขที่รับ.....
วันที่ ๒๙/๖๒
เวลา ๑๕.๐๐ น.

แบบรายงานการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

ชื่อผลงาน รายงานผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม จังหวัดหนองคาย

ชื่อผู้เผยแพร่ นางฤทัยรัตน์ สัมมีแสง

หน่วยงาน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม สังกัดเทศบาลตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. บทคัดย่องานวิจัย “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม จังหวัดหนองคาย”
 ๒. หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
 ๓. แผนการจัดประสบการณ์การใช้นิทานคำคล้องจองประกอบภาพ ส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
 ๔. แบบตอบรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ จำนวน ๑ ฉบับ

แบบตอบรับ

ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับผลงาน

- ครูมีการนำเข้าสู่บทเรียนได้ดี
 - แผนการเรียนรู้ มีองค์ประกอบครบถ้วน
 - เกณฑ์การประเมิน แสดงถึงความรู้ของเด็กที่เรียนได้ดี และมีการจัดผลประเมิน ดี

ลงชื่อ..... สักลิลี.....ผู้รับการเผยแพร่

(นางสักลิลี กังวรงค์)

ที่ นค. ๕๓๓๐๔/ว ๓๘๔

สำนักงานเทศบาลตำบลบ้านถ่อน
ตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ
จังหวัดหนองคาย ๔๓๑๑๐

๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

เรียน นางสาวพัชร์ ชุณหะวัณ

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. บทคัดย่องานวิจัย “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพเพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม จังหวัดหนองคาย”
๒. หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
๓. แผนการจัดประสบการณ์การใช้นิทานคำคล้องจองประกอบภาพ ส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ (อายุ ๓ ขวบ) จำนวน ๑ เล่ม
๔. แบบตอบรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วยนางฤทัยรัตน์ สัมมิแสง ตำแหน่งครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม สังกัด กองการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เทศบาลตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย ได้จัดทำผลงานทางวิชาการ เรื่อง “ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑” เพื่อเป็นผลงานทางวิชาการ มีประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนนั้น

เทศบาลตำบลบ้านถ่อน ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าผลงานทางวิชาการดังกล่าว มีประโยชน์ต่อการ

นางฤทัยรัตน์ สัมมิแสง

- ☐ ดำเนินการเทศบาล
() งานบริหาร
() งานเจ้าหน้าที่
() งานธุรการ
() งานป้องกัน
() งานการศึกษา
() งานกิจการสภา
() งานสาธารณสุขสิ่งแวดล้อม
() งานอื่นๆ.....
☐ กองคลัง
☐ กองช่าง
☒ กองการศึกษา
☐ กองสวัสดิการสังคม
ที่ นค. ๗๕๐๐๔/๖
ลงชื่อ.....

สำนักงานเทศบาลตำบลบ้านถ่อน
เลขที่รับ..... 1423
วันที่..... 18 ก.ค. 2562
๗.30
องค์การบริหารส่วนตำบลหนองนาสี

ตำบลหนองนาง อำเภอท่าบ่อ
จังหวัดหนองคาย

๑๒ กรกฎาคม ๒๕๖๒

เรื่อง ตอบรับเอกสารเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

เรียน นายกเทศมนตรีตำบลบ้านถ่อน

อ้างถึง หนังสือเทศบาลตำบลบ้านถ่อน ที่ นค. ๕๓๓๐๔/ว๓๘๔ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๒

ตามที่ นางฤทัยรัตน์ สัมมิแสง ตำแหน่งครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพนงาม สังกัด กองการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เทศบาลตำบลบ้านถ่อน ได้จัดทำผลงานทางวิชาการ ผลการใช้หนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ ๑ และได้เผยแพร่ผลงานทางวิชาการมายัง ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กสุวรรณภูมิ นั้น

บัดนี้ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กสุวรรณภูมิ ได้รับเอกสารเผยแพร่ผลงานทางวิชาการดังกล่าวเรียบร้อยแล้ว จึงได้ส่งเอกสารตอบรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการมาพร้อมหนังสือฉบับนี้

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

เรียน นายกเทศมนตรีตำบลบ้านถ่อน
นายกเทศมนตรีตำบลบ้านถ่อน
นางสาวพัชร์ ชุณหะวัณ

ขอแสดงความนับถือ

กองการศึกษา
เลขที่รับ..... 161/62
วันที่..... 18 ก.ค. 62
เวลา..... 9:45 น.

แบบรายงานการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

- ชื่อผลงาน รายงานผลการใช้นิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพงาม จังหวัดหนองคาย
- ชื่อผู้เผยแพร่ นางฤทัยรัตน์ สังข์มีแสง
- หน่วยงาน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพงาม สังกัดเทศบาลตำบลบ้านถ่อน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย
- สิ่งที่ส่งมาด้วย
1. บทคัดย่องานวิจัย “ผลการใช้นิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านโพงาม จังหวัดหนองคาย”
 2. นิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 (อายุ 3 ขวบ) จำนวน 1 เล่ม
 3. แผนการจัดประสบการณ์การใช้นิทานคำคล้องจองประกอบภาพ ส่งเสริมทักษะภาษา (พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 (อายุ 3 ขวบ) จำนวน 1 เล่ม
 4. แบบตอบรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ จำนวน 1 ฉบับ

แบบตอบรับ

ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับผลงาน

ผลงานหนังสือนิทานคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษา(พูด) ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 จำนวน 1 เล่ม ส่งมาขอรับการพิจารณาเพื่อขอรับรางวัลส่งเสริมผลงานดีเด่นทางวิชาการ ประจำปี 2562 ของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) กระทรวงศึกษาธิการ (ศธ.) โดยสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) กระทรวงศึกษาธิการ (ศธ.) ได้พิจารณาและเห็นสมควรให้สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) กระทรวงศึกษาธิการ (ศธ.) รับรางวัลส่งเสริมผลงานดีเด่นทางวิชาการ ประจำปี 2562 ของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) กระทรวงศึกษาธิการ (ศธ.)

ลงชื่อ.....ผู้รับการเผยแพร่

(นางสาวพัชรี นนไทร)

ตำแหน่ง.....ผู้อำนวยการ

12 / 07 / 2562

ประวัติผู้ศึกษา

ประวัติย่อผู้ศึกษา

ข้อมูลทั่วไป

ชื่อ	นางฤทัยรัตน์ สังข์มีแสง
วันเกิด	21 กุมภาพันธ์ 2514
สถานที่เกิด	45/1 หมู่ที่ 1 ตำบลบ้านดอน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย
ที่อยู่ปัจจุบัน	239 หมู่ 8 ตำบลบ้านดอน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย
ตำแหน่ง	ครู วิทยฐานะ ชำนาญการ
สถานที่ทำงาน	ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้าน โพนงาม สังกัดเทศบาลตำบลบ้านดอน

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2551	รัฐศาสตรบัณฑิต
พ.ศ.2554	ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต หลักสูตรและการสอน

ประวัติการรับราชการ

พ.ศ.2554	ครูผู้ช่วย
พ.ศ.2556	ครู
พ.ศ.2561	ครูชำนาญการ